

ЗАЩОТО ПОНЯКОГА ЖИВОТЪТ МОЖЕ ДА БЪДЕ БЕЗКРАЕН...

БЕЗСМЪРТНА АЮБИЦА

КЕЙТ ТИЪРНАН

КЕЙТ ТИЪРНАН ВЕЧЕН ЖИВОТ

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Бях в Лондон. Бях с приятели, както обикновено. Купонясвахме, както обикновено...

Случвало ли ви се е да си живеете живота, да живеете в собствената си реалност и в един момент става нещо... Виждате нещо или чувате нещо и внезапно светът ви се разбива на хиляди парчета... остро, горчиво осъзнаване. Снощи с мен се случи точно това...

Ново име, нов град, нов живот. Настасия го прави твърде често, за да помни точната бройка. И едва ли скоро ще престане, защото нищо не свършва в живота ти,... когато си безсмъртен. Затова Настасия търси убежище в дом за безсмъртни, които успешно се справят с бремето на вечния живот. При тях тя намира сигурност — хора, които я разбират и ѝ помагат. Там среща великолепия, невъзможно привлекателен Рейн и двамата откриват, че помежду им има някаква необяснима връзка...

В живота ѝ от векове не са се появявали такива чувства, такава страст. Но дали тази зараждаща се любов няма да се окаже и обречена?

И дали този нов град ще е ключът към нейното спасение — или към нейната смърт...

Защото, когато живееш вечно, миналото ти има време да те настигне...

Завладяваща история за приятелството и тайните, за вечната борба и предопределената любов.

Кейт Тиърнан е автор на над 70 книги. Но признава, че най-голямото ѝ предизвикателство е ърбънфентъзи трилогията „Безсмъртна любима“ — паранормална романтика, съчетаваща любов, която продължава да живее през вековете, и свят, изпълнен с магия. „Вечен живот“ е книга първа.

Писателката с рождено име Габриел Шарбоне живее с двете си дъщери, двама доведени синове, съпруг, един пудел и „злополучен“ брой котки в Северна Каролина. Обожава гробища, страда от агорафобия и обича да чете еротични книги.

Посвещавам с любов на съпруга си Пол, приносителя на всички безусловни неща.

Твоята любов и подкрепа направиха всичко това възможно.

С благодарности и обич на Ерин Мърфи заради държането за ръце, мажоретното подскочане и острия ум.

Благодаря ви.

ПЪРВА ГЛАВА

Снощи целият ми свят се срина. Вече не знам какво да правя, трябва да избягам.

Случвало ли ви се е да си живеете живота, да живеете в собствената си реалност и в един момент да се случи нещо, което да разреже личния ви свят през средата. Виждате нещо или чувате нещо и внезапно всичко, което сте, всичко, което правите, се разбива на хиляди късове остро, горчиво осъзнаване.

Снощи с мен се случи точно това.

Бях в Лондон. Бях с приятели, както обикновено. Купонясвахме, както обикновено.

Боз се приведе напред и ръгна таксиджията в рамото.

— Не, не, завий тук! — извика той. — Тук!

Таксиджията, чиито едри, широки рамене едва се побираха в суичъра и карираната му жилетка, хвърли на Боз поглед, който би накарал всеки нормален човек да си седне на мястото и да не си отваря повече устата.

Боз обаче не беше нормален човек: той беше по-красив от повечето хора, по-забавен от повечето хора и Бог ми е свидетел, по-тъп от повечето хора. Току-що се бяхме измъкнали от една дискотека, в която внезапно се бе развихрил бой с ножове. Две откачени момичета си дърпаха косите и си крещяха като продавачки на пазара, а после една от тях извади нож. Моите хора бяха пожелали да останем, за да гледаме шоуто — те обожаваха подобни неща — но... е, знаете как е, ако си виждал един бой с ножове, значи си ги виждал всичките. Завлякох ги навън в нощта и извадихме късмет да си хванем такси, преди да изтрезнеем заради студа.

— Тук! Точно тук между сградите, добри ми човече! — провикна се отново Боз, с което си спечели изпепеляващ поглед. В моменти като този бях благодарна за строгия контрол над притежанието на огнестрелни оръжия в добрата стара Англия.

— Добри ми човече? — изкикоти се Сисили до мен. Шестимата се бяхме наблъскали на задната седалка. Можехме да се съберем и повече, но бяхме установили, че шестима пияни безсмъртни е максималната бройка, която задната седалка на едно лондонско такси можеше да поеме, при това само ако никой не се издрайфаше.

— Да, Джийвс — продължи весело Сисили, — спри тук.

Таксиджията стовари крака си върху спирачката и всички ние полетяхме напред. Боз и Кейти удариха главите си в стъклото, което ни отделяше от шофьора. Стратън, Иносенсио и аз бяхме изстреляни от седалката и се стоварихме под формата на не особено изящна кикотеща се купчина върху мръсния под на таксито.

— Хей! — възкликна Боз, потривайки челото си.

Иносенсио ме откри под плетеницата от ръце и крака.

— Добре ли си, Нас?

Кимнах, без да спирам да се хиля.

— Махайте се от таксито ми, дяволите да ви вземат! — кресна ядно шофьорът. Той изскочи навън и отвори нашата врата. Гърбът ми беше облегат на нея, така че миг по-късно паднах в канавката и ударих главата си в каменния бордюр.

— Ау! — отроних. Канавката бе мокра, което беше съвсем естествено, защото валеше. Болката, студът и влагата едва успяваха да проникнат през сетивата ми — като изключим боя с ножове, всичките ни останали занимания за вечерта включваха здраво напиване и алкохолът ме беше обвинил в топличък пашкул на замъглено благоденствие.

— Вън! — изкрещя отново таксиджията, докато ме хващаше за раменете, издърпвайки ме встрани от пътя си. Тръшна ме върху тротора и се пресегна за Инси.

Гневът и осъзнаването на това какво точно се случва започнаха да се пробиват път към съзнанието ми. Намръщих се, разтрих рамене и се надигнах до седнало положение. Намирахме се на няколко блока от „Подземието“, поредния ужасяващо долнопробен подземен бар, в който обичахме да висим. Улицата беше мрачна, а заради празните места, разделящи занемарените изоставени сгради, околността изглеждаше като челюст с изпадали зъби.

— Разбрах намека, сега си разкарай ръцете от мен! — изсумтя Иносенсио, докато се приземяваше на тротоара до мен. Лицето му

беше вледенено от гняв и подсказваше, че е далеч по-трезвен, отколкото го мислех.

— Отрепки такива! — изръмжа таксиджията. — Не искам такива като вас в таксито си! Богати хлапета, които си мислят, че са нещо повече от всички останали!

Той се приведе в таксито и сграбчи Кейти за яката на палтото, докато Боз изпълзваше сам навън.

— Ох... лошо ми е — отрони наполовина извлечената от колата Кейти. Боз бързо се дръпна встрани, когато съдържанието на стомаха ѝ, състоящо се основно от уиски „Джеймисън“, изригна навън, право върху обувките на таксиджията.

— Дяволите да го вземат! — изрева той, изтръсквайки погнусено крака.

Двамата с Боз се разхилихме — не можехме да се спрем по никакъв начин. Злият Господин Шофьор.

Таксиджията хвана Кейти за ръцете с явното намерение да я извлече на тротоара, когато Инси внезапно промърмори нещо и разтвори рязко дланта на ръката си.

Имах едва част от секундата, за да си помисля: „Какво, по...“, преди шофьорът на таксито да залитне, сякаш беше посечен с брадва. Той изпусна Кейти, тялото му се скова, а гръбнакът му почти се преви на две, след което рухна върху тротоара с пребледняло лице и широко отворени очи.

Усетих как ме залива вълна от умора. Догади ми се — май бях пила повече, отколкото смятах.

— Инси, какво направи? — попитах смаяно, докато се надигах на крака. — Не ми казвай, че току-що използва магика^[1] върху него?

Засмях се — самата идея за нещо подобно беше абсурдна. Облегнах се на една улична лампа и оставих ледената мъгла да обгърне лицето ми. Поех си дълбоко въздух няколко пъти и се почувствах по-добре.

Кейти примигна неразбиращо, а Боз се изкикоти.

Иносенсио се изправи и погледна намръщено към новите си обувки „Долче & Габана“, които бяха изпъстрени с петънца от дъжда.

Стратън и Сисили заобиколиха таксито и се присъединиха към нас. Сведоха очи към таксиджията, който лежеше замръзнал върху мокрия паваж, и поклатиха глави.

— Много добре — каза Стратън на Инси. — Много впечатляващо, господин магьосник. Сега обаче можеш да позволиш на този нещастник да стане.

Спогледахме се, след което отново насочихме вниманието си към таксиджията. Не можех да си спомня последния път, когато бях виждала някой да използва магия по този начин. В смисъл — за нещо различно от това да получи добра маса в някой ресторант или да хване последното метро.

— Не мисля, че ще го направя, Страт — каза Иносенсио, чието лице все още бе обтегнато. — Не смятам, че той е особено добър човек.

Спогледахме се със Стратън. Потупах Иносенсио по рамото. Двамата с него се движехме заедно от близо век и се познавахме много, много добре, но този студен гняв беше нещо, което не бях виждала често. Магнах с ръка.

— Добре тогава, остави го. Той ще се оправи след няколко минути, нали така? Да вървим. Жадна съм. Пък и предполагам, че Кейти вече също е жадна.

Кейти се намръщи и изсумтя.

— Хубаво, да вървим — подкрепи ме Сисили. — Тази вечер в „Подземието“ свири група, а аз искам да потанцувам.

— Докато се свести, отдавна ще ни няма — казах и дръпнах Инси за ръкава.

— Почакай — промърмори Инси.

— Остави го — повторих. Беше ми малко кофти, че зарязвахме таксиджията да лежи под студения дъжд, но той щеше да се оправи, щом ефектът на заклинанието отминеше.

За моя изненада Иносенсио се дръпна, за да се измъкне от хватката ми. Докато го наблюдавах, той разтвори длани над таксиджията и устните му се раздвижиха. Не можех да чуя какво говореше.

Чу се силно, ужасяващо хрущене и тялото на таксиджията се изви, а устата му се разтвори в беззвучен писък.

Отново усетих пристъпа на гадене, а пред очите ми причерня. Примигнах няколко пъти, търсейки опипом ръката на Сисили. Тя се разкикоти, когато залитнах, очевидно решила, че го правя, защото съм

пияна. Няколко секунди по-късно погледът ми се проясни и се изправих, местейки очи от Инси към таксиджията.

— Какво беше това? Какво направи?

— О, Инси — Стратън поклати глава, цъкайки с език. — Това беше малко излишно, не мислиш ли? Е, вече можем да вървим.

Той се загърна по-плътно в топлото си палто и тръгна по тротоара към „Подземието“.

— Инси... какво направи? — повторих.

Инси сви рамене.

— Мръсникът си го заслужаваше.

Кейти, чието лице все още имаше лек зеленикав оттенък погледна с безразличие към шофьора на таксито, а след това към Иносенсио, изкашля се, тръсна глава и тръгна след Стратън. Пуснах Сисили, която сви рамене и хвана Боз за ръката. Те последваха другите и скоро стъпките им заглъхнаха в мрака.

— Инси... — промълвих, изненадана от това, че останалите просто си тръгнаха. — Инси... ти да не би... да му счупи гръбнака с магика? Откъде си се научил да правиш нещо подобно? Не... не си. Нали?

Инси ме погледна и неземно красивото му мрачно лице се изви в студена усмивка. Дъждовните капки в черните му къдрици блестяха като диаманти под светлината на лампата.

— Скъпа. Видя го какъв беше — каза той спокойно.

Отново преместих очи от него към все още неподвижния таксиджия, чието лице бе изкривено от болка и ужас.

— Счупи му гръбнака? — повторих, внезапно отрезвена от ужаса на случилото се. Мозъкът ми се опитваше да заобикаля внимателно тази мисъл, сякаш бе горещ въглен, от който можеше да лумне пожар. — Използва магика, за да... Всемогъщи Боже! Добре, хубаво, сега просто го излекувай. Искам си питието, но мога да почакам.

Самата аз не можех да помогна на таксиджията. Нямах представа откъде Инси беше научил подобно заклинание, нито пък как да му противодействам, да го разваля или нещо от сорта. През повечето време гледах да стоя настрана от магиката, с която безсмъртните се раждат и която беше толкова естествена за нас. Създаваше прекалено много проблеми, пък и обикновено ме караше да се чувствам зле

физически. Последният път, когато си бях играла с магика, беше просто за да накарам някой да влезе през вратата или да се залее с кафе. Пък и това беше преди векове. Никога не бях правила нещо подобно.

Без да ми обръща внимание, Иносенсио погледна към лежащия в краката му шофьор.

— Така е, друже — каза той тихо. Таксиджията с усилие фокусира изпълнените си с болка очи върху него. — Така става, когато се държиш грубо с приятелите ми, нали разбираш? Надявам се, че си научил урока.

Шофьорът не можеше дори да простене и аз осъзнах, че е под влияние на заклинание за онемяване. Истинско заклинание за онемяване — мисля, че досега бях виждала такова само веднъж или два пъти за стотици години. Още по-малко...

— Хайде, развали го — казах нетърпеливо. Никога не бях виждала Инси да се държи така или да прави нещо подобно. — Даде му добър урок. Другите ни чакат, така че просто развали заклинанието и можем да тръгваме.

Инси сви рамене и хвана ръката ми в силна, болезнена хватка.

— Не мога да го разваля, любов моя — призна той и вдигна ръката ми към устните си, за да я целуне. Дръпна ме след себе си към „Подземието“, а аз погледнах през рамо към таксиджията.

— Не можеш да го развалиш? Счупил си гръбнака му завинаги? — Зяпнах Инси, моя най-добър приятел през изминалия век. Той ми се ухили в отговор. Прекрасното му лице бе увенчано с ореола от светлината на уличната лампа.

— Така и така бях започнал, реших че мога да го ударя с тежката артилерия — каза той весело.

Гледах го с увиснало чене.

— Какво следва в такъв случай? Ще натикаш Стратън в дробилка за дърва? — Усетих как повишавам тон, докато сгъстяващата се мъгла мокреше лицето ми. Инси се разсмя, целуна ме по косата и тръгна към бара, като ме повлече след себе си. В тези мигове виждах нещо различно в очите му — нещо повече от обичайното безразличие, повече от обикновеното желание да си отмъсти. Инси се бе забавлявал, докато чупеше гръбнака на този мъж, беше се наслаждавал, докато

гледаше как някой се гърчи от болка и ужас. Случилото се беше възбуждащо за него.

Мислите ми препускаха трескаво. Трябваше ли да се обадя на 999? Дали вече беше прекалено късно за таксиджията? Дали щеше да умре? Дали не умираше в момента? Дръпнах се от Инси и понечих да се върна, но в този момент усетих вибрациите от басовите барабани на някаква група, които караха земята под краката ми да вибрира. „Подземието“ ми се струваше като друг свят, друга реалност, която ме мамеше, успокояваше ме с шума си, позволяваше ми да оставя зад гърба си ужасния шок от мисълта за парализирания таксиджия. Желаях това толкова неистово, че просто трябваше да се поддам на този зов.

— Инси... но... ти трябва да...

Инси просто ме погледна весело и след минута вече слизахме по стръмните стълби, мокри от дъжда. Бях разкъсвана от колебания, когато Инси вдигна юмрук и заблъска по боядисаната в червено врата. Внезапно се почувствах така, сякаш бяхме слезли по стълбите в ада и очаквахме да ни приемат вътре. Във вратата се отвори малко прозорче и Гъвнър, човекът от охраната, ни кимна. Вратата се отвори и страховитата вълна на музиката се стовари върху нас и ни поде, повличайки ни навътре в мрака, осветен от огънчетата на цигари и изпълнен със стотици гласове, опитващи да се надвिकват с шумната група. Сладкият аромат на алкохола се прокрадваше във всеки дъх, който си поемах.

Таксиджията, външният свят — това изглеждаше като последния ми шанс. Последният ми шанс да предприема нещо, да постъпя като човек, на когото му пука, като нормален човек.

— Насти! — Озовах се в масивните обятия на своята леко олюляваща се приятелка Мал. — Страхотна коса имаш! — изкрещя тя с всичка сила в ухото ми. — Ела да танцуваме!

Тя постави ръка на раменете ми и ме поведе през мрачното помещение с нисък таван.

Поколебах се само за секунда.

И просто ей така, аз си позволих да оставя външния свят зад гърба си, позволих си да изчезна сред шумотевицата и дима. Бях ужасена и ако бяхте наясно с обичайните дивотии, в които се забърквах, тези думи може би биха имали по-сериозна тежест за вас.

Отделих се от Инси, без да съм сигурна какво точно да мисля за него. Беше направил може би най-лошото нещо, което го бях виждала да прави. По-лошо от онзи инцидент с коня на кмета през четирийсетте. По-лошо от историята с онова бедно момиче, което действително искаше да се омъжи за него през 1970 година. Това беше същинско бедствие. Бях успявала да го оправдая пред себе си в онези случаи, да открия смисъла в действията му. С този ми беше далеч по-трудно.

Инси ми отправи една последна прелестна усмивка, преди да тръгне на лов сред тълпата, чието внимание вече бе успял да привлече. Както на мъжете, така и на жените. Инси беше неустоим, магнит на съблазънта, и повечето хора, както смъртни, така и безсмъртни, бяха безпомощни пред чара му. Чар, прикриващ онази страна от личността му, която, както бях осъзнала внезапно, беше далеч по-мрачна, отколкото предполагах.

Двайсет минути по-късно аз се натисках здраво на някакво лепкаво диванче с приятеля на Мал, Джейс, който беше жизнерадостен, пиан и очарователен. Искях да се изгубя в прегръдките му, да бъда някоя друга, да бъда личността, която Джейс виждаше на повърхността. Той не беше безсмъртен и не знаеше, че аз съм такава, но бе чудесна възможност да се разсея и аз се вкопчих в нея с яростна настойчивост. Хората разговаряха, пушеха и пиеха навсякъде край нас, докато аз прокарвах ръце под ризата му, а той бе обвинил крака около мен. Пръстите му се плъзнаха през късата ми черна коса и аз с внезапен ужас усетих неочакван топъл полъх откъм врата си. Вече се отръпвах назад, като междуременно сграбчих бързо шала си, за да го увия отново, когато чух Инси да казва:

— Нас? Какво е това отзад на врата ти?

Погледнах през рамо към него — беше приседнал върху облегалката на диванчето с питие в едната ръка и дълга цигара, проблясваща в другата. Очите му бяха черни дупки, искрящи срещу мен в мрака.

Сърцето блъскаше силно в гърдите ми. *Не преигравай, Наси.*

— Нищо — свих рамене аз и се отпуснах отново в обятията на Джейс.

— Нас? — гласът на Инси беше тих, но твърд. — Знаеш ли, така като се замисля, не си спомням някога да съм виждал задната част на врата ти.

Насилих се да се засмея и вдигнах очи, въпреки че Джейс се опитваше да ме целува.

— Не ставай глупав, разбира се, че си. А сега чупката. Тук сме малко заети.

— Татуировка ли е?

Увих шала по-плътно около врата си.

— Да. Татуирала съм си надписа „Ако можеш да прочетеш това, значи си прекалено шибано близо“. Сега чупката!

За мое облекчение Инси се разсмя и си тръгна. Когато го зърнах за последно, някакво красиво момиче с прилепнала лъскава рокля се беше обвило около него като змия.

Колкото до мен, аз просто не си позволявах да мисля отново за шофьора на таксито. Когато мисълта или образът се опитваха да изплуват, стисвах здраво очи и си вземах ново питие. На следващата сутрин обаче всичко се върна при мен: лицето на таксиджията, агонията, изписана върху него. Той никога повече нямаше да ходи, никога повече нямаше да шофира, защото Иносенсио беше пречупил гръбнака му и го беше зарязал на една мокра лондонска улица в състояние, което беше по-лошо от смъртта.

А аз не бях направила нищо, нищичко. Просто си бях тръгнала.

Хубавото на това да си безсмъртен е, че не можеш буквално да се напиеш до смърт като обикновените пияндета. Лошото на това да си безсмъртен е, че не можеш буквално да се напиеш до смърт, така че се събуждаш на следващата или може би на по-следващата сутрин и изпитваш всичко онова, което би ти било спестено, ако имаше късмета да пукнеш.

Когато най-сетне успях да накарам очите си да се задържат отворени за повече от няколко секунди, установих, че навън е светло. Огледах размиващата се пред очите ми стая и видях прозорец. Светлината, проникваща през него, беше бледа и с розов оттенък, което означаваше, че се зазорява или че пада здрач. Едно от двете. Или пък може би кварталът гореше. Винаги съществува и такава вероятност.

Знаех, че ще стане много лошо, ако се опитам да седна, така че се надигнах много бавно, помествайки тялото си част по част. Оставих

главата си за последно и я вдигнах внимателно на няколко инча от леглото. Избелелите жълти рози върху голия дюшек бавно придобиха очертания. Дюшек, без чаршафи. Прозорец със светлина. Боядисани в черно тухлени стени, като на фабрика или нещо подобно.

Извърнах бавно глава и видях друго спящо тяло, някакъв тип с рошава зелена коса, дебел сребърен ланец на врата и татуировка на виещ се дракон, заемаща по-голямата част от гърба му. Уф... Джеф? Джейсън? Джак? Почти бях сигурна, че е нещо, започващо с Дж.

Няколко минути по-късно успях да се добера до полуизправено положение, което незабавно накара стомаха ми да се разбунтува, подтикнат от опита на тялото да се отърве от токсините, които бях погълнала предишната нощ.

Не успях да се добера до тоалетната. Ще ме извиняваш, Джеф.

Чувствах се празна, треперех и ми се щеше безсмъртието да не беше чак толкова буквално. Видях, че все още съм напълно облечена, което означаваше, че Дж-някой-си или аз или пък и двамата сме били прекалено пияни, за да задълбочим нашето... опознаване снощи. Няма лошо. Инстинктивно вдигнах ръка към шала си и открих, че все още е вързан здраво около шията ми. Отпуснах се за момент, после си спомних как снощи Инси бе стоял над мен, задавайки ми въпроси за белега на врата ми. Не можех да повярвам, че това се беше случило през същата нощ, когато бе осакатил таксиджията. Преглътнах, намръщих се и реших, че ще мисля за тези неща по-късно.

Коженото ми яке и един от прекрасните ми зелени ботуши от змийска кожа на висок ток необяснимо липсваха, така че взех ботуша, който успях да открия, и се измъкнах тихичко. Не че и земетресение би могло да събуди Джей в момента. Поне бях сравнително убедена, че все още е жив — гърдите му изглежда се движеха. Имах смътен спомен, че бях изпила две питиета, сервирани върху същите тези гърди.

Прекрачих още няколко спящи тела по пътя си навън. Това беше голям немебелиран склад, най-вероятно някъде из покрайнините на града. Чувствах рамото и задника си натъртени, а всички мускули ме боляха, докато куцуках надолу по тухленото стълбище. Навън беше наистина студено, а вятърът гонеше боклуците по пустата улица.

Е, поне не вали, помислих си и тогава всичко нахлу отново в главата ми, колкото и да не ми се искаше: предишната нощ, лудото

купонясване, дъждът, боят с ножове, падането на тротоара, Инси, който пречупи гръбнака на онзи таксиджия, аз, която почти бях изгубила шала си в клуба, пред очите на всички. Съдържанието на стомаха ми отново се надигна и спрях за момент, вдишвайки дълбоко студения въздух, докато ужасяващите подробности ме завладяваха отново. Откъде Иносенсио беше научил онази магика. Доколкото знаех, той не беше показвал по никакъв начин, че знае подобни неща, а и през последния век, в който движехме заедно, не го бях виждала да прави нещо особено, със сигурност не и нещо толкова голямо, толкова мрачно. Нито един от приятелския ни кръг не бе демонстрирал особени умения в магиката. Облегнах се на осеяната с графити стена на склада и натиках босия си крак в единствения останал ми ботуш.

Студеният въздух изпълни носа ми и го накара да протече. Тази утрин внезапно ми се стори кошмарно ясна, кошмарно ярка. Инси беше направил нещо ужасно снощи с могъщо заклинание, което се бе появило сякаш от нищото. Аз също бях направила нещо не по-малко ужасно, само че не с магика. Бях наблюдавала как Инси счупи гръбнака на онзи тип и след това просто си бях... тръгнала. Бях си тръгнала и бях отишла да *танцувам в клуб*. Какво ми ставаше? Как можех да направя нещо подобно. Дали някой бе открил таксиджията през нощта? Със сигурност. Нищо че онзи квартал беше почти необитаем. Нищо че беше много късно. И валеше. Въпреки това някой трябва да се е натъкнал на него, да го е отвел в болница. Нали?

На всичкото отгоре Инси действително беше видял белега отзад на врата ми. И беше възможно и да го е запомнил. Каква ирония. Бях прикривала врата си с маниакално старание през последните 449 години и после изведнъж, една нощ, всички тези усилия бяха отишли по дяволите. Дали Инси си даваше сметка за значимостта на това, което беше видял? Как би могъл? Никой не знаеше. Никой, който все още беше между живите. В такъв случай защо се чувствах толкова уплашена?

Всичките тези ужасни трескави мисли ни отвеждат отново към началото:

Снощи целият ми свят се срива. Вече не знам какво да правя, трябва да избягам.

[1] Терминът е въведен от известния британски окултист Алистър Кроули, който използва думата magick, с която наименува истинската магия, за да я разграничи от думата magic, използвана за назоваване на „шарлатанската“ магия на фокусниците. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В сравнение с някои от нещата, които бях преживяла, нощта с Инси/таксиджията/магиката/врата би следвало да ми изглежда като най-обикновен купон. Препускала съм, вкопчена в гривата на коня, с нищо друго освен дрехите на гърба си, докато градът зад мен е изгарял до основи. Виждала съм тела, покрити със сълзящите рани на бубонната чума, струпани на купчини по улиците, просто защото нямаше достатъчно живи хора, които да ги погребат. Бях в Париж на 14 юли 1789 година. Човек никога не забравя гледката на глава, забучена на копие.

Сега обаче не бяхме във война. Живеехме съвсем нормален живот или поне толкова нормален, колкото би могъл да бъде животът на един безсмъртен. Искам да кажа, че нещата винаги ни изглеждат малко сюрреалистични. Когато си живял достатъчно дълго, по време на достатъчен брой войни, инвазии и нападения от северни нашественици, в един момент се научаваш да се защитаваш и дори да прибегваш до екстремни средства, когато го правиш. Ако някой идва към теб с меч, а ти имаш кинжал, затъкнат отзад в полата си... Е, разбирате.

Но тук ставаше дума за нещо различно. Това, че нападателят ти най-вероятно няма да успее да те убие — в крайна сметка колко често се случва някой действително да ти отсеке главата? — не променя с нищо факта, че възприемаш ситуацията като схватка на живот и смърт и реагираш, сякаш наистина е такава. Снощи обаче беше просто... просто една най-обикновена нощ. Никаква война, никакви берсерки^[1], никаква битка на живот и смърт. Просто един вбесен таксиджия.

Откъде Инси се бе добрал до това заклинание? Да, ние сме безсмъртни и в нашите вени тече магия, но човек трябва да се научи как да я използва. През годините съм се сблъсквала с хора, обсебени от идеята да изучават заклинания и всичко, което им е необходимо, за да я използват. Преди много време обаче бях стигнала до извода, че не искам такива неща. Виждала съм смъртта и разрухата, които магиката

може да причини, виждала съм на какво са способни хората в опитите си за домогване до все повече и повече магическа власт и бях решила, че не искам да имам нищо общо с тези неща. Искях да се преструвам, че магиката не съществува. В резултат на това се бях обградила с мислещи като мен аефрелифени (древната дума за безсмъртни) и движех с тях.

Добре де, може и да съм използвала магия, за да си хвана такси, когато навън вали, или за да убедя човека пред себе си, че не иска последната шоколадова сладка. Такива неща. Но да счупиш нечий гръбнак просто за забавление?

Бях виждала как Инси използва хората, как грубо и безцеремонно разбива сърцата на момчета и момичета — това си беше просто част от чара му. Той беше безразсъден и егоистичен използвач, но никога не е бил такъв спрямо мен. За мен той беше сладък, великодушен и адски забавен, винаги готов да отиде навсякъде и да направи всичко. Той беше човекът, който би ми се обадил с идеята веднага да се метнем на самолета и да се разходим до Монако, просто защото така му е щукнало. Той беше човекът, на когото бих се обадила, за да ме измъкне от някоя каша. Ако някой тип не приемаше „не“ за отговор, Инси беше там, за да го дари с вълчата си усмивка. Ако някоя жена направеше злобна забележка по мой адрес, остроумието на Инси веднага влизаше в действие, за да я унижи пред всички. Той ми помагаше да избирам дрехите си, купуваше ми страхотни подаръци от местата, където ходеше, никога не ме критикуваше, никога не ме караше да се чувствам зле.

Аз правех същото за него — веднъж счупих бутилка в главата на една жена, която се канеше да го наръга с дългата си метална пиличка за нокти. Подкупвала съм портиери, лъгала съм ченгета, преструвала съм се, че съм неговата съпруга, неговата сестра или пък неговата вбесена любовница, когато ситуацията го е изисквала. След това сме се хилили заедно, докато от очите ни бликнат сълзи и ни иде да се затъркаляме по земята от смях. Фактът, че с него никога не сме били любовници и в резултат никога не сме се чувствали неловко, един с друг, само правеше нещата още по-съвършени.

Той беше моят най-добър приятел, най-добрият приятел, когото някога съм имала. Прекарвали сме заедно близо век и беше невероятно, че след толкова време снощи той все пак успя да ме шокира. Също

така беше невероятно, че другите ни приятели не бяха шокирани. Беше невероятно, че бях успяла да падна толкова ниско, дори по моите стандарти. Бях проявила безразличие. Бях проявила малодушие. А на всичкото отгоре Инси беше успял да види врата ми. Просто прелестно!

Когато се върнах в лондонския си апартамент, пуснах душа и седнах върху плочките, оставяйки топлата вода да отмие алкохола и мръсотията на склада от кожата ми. Дори не можех да опиша с думи какво чувствах. Страх? Срам? Сякаш се бях събудила в различен живот от този, в който се бях събудила вчера, и вече бях различен човек. А новият живот и новото ми аз внезапно се бяха оказали много по-мрачни, груби и опасни, отколкото предполагагах.

Насапунисах се цялата, усещайки как алкохолът буквално струи от порите ми. Измих си косата, автоматично отбягвайки моя... не, не е татуировка. Безсмъртните, разбира се, могат да имат татуировки, които издържат дълго време, вероятно около деветдесетина години. Другите ни рани заздравяват, избледняват и в крайна сметка изчезват много по-бързо, отколкото при нормалните хора. От тях не остава и следа. След няколко години изобщо не можеш да познаеш къде си се порязал или изгорил.

Е, аз бях изключение. Белегът отзад на врата ми беше изгаряне, което бях получила на десет. Той не бе изчезнал, не се бе променил, оставаше вдълбан в кожата ми. Беше кръгъл, около пет сантиметра в диаметър. Причинен от нажежен до червено амулет, притиснат към врата ми преди 449 години. Разбира се, въпреки параноята ми по темата разни хора бяха успявали да го зърнат през последните четири века и половина. Но поне доколкото знаех, никой, който все още беше между живите, не го беше виждал. Като изключим Инси снощи.

Най-накрая излязох от банята, закономерно гъбясала от водата. Облякох си дебела хавлия, която бях отмъкнала от някакъв хотел, като избягвах да се поглеждам в огледалото. Чувствах се като призрак, като привидение. Влязох в хола и забелязах днешния брой на „Лондон Таймс“ на пода пред вратата ми. Отнесох го в кухненския бокс, където открих единствено дървен пакет „Маквитис“ и бутилка водка във фризера. Седнах на дивана и се заех да похапвам старите бисквитки, докато преглеждах вестника. Беше сбутано на последните страници, преди некролозите, но след неща от сорта на репортаж от последната среща на момичетата скаути. Пишеше следното: *Тревър Холис, частен*

таксиметров шофьор на 48 години, е бил нападнат снощи от един от своите клиенти и вследствие на побоя гръбначният му стълб е бил счупен. В момента той се намира в интензивното отделение на болницата „Сейнт Джеймс“ за изследвания. Докторите казват, че най-вероятно ще остане парализиран от раменете надолу. Холис не е бил в състояние да опише нападателя си. В момента съпругата и децата му са край него.

Парализиран от раменете надолу. Ако се бях обадила за линейка, ако помощта бе дошла по-скоро, дали това щеше да промени нещо? Колко ли дълго бе лежал този човек на тротоара, раздиран от болка, неспособен да изкрещи?

Защо не се бях обадила на 999? Какво ми ставаше? Той можеше да умре. Може би сега предпочиташе да бе умрял. Вече нямаше как да кара таксито си. Имаше жена и деца. Какъв съпруг би могъл да бъде сега? Какъв баща? Погледът ми се замъгли, усетих как старите бисквитки стават на прах в гърлото ми.

Аз бях част от това. Не бях помогнала. Вероятно дори бях влошила нещата.

В какво се бях превърнала? В какво се бе превърнал Инси?

Телефонът иззвъня, но не му обърнах внимание. Някой натисна три пъти входния ми звънец, но оставих портиера да се оправя с потенциалните посетители. Бях изгубила мобилния си телефон преди няколко дни и все още не бях отишла да си купя нов, така че нямаше нужда да се притеснявам, че някой може да ме открие на него. Най-накрая, около девет часа, се надигнах, отидох в спалнята си и измъкнах най-големия си куфар, този, в който можеше да се събере цяло мъртво пони (преди да сте попитали, нека да уточня, че никога не съм вкарвала вътре такова).

Набързо грабнах някакви дрехи, попаднали пред очите ми, и ги натъпках вътре, преследвана от внезапно появило се чувство за неотложност. Когато куфарът се напълни, намерих някакво яке и излязох навън. Гопала, портиерът, ми извика такси.

— Господин Боуз и господин Иносонс ви търсеха, госпожице Насталия — каза ми той. Винаги се изумявах от начина, по който изопачаваше имената на всички ни. Нямаше как да не призная обаче, че се справяше доста по-добре тук, отколкото бих се представила аз,

ако някой ме бухнеше насред Бангалор^[2] и очакваше да си намеря някаква проклета работа.

— Скоро ще се прибера — казах на Гопала, докато шофьорът на таксито вкарваше куфара ми в багажника.

— На гости при родителите си ли отивате, госпожице Насталия?

Както обикновено, си бях измислила въображаеми родители, за да разполагам с достоверен отговор на въпроса защо една тийнейджърка живее сама и разполага с неограничени финансови средства.

— О, не... те са все още във... — прехвърлих набързо разни географски локации из главата си — Тасмания. Отивам в Париж, за да си напазарувам разни неща.

Може би изживявах нервен срив. Бях уплашена, разтревожена, засрамена и предпазлива, все едно всеки шофьор на такси в Лондон имаше моя снимка на огледалцето си за обратно виждане с голям червен надпис „Търси се“ върху лицето ми. Чувствах се така, сякаш Иносенсио щеше да изскочи срещу мен иззад голямата каменна саксия за цветя, а аз не знаех какво щях да направя, ако това наистина се случеше. Помнех изражението му, докато гледаше надолу към мен от облегалката на диванчето. Изглеждаше... заинтригуван. Дали обмисляше нещо? Въпреки че си нямаше представа за значимостта на белега ми, ненавиждах факта, че той знаеше за него. Чувствах се така, сякаш никога вече не бих могла да понеса присъствието му, а той беше най-добрият ми приятел. Най-добрият ми приятел, който снощи бе осакатил един човек и сега ме беше... страх от него? Това беше животът ми. Това беше ситуацията, в която се бях поставила.

Намъкнах се на задната седалка в таксито, като преди това дадох на Гопала щедър бакшиш.

— Просто ще отскоча до Париж. Скоро ще се върна!

Той се усмихна и ми кимна, докосвайки козирката на шапката си.

— Е, към „Сейнт Панкрас“ ли да карам? — попита таксиджията, докато отбелязваше нещо в паспорта на автомобила си. — За да хванете влака, който минава през тунела под Ламанша?

— Не — отвърнах, докато се намествах на седалката. — Закарайте ме до „Хийтроу“.

* * *

На следващата сутрин бях в Бостън, в Америка, и наемах кола от някаква малка компания, склонна да даде автомобил под наем на някого под двайсет и пет години.

— Заповядайте, госпожице Дъглас — каза служителката зад бюрото, докато ми подаваше комплект ключове. — Как казахте, че е първото ви име?

— Филипа — отговорих. Като всеки безсмъртен и аз си имах различни паспорти, лични карти и шофьорски книжки. Някой винаги имаше приятел, който познаваше човек, способен да ти набави това, което ти трябва. Аз лично от години използвах услугите на един дребосък във Франкфурт. Човекът беше гений, беше фалшифицирал хиляди лични документи през Втората световна война. В паспортите ми бяха записани различни имена, възраст (в моя случай варираща между осемнайсет и двайсет и една години) и места на раждане. Беше толкова по-лесно, преди правителствата да започнат да следят хората. Свидетелства за раждане? Номера на социалните осигуровки? Все неща, които докарват на човека шибано главоболие. — Фи-ли-па.

— Какво чудесно име — възкликна служителката и се ухили като на мажоретка.

— Аха. Оттук ли трябва да мина, за да стигна до колата си?

Веднага щом се измъкнах от Бостън, отбих край пътя и разгърнах картата си на Масачузетс. Можех да попитам хората от фирмата за коли под наем как да стигна до Уест Лоуинг, но така щяха да си спомнят накъде съм тръгнала, ако някой ги попиташе по-късно. А точно сега исках просто да изчезна. Чувствах се все едно... все едно самият дявол беше по петите ми. Все едно някакво гигантско торнадо ме засмукваше и трябваше да избягам... да избягам далеч от него.

В самолета от Лондон до Бостън имах седем часа, за да премисля нещата. Седем часа не са достатъчни, за да осмислиш напълно четиристотин години, в които бях потъвала сред мрак и глупост, но са достатъчно време да си спомниш толкова лоши неща, че да се почувстваш като плужек. Не, по-лошо от плужек. Като плазмодий.

Открих Уест Лоуинг. Беше малко градче наред Масачузетс, разположено на река Лоуинг, близо до езерото Лоуинг. Предполагах, че

някакъв тип на име Лоуинг е бил наистина важна клечка тук преди няколкостотин години и е смятал за нужно да плесне името си върху всичко наоколо.

Отне ми едва два часа шофиране. В Ирландия за два часа шофиране можеш да прекосиш три четвърти от страната. Можеш да преминеш през целия Люксембург за около пет минути. Но Америка е адски голямо място. Дали беше достатъчно голямо, за да се изгубя тук? Искрено се надявах да е така.

И така, да минем на проблема с безсмъртието. Сигурна съм, че имате въпроси по темата. Само дето аз нямам всички отговори. Нямам представа колко като нас има по света. Срещала съм стотици през годините, а простите сметки показват, че броят ни трябва да се увеличава през цялото време, нали така? Раждат се нови, а старите извънредно рядко гушват букета. Най-вероятно самите вие сте попадали на достатъчен брой безсмъртни, без да го осъзнавате. В общи линии ние сме като нормалните хора, само дето не умираме, когато би трябвало.

Повечето от нас вярват, че на света винаги е имало безсмъртни, точно както хората, които вярват във вампири, мислят, че винаги са съществували вампири (реално, ако обърнете внимание на старите митове за вампирите, ще забележите припокриване на темата за „вечния живот“). Не знам как е започнало всичко, нито пък къде или защо, но съм срещала безсмъртни от повечето раси и етнически групи. Нужни са двама безсмъртни, за да се родят безсмъртни деца, така че ако безсмъртен се събере с нормален човек, тяхното поколение няма да бъде безсмъртно — в много случаи обаче хората, родени от подобна двойка, живеят извънредно дълго, повече от сто години.

Имаше една такава жена във Франция, а знам и за един град в Грузия, където странно много хора са прехвърлили стотния си рожден ден. Отдават го на здравословния начин на живот и яденето на кисело мляко. Да бе! Просто някой особено разгонен безсмъртен се е разходил из онзи край.

Ние също стареем, но по различен начин от нормалните хора. Принципно, докато навършиш шестнайсет, една година си се равнява на една година. След това обикновено остаряваш с една година за

около сто човешки. Виждала съм безсмъртни, които стареят много по-бързо или по-бавно, но нямам представа на какво се дължи това. Най-старият човек, когото някога съм срещала, беше на около осемстотин години. Отвратителен беше — надут, гаден и зъл. Странно е, когато се сблъскаш с безсмъртен, който все още е едва на четирийсет или петдесет — тези хора все още нямат ясна идея как да се оправят в живота, защото се чувстват като възрастни, но изглеждат като тийнейджъри. Това ги поставя в доста неприятна ситуация и те не знаят какво да правят със самите себе си.

Колкото до мен, аз съм родена през 1551 година, хубаво, симетрично число. Почти 460 години по-късно все още ми искат личната карта по баровете. Преди да си помислите: „Еха, това е изумително яко!“, нека да ви кажа какъв трън в задника е бавното стареене. Аз съм възрастен човек. Пораснала съм преди цяла вечност, но въпреки това съм прикована към здрача на юношеството и от мен се очаква да се държа по начина, по който изглеждам. От друга страна, много тийнейджъри явно се имат за безсмъртни и смятат, че нищо не може да им навреди. Цялата концепция за опасността или за смъртта им е напълно чужда, безпочвена и нереална. Така че може би все още съм си тийнейджърка. Да, знам, направо да ме оплаче човек.

Ние не можем да се разболеем от рак, от диабет или от нещо подобно. Можем да настинем, да хванем грип или друга заразна болест, но се оправяме. За ваше сведение на белезите от едрата шарка им трябва около петнайсет години, за да изчезнат напълно. Можем да получим изгаряния, да загубим някой крайник, да имаме тежки наранявания, но те зарастват, както ви обясних по-рано. Нужно е време, но всичко зараства. Дори крайниците порастват отново — процес, който е колкото отвратителен, толкова и заплменяващ. Нужни са няколко години. Въпреки името ни можем да бъдем убити. Но това изисква доста усилия, така че по-добре не се опитвайте.

Какво правим с всичкото това време? Много от все същите ежедневни неща, които правят и нормалните хора. Живеем на същата планета, разчитаме на същите ресурси. Някои от нас са луди купонджии (Няма да споменавам имена. Добре де — аз). Други използват времето си по-мъдро: изучават разни неща, развиват артистичните си таланти, пътуват. Някои пък нито купонясват, нито работят над себе си. Те живеят във вечно състояние на

неудовлетворение, не харесват нищо, винаги си намират нещо, от което да се оплакват, мразят другите безсмъртни, мразят и хората. Срещата съм такива типове и винаги ми се е искало да ги поставя върху леден блок и да ги бутна да плават из океана.

Дали сключваме бракове, дали имаме деца? Понякога. Самата аз съм била омъжена. Тези неща са си проблемни — ако се омъжиш за обикновен човек, независимо колко го обичаш, той ще остарее и ще умре, а ти — не. Така че в някакъв момент или трябва да му кажеш за себе си, или да го оставиш да се чуди какво се случва. Или единият от вас си има тайна, или и двамата. Ако се омъжиш за безсмъртен пък... Е, трябва да се подготвиш за един дъбълъг брак. Най-лошото е, че ако се омъжиш за някого, който не е аефрелифен, и имате деца, да гледаш как тези деца ще остаряят и ще умрат е дори по-кошмарно от това да гледаш как любимият ти остарява и умира. Повече по въпроса ще ви разкажа по-нататък.

Четири часа, три кафета еспreso и един пакет с чипс „Ахой!“ по-късно щурмувах Уест Лоуинг. Минах през целия град за по-малко от десет минути. Не беше точно метрополис. Завих обратно и тръгнах отново през него, обикаляйки кварталите и следвайки виещите се пътища из покрайнините. Не знаех какво търся. Знак. Какъвто и да е — съвсем буквален, като например „Завийте наляво за Ривърс Едж“ или метафоричен — като горящ храст или светкавица, която да ме насочи в правилната посока.

Две минути по-късно отново бях извън града. Отбих встрани от пътя, опрях чело върху волана и блъснах с длани по таблото.

— Настасия, ти си идиотка. Ти си тъпа, шибана идиотка, която си е заслужила всичко това.

Всъщност си бях заслужила много по-лоши неща, но по принцип гледам да не се осъждам прекалено строго.

След няколко минути, прекарани в размисъл, излязох от колата и тръгнах към гората край пътя. От известно време не бяха минавали други коли. Когато навлязох достатъчно навътре сред дърветата, за да не ме забележи някой от пътя, коленичих и поставих разтворените си длани върху земята. Произнесох няколко думи, толкова стари думи, че звучаха като поредица от несвързани срички. Думи, които са били древни още когато съм се родила.

Думи, които разкриват скритите неща.

Това беше едно от малкото заклинания, които знаех. Не можех да си спомня последния път, когато го бях използвала. Дали не беше през деветдесетте, за да си открия ключовете?

Затворих очи и след минута изплувалите в мрака зад клепачите ми изображения започнаха да се проясняват. Видях път, завой, силуета на яворово дърво с листа, обагрени в есенни краски. Видях къде трябваше да отида.

Поех си дълбоко дъх и се изправих. Нападалите клонки и листа там, където бях опряла дланите си, се разпадаха на прах. Детелините бяха изсъхнали, умираха, след като мъничкото ми заклинание беше изсмукало живота от клетките им. Два отпечатъка от разруха бележеха местата, от които бях извлякла силата си. Защото това е начинът, по който ние, безсмъртните, го правим — за да използваме магия, ние изтръгваме силата от нещо друго. Или поне повечето от нас го правят по този начин.

Върнах се в колата и поех отново по виещите се пътища, които водеха във и около малкото градче. Започнах да се оглеждам внимателно, опитвайки се да почувствам къде се намирам. Знаех, че съм минала оттук преди едва десет минути, но този път оглеждах всяко дърво, всеки черен път.

Тогава го видях: необозначен път, явор, пламтящ от цветовете, чиито широки клони се разделяха във формата на буквата V, сякаш преди години дървото е било ударено от мълния. Завъртях волана. Мъничката ми кола под наем се раздруса, когато стъпи върху неасфалтирания път — обзалагам се, че щеше да бъде почти невъзможно да се мине оттук, ако паднеше сняг. Започна да ми става хладно, така че усилих парното. Кофеинът и захарта бушуваха из кръвта ми и внезапно бях завладяна от мисълта колко чудовищно абсурдно бе това, което правех.

Аз бях полудяла. Това беше най-тъпото нещо, което някога бях измисляла. Предполагам, че подобни мисли бяха неизменна част от обзелата ме паника и от нервния ми срив.

Рязко спрях колата и положих глава върху ръцете си на волана. Бях изминала целия този път, за да търся жена на име Ривър. Това беше пълна идиотия. Какво си бях въобразила? Трябваше да обърна, да върна колата и да се прибера у дома. Където и да решах, че ще бъде домът ми този път.

Кога бях срещнала тази Ривър? Някъде около 1920 година? 1930? Всичко, което си спомнях, беше лицето ѝ, гладко и загоряло от слънцето, както и ръцете ѝ, силни и нежни. Косата ѝ беше сива, нещо много необичайно за безсмъртен. Иносенсио тъкмо бе потрошил първата си кола и като казвам това, имам предвид наистина първата. В смисъл, че тези машини тъкмо бяха изобретени.

Дали не беше през... 1929 година? Да, това ми звучеше правдоподобно. Иносенсио си беше купил наистина прекрасен Модел А с прашносин цвят. Това беше една от първите коли Модел А, които от „Форд“ бяха докарали във Франция. Инси я имаше от няколко седмици и се бяхме забили с нея в някаква канавка по пътя край Реймс. Друга кола спря, за да ни помогне. Беше нощ. Аз бях излетяла през предното стъкло и се бях приземила насред канавката. Цялото ми лице беше нарязано — това се бе случило, преди да се появят обезопасените стъкла или предпазните колани. Беше кучешки студ.

Иносенсио и Ребека също бяха изхвърлени от колата. Ребека си беше счупила няколко кости. Тя беше най-обикновен човек и вероятно беше завършила в някоя болница. Имоджен беше мъртва — беше си счупила врата, когато се бе блъснала в едно дърво. Двамата с Иносенсио не бяхме в най-доброто си възможно състояние, но поне можехме да ходим. Бяхме срещнали Имоджен и Ребека едва предния ден, на някакъв купон. И двете бяха красиви, богати и готови да се забавляват. За свое съжаление бяха срещнали именно нас.

Някаква кола спря наблизо. Една жена и двама мъже дотичаха, за да ни помогнат. Мъжете внимателно качиха Ребека на задната седалка в тяхната кола, после установиха, че Имоджен е мъртва. Жената прегледа Иносенсио, който вече бе започнал да се отърсва от шока и оплакваше загубата на прекрасната си кола. Тя го остави, приближи се и приклегна близо до мястото, където аз се измъквах от ледената вода в канавката. Каза ми на френски, че всичко ще бъде наред, че трябва да лежа неподвижно, и после се опита да ми премери пулса. Отметнах кичур подгизнала коса от очите си, загърнах по-плътено яката от лисича кожа около врата си и я попитах колко е часът — бяхме тръгнали за новогодишен купон. Имоджен беше мъртва и това беше наистина неприятно, но този факт нямаше как да ми повлияе по някакъв начин. Покварата на безразличието. В крайна сметка Инси не я беше убил нарочно. Понякога хората изглеждаха толкова... крехки.

Точно тогава жената ме погледна. Тя хвана брадичката ми с ръка и действително погледна в очите ми. Аз се взрях в нейните и двете се разпознахме една друга като безсмъртни. Не че има някаква ясно видима разлика. Не е като да имаме голямо „Б“ изписано отзад на ретината. Но можем да се разпознаваме взаимно.

Тя приседна и огледа цялата сцена: съсипаната кола, мъртвото момиче, двама ни с Иносенсио, които вече започвахме да се съвземаме.

— Не е нужно да бъде така — каза тя на френски.

— Кое? — попитах.

Тя поклати глава, в топлите ѝ кафяви очи имаше тъга:

— Можеш да имаш много повече, да бъдеш много повече.

Това беше моментът, в който започнах да се изнервям.

Надигнах се и избърсах кръвта от очите си.

— Името ми е Ривър — сподели тя и също се изправи. — Живея в Америка. На север, в Масачузетс. Градчето се казва Уест Лоуинг. Трябва да дойдеш там.

Тя махна с ръка към изпотрошения и димящ форд, към мъжете, които внимателно носеха тялото на Имоджен към своя автомобил. Стрелна с очи Инси и явно на мига го прецени като пройдоха и купонджия, скала, върху която семената на мъдростта не биха могли да покълнат.

— Била съм в Масачузетс — изсумтях. — Пуританско място. Снобско. И студено, на всичкото отгоре.

Тя ми се усмихна тъжно:

— В Уест Лоуинг не е така. Трябва да дойдеш, когато се умориш от всичко това. — Тя отново погледна към колата и после към Инси. — Как се казваш?

Очите ѝ бяха пронизателни, интелигентни, имах усещането, че запаметяват всеки детайл от лицето ми. Загърнах се още по-плътено в яката си.

— Кристиана.

— Кристиана — кимна тя. — Когато се умориш, когато решиш да бъдеш нещо повече, ела в Уест Лоуинг. Масачузетс. Къщата ми се казва Ривърс Едж. Ще можеш да я откриеш.

Жената на име Ривър се качи в колата при мъжете, Ребека и тялото на Имоджен и те потеглиха, зарязвайки мен, Инси и неговия съсипан син форд, Модел А.

В крайна сметка някакви хора минаха по пътя и ни качиха. После взехме влака до Париж, а оттам до Марсилия, където беше по-топло. Всъщност си беше същинска пролет и аз напълно изхвърлих Ривър, а и Иможден от мислите си.

Чак допреди два дни. Сега, осемдесет години по-късно, бях решила да приема предложението ѝ. Осемдесет шибани години, все едно тя все още беше тук, а поканата ѝ продължаваше да важи. Както можете да си представите, безсмъртните често се местят. Да живееш някъде петдесетина години, без нищо във външния ти вид да се промени, може да предизвика доста подозрения. Така че рядко се задържахме на едно място за дълго. Защо изобщо бях решила, че Ривър все още ще бъде тук. Тя просто ми се бе видяла... като нещо извън времето. Знам, доста безсмислено клише, когато го използваш за някой безсмъртен, но тя наистина изглеждаше необичайно солидна. И щом беше казала, че мога да отида при нея по всяко време, и сам Господ не би могъл да я помръдне от мястото ѝ, а аз наистина можех да отида при нея по всяко шибано време.

Еспресото и захарта кипяха в кръвта ми и караха ръцете ми да треперят. Какво да правя, какво да правя?

Почукване по прозореца на колата ме накара да подскоча и едва успях да потисна писъка си.

Безумният ми поглед успя да се фокусира точно когато някакъв мъж се привеждаше, за да ме огледа.

В гърлото ми се надигна леко истеричен смях и ми се наложи да го преглътна. По прозореца ми току-що бе почукал викингски бог, който ме наблюдаваше със загриженост... или може би с подозрение. Величествената му красота можеше да ти спре дъха, сякаш някаква древна митична фигура бе оживяла, а във вените ѝ бе потекла топла кръв.

В следващия момент присвих очи — лицето му ми изглеждаше познато. Дали не беше фотомодел? Бях ли го виждала по бельо върху дванайсетметров рекламен билборд на Таймс Скуеър? А може би беше актьор? В някой от дневните сериали? Някак не можех да го поставя в нито една от тези роли. Свалих прозореца. Моля те, моля те, бъди загорял сексуален маниак, който иска да ме отвлече и да ме превърне в своя робиня, повтарях наум.

— Кажете. — Гласът ми прозвуча сухо и дрезгаво.

— Това е частен път — каза ми божеството, оглеждайки ме неодобрително. Изглеждаше на... колко... може би на двайсет и две? Или беше по-млад? Дали си падаше по тийнейджърки? Примигнах срещу него, отново завладяна от убеждението, че съм го виждала някъде.

— Аз... въъ... търся Ривър? Ривърс Едж?

В очите му с цвят на топаз проблесна изненада. Хрумна ми, че Ривър може и да е скрила дома си от съседите с помощта на магика. Ако все още бе тук, разбира се.

— Познавате ли жена с това име? — настоях.

— Вие познавате Ривър? — попита ме той бавно. — Къде сте я срещали?

Кой беше това, личният ѝ телохранител?

— Срещнахме се преди много време. Каза, че мога да дойда при нея — произнесох твърдо. Знаете ли дали къщата ѝ, Ривърс Едж, е някъде наоколо?

Прекалено бързо, за да успея да реагирам, ръката му се стрелна през прозореца на колата и докосна бузата ми. Беше топла, твърда и нежна едновременно и аз знаех, че е усетил студенината на кожата ми под пръстите си.

Той беше безсмъртен и сега беше разбрал, че и аз съм такава.

Наклоних глава на една страна.

— Познаваме ли се? Срещала ли съм те някъде?

Ако го бях срещала, със сигурност щях да го помня много ясно. Никой не би могъл да забрави това лице, този глас. От друга страна, аз общо взето бях пребродила всеки континент твърде много пъти, за да мога да ги преброя. Може би не беше чак толкова стар. Или пък...

Той беше един от тях, един от другия вид безсмъртни. Видът, с който не исках да имам нищо общо, който бях избягвала като чума. Видът, на който се бях присмивала с приятелите си. Видът, който презирах почти толкова много, колкото той презираше мен.

Видът, който се надявах да ме... спаси. Да ме защити. Тахтите.

— Не — каза той, отдръпвайки ръката си. Потръпнах, чувствайки се по-студена от всякога. — Надолу по този път — добави неохотно. — Завийте вляво на разклонението и ще стигнете до къщата ѝ.

— Значи Ривър все още е тук?

Лицето му беше напълно безизразно. Не можех да прочета никаква емоция по него.

— Да.

[1] Берсеркът е викингски воин, посветил живота си на бог Один. Преди битка тези воители са изпадали в неконтролируема ярост и са губили почти напълно разсъдъка си, атакувайки всеки, който се изпречи на пътя им. Обикновено са влизали в схватка без щит или ризница. — Б.пр. ↑

[2] Град в южна Индия, столицата на щата Карнатака. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Наблюдавах го в огледалото за обратно виждане, докато се отдалечаваше по пътя. Беше висок и широкоплещест, а начинът, по който дънките подчертаваха задника му, беше рядко изкусителен. Докато гледах гърба му, чувството, че го познавам, се завърна и аз започнах да ровя из спомените си. После мернах собственото си отражение и шумно изсумтях. Кожата ми имаше нездравия цвят на някой, който прекарва основната част от живота си по нощните клубове, устните ми на практика бяха бледи като кожата, очите ми изглеждаха странно заради сините контактни лещи, а щръкналата ми черна коса бе несиметрична и твърда. Аз бях неговата пълна противоположност: той беше съвършеният мъж, а аз — възможно най-несъвършената жена. Обикновена и нездрава на вид. Е, какво ми пукаше всъщност? Не ми пукаше.

Четири минути друсане по неравния път по-късно най-сетне отбих пред дълга двуетажна къща, която приличаше повече на училище или на пансион, отколкото на нечий дом. Беше голяма и правоъгълна, боядисана в строг бял цвят, с тъмнозелени капаци на прозорците. Забелязах поне три допълнителни постройките край нея и каменна ограда, която може би скриваше от погледа ми голяма градина.

Паркирах колата си върху изсъхналата есенна трева до очукан червен камион. Чувствах се така, сякаш следващите няколко минути щяха да бъдат паметни, сякаш по време на тях щеше да се реши цялото ми бъдеще. Да изляза от тази кола би означавало да призная пред себе си, че животът ми е бил безсмислен. Че самата аз бях безсмислена. Би означавало да призная, че се страхувах от приятелите си, че се страхувах от себе си, от мрака вътре в мен и от собствената ми история. Всичко в мен искаше да остана завинаги в тази кола, с вдигнати прозорци и заключени врати. Ако бях обикновен човек и завинаги означаваше просто някакви си шейсет години, можех и

действително да го направя. Само дето в моя случай завинаги наистина беше непоносимо дълго време. Нямаше начин.

Имах причина, за да дойда тук. Бях оставила приятелите си и бях изчезнала на друг континент. По време на полета бях осъзнала, че освен Инси, който бе осакатил таксиджията, освен отвращението ми от факта, че не бях сторила нищо, освен параноята, задето Инси бе видял белега ми, имаше още стотици, хиляди други неща, които ме бяха довели до тук. Неща, които ме бяха разяждали отвътре, докато не се бях превърнала в празна обвивка без нищичко живо в мен. Истина е, че не бях убивала хора или опожарявала села, но цялото ми съществуване бе оставило след мен дيريا от разруха и бях осъзнала с отвратителна яснота, че съм нанесла вреда на всичко, което съм докоснала. Бях наранявала хора, бях разбивала семейства, бях предизвиквала автомобилни катастрофи, бях унищожавала кариери — спомените просто продължаваха да се трупат, подобно на капчици чиста киселина, и се забиваха в мозъка ми, докато не ми се прииска да пиция.

Беше в кръвта ми, знаех го. Мрак. Мракът. Бях го наследила заедно с безсмъртието си и черните си очи. Бях успявала да му устоя, докато бях по-млада. Бях се преструвала, че не е там. Но нейде по пътя бях престанала да се боря и му се бях отдала. Дълго време бях бягала от него. Но през онази последна нощ мракът, който ме беше следвал повече от четиристотин години, се бе стоварил върху ми с цялата си задушаваша тежест и сега мразех отвратителното нещо, в което се бях превърнала.

Ако бях нормален човек бих била изкушена от идеята да се самоубия. В моето положение обаче не ми оставаше нищо друго, освен да се разсмея истерично, когато осъзнах, че дори и някак да успея да отрежа собствената си глава, нямаше как да се уверя, че тя ще остане достатъчно далеч от тялото ми достатъчно дълго време, за да умра наистина. Какви бяха другите ми възможности? Да се хвърля с главата напред в дробилка за дърва? А какво щеше да стане, ако машината дадеше засечка, докато само половината от главата ми е смляна? Можете ли да си представите как щеше да изглежда зарастването на такава рана? Господи!

Чувствах се така, сякаш внезапно бях пропаднала в някаква пропаст, щях да пропадам вечно към непрестанно нарастващата безнадеждност и никога повече нямаше да бъда щастлива. Не можех да

си спомня последния път, когато бях наистина щастлива. Весела? Да. Купонясваща? Да. Щастлива? Не особено. Дори не помнех какво точно беше усещането.

Единственият човек, който някога беше предлагал да ми помогне, който някога бе създавал впечатлението, че разбира какво ми е, беше Ривър. Тя ме беше поканила преди толкова много десетилетия. И аз бях тук.

Погледнах отново навън и този път я видях да стои на широкото дървено стълбище пред къщата. Изглеждаше съвсем същата, каквато я помнех, което беше необичайно. Ние имаме навика да променяме вида си често и по драстични начини. Аз със сигурност го бях сторила може би двайсет пъти, откакто я бях срещнала. Не виждах как би могла да ме познае сега. Но тя ме наблюдаваше и беше ясно, че очаква от мен да направя първата крачка.

Въздъгнах дълбоко с надеждата, че вътре в къщата е наистина топло, че ще ми предложат горещ чай, питие или пък топла вана. Дали изобщо ме помнеше? Дали предложението ѝ все още беше в сила? Знаех колко абсурдно е да я държа отговорна за нещо, което е казала преди повече от осемдесет години. Но какво друго ми оставаше да сторя?

Е, правила съм и по-жалки неща. Излязох от колата и се сгуших в коженото си яке — старото ми, не онова, което бях изгубила преди две нощи. Затътрих крака през нападалите по земята сухи листа, вече заета с планове какво ще правя, когато тя ме отпрати. Определено щях да се скрия на някое топло местенце. На Фиджи например. Щях да остана там, докато се взема в ръце и престана да се чувствам като отрепка. Неизбежно щеше да се случи по някое време. Рано или късно Инси може би щеше да ми се стори по-малко плашещ. Рано или късно щях да забравя за таксиджията, също както бях забравила за Имоджен, преди да си я припомня вчера.

— Здравей — каза ми Ривър, когато се приближих достатъчно. Носеше дълга пола с индийски десен и вълнен шал около раменете си. Сивите ѝ коси бяха прави, прибрани назад с диадема. — Добре дошла.

— Здравсти — промърморих. — Ривър?

— Да — тя огледа лицето ми, явно опитвайки се да си спомня коя съм. — Как се казваш, дете?

Изсмях се кратко, задето ме бяха нарекли дете на моите години.

— Настасия. Поне напоследък се казвам така.

— Срещали сме се — това бе твърдение, не въпрос.

Кимнах, раздвижвайки стъпало. Листата проскърцаха под ботушите ми.

— Преди много време. Каза ми... че ако някога пожелае да бъде нещо повече, мога да дойда в Уест Лоуинг. Погледнах небрежно в далечината и видях облаците, които се скупчваха на югозапад.

— Настасия — повтори тя. Огледа разчорлената ми черна коса и контактните лещи, с чиято помощ очите ми придобиваха цвета, описан в американския ми паспорт. Опитах да се сетя как изглеждах, когато се бяхме срещнали за първи път, и не успях.

— Кристиана — спомних си най-накрая. Едно от многото ми имена. Не бях родена с него. — Тогава името ми беше Кристиана. Срецнахме се във Франция след една автомобилна катастрофа. Някъде в края на двайсетте години на миналия век?

— А, да — кимна тя след няколко секунди. — Това беше лоша нощ. Но се радвам, че те срещнах. И се радвам, че сега си тук.

— Е... — промърморих, чувствайки се доста неловко. — Знам, че беше преди доста време, но си помислих, че... нали разбираш, ако...

— Радвам се, че си тук, Крис... Настасия — повтори тя. — И си добре дошла. Имаш ли някакъв багаж?

Кимнах, мислейки за огромния си куфар. Както и разбира се, за емоционалния си товар.

— Чудесно. Нека да ти покажа стаята ти и после можеш да се настаниш.

Имах си стая?

— Това да не е нещо като хотел? — попитах, докато влизахме във фойето. Минахме покрай кръгла маса, върху която имаше ваза с изсушени яворови клонки. Красиво широко стълбище се виеше към втория етаж. Всичко бе бяло, семпло, изтънчено. Беше странно, но в мига, когато прекрачих прага ѝ, се бях почувствала... по-малко уплашена? По-малко — уф, не можех да го определя точно — ранима? Може би просто си въобразявах.

— Някога това е бил дом за богослужение на квакери — обясни Ривър, насочвайки се към стълбището. Можех да усетя, че в къщата имаше и други хора, но мястото беше спокойно и тихо. — През хиляда

и осемстотната година, около четирийсет Приятели са живеели тук и са работили във фермата. Притежавам я под различни индивидуалности от 1904 година.

Това с различните индивидуалности означаваше, че тя, също като всички нас, се беше въплъщавала в различни личности, за да обясни продължителното си съществуване. Започнала е като един човек, после се е престорила, че умира, и се е появила отново, представяйки се за отдавна изгубената дъщеря, която е наследила къщата. И така нататък. Мисля, че имаше един епизод на „Стар трек“, в който се разказваше за нещо подобно.

— А какво е сега?

Ривър ме поведе по широк коридор, после зави вдясно и поехме по друг коридор с прозорци от едната страна и разположени на равно разстояние врати от другата. Усмивката накара лицето ѝ да изглежда по-младо.

— Дом за отклонили се от пътя си безсмъртни, разбира се.

— А какво мислят, че е местните хора? — попитах.

— Малка семейна ферма, където хората идват, за да научат тънкостите на органичното фермерство. Което също е вярно.

Тя спря пред врата точно срещу един от прозорците. Кехлибарената есенна светлина се плъзна по вратата, докато Ривър я отваряше.

Надникнах вътре.

— Нещо като органично фермерство за монаси, а?

Ривър се разсмя.

Стаята беше малка, простичка и на практика празна, като се изключат тясното легло, малкият гардероб, дървеното бюро и един стол. Последния път, когато бях далеч от лондонския си апартамент, бях спала в хотел „Джордж Пети“ в Париж, а преди това в „Сейнт Риджис“ в Ню Йорк. Бях свикнала с краен, направо с пресилен лукс.

— Не, не за монаси. Просто за хора, за безсмъртни, които са достигнали до момента в живота си, когато искат да се съсредоточат върху други неща. Въпреки това няма проблем да сложиш нещата си наоколо, за да ти стане по-уютно.

Помислих си за обичайния вид на апартамента ми, пълен с разхвърляни дрехи, празни бутилки от алкохол, преливащи пепелници, книги, списания и кутии от пица, и си помислих: Може би не.

— Значи тук има още такива като нас? — попитах, докато сядах върху леглото, за да го пробвам. Не беше особено удобно.

— В момента имаме четирима учители и осем ученици — отвърна Ривър. После затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея със сериозно изражение. — Имаш една седмица да решиш дали искаш да останеш, Настасия. Надявам се да останеш. Мисля, че можеш да извлечеш много от това място и да откриеш щастие тук, ако си отворена за него. Искам обаче да бъде пределно ясна, това не е СПА център или хотел. По-скоро си говорим за комбинация от кибуц^[1] и рехабилитационна клиника. Тук има работа за вършене и ние всички я вършим. Има неща, тежки и болезнени, които ще трябва да научиш. През годините сме си изградили система, която работи за нас, и не искаме някой да дойде тук и да настоява, че нашите правила не важат за него.

— Аха. — Може би щях да остана за няколко дни, докато измисля какво да правя и след това отново да поема на път.

Ривър ме дари с толкова топла и дружелюбна усмивка, че ми се прииска да бях по-добър пациент за рехабилитационната ѝ програма. Само дето това вече ми се струваше невъзможно.

— Ако нещата тук не ти допадат, никой няма да те насилва да останеш. Никой няма да те убеждава да спасиш собствения си живот. Ако не си пораснала след... колко? Двеста години?

— Четиристотин — поправих я. — Четиристотин петдесет и девет.

В очите ѝ проблесна изненада и аз се почувствах некомфортно, задето поведението, а не видът ми, я беше заблудило, че съм по-млада.

— Хубаво, четиристотин петдесет и девет. Ако не си пораснала досега, не виждам как бихме могли да те превърнем в зрял човек. Ще ти помогнем, доколкото можем, с всичко, с което можем, стига да следваш правилата. Ако мислиш да се скатаваш, това място не е за теб.

— Аха.

Ривър се разсмя, след което дойде при мен, наведе се и ме прегърна. Обятията ѝ бяха топли, силни, успокояващи. Не можех да си спомня последния път, когато някой ме бе прегръщал така. Отвърнах несръчно на прегръдката ѝ, потупвайки я леко по гърба с длан.

— Не искам да те плаша — каза тя. — Искам да останеш. Но също така не искам незрели глупости тук, разбираш ли?

Кимнах:

— Аха.

Не ми хрумваше нищо по-адекватно, което да кажа. Сега повече отвсякога си нямах и представа какво правя тук. Може би наистина преигравах и реагирах неадекватно на случилото се. Всичко това беше някаква смехотворна грешка. Най-малкото бях сигурна, че щях да се смея, когато си спомнех за тази история след десетилетия. *Онзи път, когато се опитах да избягам, ха-ха-ха.* В крайна сметка нещата може би не бяха чак толкова лоши. После си спомних таксиджията и скованото му лице, осветено от уличната лампа. Спомних си как просто си бях тръгнала и нещо в мен се стегна.

— Колко си стара? — попитах, без да имам намерение да го правя.

Тя се спря на вратата.

— Е, по-стара съм от теб — отвърна тъжно, отмествайки с ръка няколко косъма, паднали пред лицето ѝ.

— Колко точно? — настоях. Нямах представа защо държах да го знам — може би не исках някой по-млад от мен да се държи, все едно на този свят няма тайни за него.

Очите ни се срещнаха.

— Родена съм през 718 година в Генуа, кралство Италия — усмихна се тя. — Честно казано, мястото не се е променило много оттогава.

— О — кимнах.

Тя ми се усмихна за последно и затвори вратата след себе си. Радвах се, че не бях произнесла на глас първото нещо, което ми бе хрумнало, а именно: „Дяволите да го вземат, ама ти си страшно стара!“

Отпуснах се върху леглото, невероятно уморена. Мястото ми изобщо не беше тук. Тази къща излъчваше спокойствие, мир, образцов живот, промяна и неизменност едновременно.

А аз бях бясно въртящ се шурикен, който се носеше със свистене през света. Аз означавах проблеми. Ледено отчаяние стегна гърдите ми. Това беше толкова смехотворно абсурден план и въпреки това бе *единственото нещо, което бях успяла да измисля.* О, Божичко, бях здраво прецакана.

Стаята ми беше топла. До една от стените имаше малък метален радиатор, който очевидно работеше. Смъкнах топлото си кожено яке и

тежките рокерски ботуши и се почувствах свободна и безтегловна. Носех мъжки велурен пуловер и инстинктивно повдигнах яката му, за да се убедя, че вратът ми е покрит. Стана ми уютно.

Клепачите ми тъкмо бяха започнали да натежават, когато на вратата се почука.

— Отворено е — казах, мислейки си с копнеж колко добре ще ми дойде един рум сървис. Вече бях забелязала, че никоя от вратите нямаше ключалка. Колко старомодно.

Вратата се отвори и викингският бог застана на прага. Взрях се в лицето му изпод притворените си клепачи, отново объркана от смътното усещане, че го познавам, което изчезна в секундата, когато се опитах да си спомня откъде. Носеше в една ръка куфара ми, който най-вероятно тежеше повече от мен. Остави го на земята.

— Ето.

— Щях да сляза, за да си го взема след минутка — казах, докато се надигах. Чувствах се неловко, защото знаех как точно изглеждам. Имало е времена, когато съм била наистина красива. Имам симетрични черти, хубави очи, плътни устни, високи скули и така нататък. Знам, че ако се постарая, мога да изглеждам наистина добре. Само дето не съм се старала от около четирийсет години. Или някъде там. Сега бях пределно, болезнено наясно, че съм кльоцава като наркоманка, с коса, боядисана във фалшиво изглеждащ черен цвят, и с прическа, напомняща плъше гнездо. Най-вероятно имах вид на някой, който тъкмо е оздравял от холера. Обикновено обличах каквото ми попадне пред погледа, стига да няма лекета по него. Накратко казано — нямаше начин да изглеждам по-зле.

От друга страна, викингският бог изглеждаше главозамайващо със златистата си кожа, късата си, чаровно разрошена светлокафява коса и очи с цвета на един конкретен вид златисто шери, което бях опитала веднъж в Грузия. Беше висок, но не дразнещо, силен и мускулест, без обаче да оставя впечатлението, че е блъскал във фитнеса, за да компенсира други свои недостатъци с физика, с мъжествени черти, които не бяха нито твърде сурови, нито твърде красиви. Носът му беше леко подут и мъничко изкривен, като че ли е бил чупен някога, и това, разбира се, само допълваше неговото съвършенство. Съвършенство от японския, уаби-саби^[2] тип. Къде бях

виждала лицето му преди? Всъщност какво значение имаше, при положение че самото му присъствие ме оставяше без дъх.

[Уаби-саби представлява японското възприемане за красотата и естетиката, включващо асиметрия, суровост, простота, задушевност, скромност и хармония с природата. — Б.пр.]

Изражението му показваше, че няма никакво намерение да ми помага повече, а това по един крайно тъжен начин само подсилваше привличането, което изпитвах към него.

— Как се казваш? — попитах, опитвайки да прозвуча небрежно.

— Рейн.

— Аз съм Настасия.

— Знам.

Беше недружелюбен, неприветлив. Запитах се защо ли е тук. Дали всички на това място бяха изгубени души като мен? Дали още някой се криеше? Искях да науча историята на този тип. С мъничко късмет можеше да се окаже по-лоша от моята.

— Ами хубаво, благодаря — промърморих, изнервена от поведението му.

— Ривър ме помоли да ти предам, че вечерята е в седем.

Той отстъпи крачка назад и затвори вратата почти напълно безшумно. Искях да го попитам къде точно е тази вечеря, но предположих, че ще ми каже просто да следвам носа си.

Стоварих се върху леглото, отново напълно разсънена. Сърцето ми се сви, когато приех окончателно, че тази работа наистина няма да се получи. Ако изобщо имах нужда от допълнителни доказателства за това, каквито всъщност няхах, този тип Рейн ми ги беше осигурил. Тези хора се бяха отдали на идеята да бачкат здраво, за да извлекат максимума от безкрайните си животи. А аз просто се опитвах да избягам от мрака, който обгръщаше всичко, до което се докоснех. Опитвах да се скрия — от Инси, от себе си, от своето минало и настояще, дори от бъдещето си.

Инси. Отново потръпнах и потърках с ръце мъхестите ръкави на пуловера си. Досега вече трябваше да се е зачудил къде съм се дянала. Рядко минаваше и ден, без да се видим или поне да разговаряме. Дали беше притеснен? Какво ли си мислеха всички? Дали щяха да се опитат да ме открият?

Не можех да се върна. Поне в това бях сигурна. Но не можех да остана и тук. Хубаво. Няколко хапвания, няколко преспивания и щях да си бия камшика. И без това в мен не бе останало чак толкова много за спасяване.

[1] Кооперативно стопанство в Израел. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сан Франциско, Калифорния, 1967 година

— *Хайде де, искам да се снимаме заедно* — настоя Дженифър, дърпайки ръкава на кафтана ми.

Преметнах дългата си искрящо руса коса над рамото си.

— Естествено, че ще искаш.

Двете с Дженифър застанахме пред широкото стълбище и се усмигнахме към фотоапарата „Полароид“ на Роджър. В гостната под нас хората крещяха и се смееха. От скъпия грамофон звучеше „На осем мили височина“^[1].

Навсякъде горяха свещи и тамян, а новата светлинна машина рисуваше сюрреалистични форми по стените. Изглеждах страхотно и го знаех: очи с тежка очна линия, която ме караше да изглеждам като египетска принцеса, най-бледото възможно червило, кафтан с висока яка, който си бях взела от Индия, покрит с диви вихрушки от ярки цветове. За по-сигурно имах и копринено шалче от „Питър Макс“, завързано около шията. Обожавах шейсетте. Четирийсетте бяха толкова депресираци, всичко беше сиво и еднообразно, а самоотвержеността беше върховна добродетел. Намразих и петдесетте, когато всички бяха гълтнали бастуни, бореха се да постигнат американската мечта и си купуваха автомобили с формата на ракети и размера на слонове.

Но шейсетте бяха перфектни за нас, безсмъртните. За приятелите ми и за мен. Всичко бе в движение, всички бяха полудели, а тези, които не одобряваха новия начин на живот, бяха заклеймявани като скучни и закостенели. Да не забравяме и купоните. Последния път, когато бях заобиколена от толкова мащабна и всепоглъщаща парти атмосфера, беше точно преди големия срив от 1929 година на Лонг Айленд в Ню Йорк.

— Хоуп! — някой ми натика чаша с шампанско в ръката, след което ме целуна по двете бузи. Докато видя кой е, вече беше изчезнал,

пурпурното му кадифено сако се отдалечаваше сред тълпата.

— Хмм — отпих солидна глътка шампанско, докато фотоапаратът на Роджър продължаваше да проблясва. В някакъв момент му се наложи да смени светкавицата и той изхвърли старата назад през рамото си. Тя падна във фонтана наред фойето и всички се разсмяхме.

— Хоуп.

— Здравсти, Макс — казах с широка усмивка. Чувствах се замаяна, безтегловна, прелестна и неустойима.

— Навършила ли си годините, на които ти е позволено да пиеш това? — В думите му се долавяше почти незабележима сериозна нотка. Макс продуцираше филми в Лос Анджелис и беше голяма звезда. Не беше безсмъртен. На купона имаше само няколко от нас.

— Страх те е да не дойдат ченгета и да те закопчат, задето даваш алкохол на малолетни? — попитах нахално.

Примигнах, чувствайки внезапна тежест в клепачите си. В следващия миг цялата ситуация стана истерично забавна, толкова, ама толкова забавна, че се почувствах като най-щастливия човек на света. Това беше най-великото парти на всички времена.

— Нещо такова — отвърна Макс, нагласи очилата върху лицето си и ме изгледа от височината на ръста си.

— Брей! — възкликнах, зазяпана в мехурчетата на шампанското, които бавно, съвсем бавно се издигаха към повърхността на златиста течност. — Бога ми, ами че аз мога да видя всяко мехурче. Толкова е красиво.

Беше ли казал Макс нещо, на което трябваше да отговоря? Нямах представа. Точно в момента беше жизненоважно да наблюдавам как се издига всяко мехурче в шампанското, преди да се пръсне на повърхността. Ако успеех да се отдам изцяло на това занимание, то щеше да ми разкрие всички тайни на вселената. Бях сигурна в това.

— Ох, дяволите да го вземат — изсумтя Макс. — Роджър? Родж! Някой да не е сложил дрога в шампанското?

Роджър се изхили, отклонявайки вниманието ми от мехурчетата. Той продължаваше да щрака с фотоапарата си, от който по пода се сипеха сивкави квадрати с бели рамки. После в сивотата бавно изплуваха лица, усмивки и цветове.

— Да, човече — отговори Роджър. — Най-добрата стока, която може да се намери в Бъркли!

Макс простена и грабна чашата от ръката ми. Това ме паникьоса.

— Не! — изкрещях. — Трябва да наблюдавам мехурчетата! — Светът ми щеше да се срине, ако не изпълнех своята мехурена мисия. — Върни си ми я!

Макс държеше чашата високо над главата ми.

— Хоуп, недей. Прекалено си млада за това. Изобщо не трябва да си тук. Господи, ако дойде полиция...

— Върни си ми я! — извиках отново. Опитах се да скоча, за да хвана чашата, но вместо това се олюлях като върба наред ураган. — Ох. Ох. Виж, мога да видя всичките си ръце. — Когато движех ръката си, тя оставяше следа от сенчести ръце след себе си, сякаш някой ме снимаше на забавен каданс. Беше изумително.

— Хоуп, ти си невероятна — заяви внезапно озовалата се до мен Дженифър, след което ме прегърна през кръста.

— Знам! — ухилих се аз. — Виж ми ръцете!

— Хоуп! Хоуп! Ела тук! — Някой ми махаше от оранжевия велурен диван. Обувките ми се видяха като прекалено голямо бреме, така че ги изритях встрани и раздвижих пръстите на краката си сред влакната на дебелия бял килим.

Досегът на стъпалата ми с вълната обаче ме напрягаше прекалено много.

— Не — заявих на глас, — трябва ми обувките.

Седнах на пода, за да се обуя, и май повлякох Дженифър със себе си. Миг по-късно двете лежахме върху белия килим и се хилехме, загледани в тавана.

— Хоуп, толкова си хубава — заяви Дженифър.

— Хоуп, защо си на земята? Толкова си глупава понякога. — Надвесилият се над мен Инси ми се усмихна, след което легна върху килима от другата ми страна. Тримата се загледахме в кристалния полилей на Макс над главите ни.

— Здравсти, Майкъл — казах, горда, че бях успяла да си спомня настоящото му име.

— Хоуп е толкова красива — сподели с него Дженифър.

Инси й се усмихна широко и тя го загледа хипнотизирано, забравила да диша.

— Хоуп? Какво ще кажеш да закарам теб и някои от останалите по домовете ви? — произнесе бавно Макс. Очите му бяха мили зад очилата с рогови рамки, но като цяло изглеждаше напрегнат и прекалено строг с полото си и официалния панталон с права кройка. — Няма проблем, нали? Било е глупава идея от страна на Роджър да ви покани. Може би след няколко години вече спокойно ще можем да купонясваме заедно, а?

— Хоуп трябва да идва на всички купони! — настоя Дженифър. — Не може да има купон без Хоуп.

Усмихнах се на Макс. Усещането беше, сякаш гледам нагоре през дълъг, предълъг тунел.

— Не може да има купон без мен — напомних му.

— Така си е! — отсече Инси. — Имаме нужда от Хоуп!

Едно момиче, което стоеше на няколко крачки от нас, чу думите му и ги повтори, все едно бяха най-новата му мантра. След минута всички на долния етаж в огромната къща на Макс скандираха:

— Имаме нужда от Хоуп! Имаме нужда от Хоуп!

Фактът, че говореха за мен, двузначността^[2] на това, което крещяха, това, че бях толкова красива, обичана, желана и популярна — всички тези неща ме караха да се чувствам толкова весела, толкова щастлива, толкова прекрасна. Исках този миг да продължи... вечно.

— Всичко е наред, Макс — промълвих сънливо. — Аз съм на четиристотин и... — математиката малко ми се опъваше в момента — и шейсет. На-пъл-но е законно да съм тук.

Инси избухна в смях до мен, Дженифър се хилеше объркано, а Макс въздъхна и завъртя очи.

Нямам спомен как съм се прибрала вкъщи от този купон.

Макс беше починал преди две години, видях го по новините. Беше на седемдесет и четири.

А аз все още изглеждам на седемнайсет.

И, да, като се замисля, това може би беше последният път, когато съм се чувствала щастлива.

* * *

Звукът на камбанка в далечината ме накара да отворя очи. Отчасти очаквах да видя младия Макс, надвесен над мен със загрижено изражение, очаквах да почувствам досега на тънката индийска коприна по тялото си и вече се чудех на кой купон ще отида тази вечер.

Вместо това видях бял гол таван с пукнатина в единия край. Беше студено, а аз лежах върху тясно твърдо легло.

О, Боже. Всичко това се случваше петдесет години след онази нощ. Намирах се в Ривърс Едж. Все още бях тук. А камбанката най-вероятно оповестяваше, че е време за вечеря.

Завъртях се на една страна и се сгуших по-плътно във велурената си риза. Нямах сили да ходя на вечеря. Стомахът ми обаче изръмжа зловещо и гладно, напълно несъгласен с мен и опитващ се да ми напомни, че днес в него не е попадало нищо, като изключим кафето и чипс „Ахой!“.

Леглото проскърца, докато се надигах. Пресегнах се за единия от тежките си рокерски ботуши. Стрелнах с очи незаклучената врата и се заслушах, но в коридора беше тихо. Никой не се мотаеше наоколо. Бързо измъкнах метална игла от езика на обувката и я вкарах в една почти невидима дупчица на тока. Натиснах я навътре, поглеждайки отново към вратата. Долната част на тока се отмести встрани, разкривайки кухня. Тежкото древно злато проблесна слабо срещу мен. Неспособна да се съдържа, прокарах пръст по повърхността му, чувствайки извивките на руните и другите символи, чиито имена и предназначение не знаех.

Отново затворих тайното отделение в тока и пъхнах иглата в кожата. Обух си ботушите и се изправих. Все още бе на сигурно място, все още беше скрит. Моят амулет. Или поне половината от него. Единствената половина, която притежавах, съвпадаща напълно с белега от изгаряне отзад на врата ми.

Навън в коридора така и не можах да си спомня откъде точно бях дошла, така че поех в грешната посока, върнах се и в крайна сметка открих стълбището. От долния етаж се носеше миризма на храна и стомахът ми изръмжа отново.

Споменът ми за Сан Франциско беше толкова щастлив. Бях слязла по широко дървено стълбище, не много различно от това, пред което стоях в момента. Само дето коприненият кафтан и златните

сандали от онзи купон бяха в ярък контраст с мъжкия пуловер, дрипавия черен панталон и тежките ботуши, които носех сега. Душейки като прасе, търсецо трюфели, проследих топлата миризма на храна, докато не открих трапезарията: дълга, простичко обзаведена стая с дървен под; наистина дълга дървена маса, на която биха могли да седнат поне двацет човека; големи прозорци без пердета, отвъд които се виждаше чернотата навън; голямо старо огледало с боядисана в златно рамка над камината; и дванайсет души, които ме наблюдаваха с изненада, любопитство и приветливост. Всъщност последното бе изписано единствено върху лицето на Ривър.

— Здравей, Настасия — каза ми усмихнато тя. Разгъна кърпа и я положи в скута си. — Радвам се, че не проспа вечерята! Трябва да си гладна. Седни ето там, до Нел. — Тя ми посочи празното място между двама души върху — ама разбира се — дървена пейка.

Чувствах се като непохватна ученичка от деветнайсети век, докато прекрачвах пейката, внимавайки да не изритам някого с рокерския си ботуш.

— Чуйте ме всички, това е Настасия — обяви Ривър, докато се пресягаше към бял димящ супник. — Тя ще прекара с нас известно време. — Очите ѝ срещнаха моите. — Толкова, колкото пожелае.

— Здравсти, Настасия — каза ми някакво момиче, което седеше срещу мен на масата. Изглеждаше мрачна и сериозна, имаше строг бретон, очила с телени рамки и кожа с маслинов цвят. — Аз съм Рейчъл. Откъде си?

Какво имаше предвид? Къде се бях родила в действителност? Потърсих с очи Ривър за помощ, докато някой ми подаваше голяма купа с... нещо, което изглеждаше като задушен треволяк. Вкусотийка! Отсипах си малко в чинията и подадох купата на Нел вдясно от мен.

— Можеш да ни кажеш къде си родена или къде си живяла напоследък, ти решаващ — уточни Ривър.

Определено нямаше да се задържа тук за дълго, така че нямаше нужда да си изпявам майчиното мляко.

— На север. Там съм родена. Иначе напоследък живях в Англия и идвам от там.

— Аз съм от Мексико — каза ми Рейчъл. — Там съм родена.

— Яко — промърморих, докато поемах следващата купа, пълна с нещо оранжево на буци. Сладки картофи.

— Нека всички да се представим — предложи Ривър. — Между другото, Настасия, това, което ядем, е отгледано тук, в нашата ферма. Много сме горди с градините си. Ще ги видиш утре. Всичко е екологично чисто и напълно балансирано като енергийни стойности.

Каквото и да означаваше това.

Кимнах и погледнах към скромното количество храна в чинията си. Имаше някакъв буламач, напомнящ за боб (може би гиноа^[3]), оранжевите сладки картофи и зелениката, която ми навяваше асоциации с преживящи крави.

Това, което наистина исках, беше суши. С бутилка добро горещо саке. Огледах се с надежда за някакви винени бутилки, но не видях такива. Моля ти се, Господи, много ти се моля, нека някъде наоколо да има вино.

— Аз съм Солис^[4] — представи се някакъв мъж с вид на спасител, който беше седнал до Ривър. За малко да се изсмея, защото да кръстиш някого така беше малко пресилено, но по-късно научих, че това е семейно име и се изписва по различен начин. Имаше загоряла кожа, къса тъмноруса коса и брада с почти червеникав отенък. Странно красивите му лешникови очи бяха засенчени от дълги мигли.

Както Ривър ми беше обяснила, имаше четирима учители: Ривър, Солис, Ашър (който беше гадже на Ривър) и Ан. За разлика от повечето училища, където човек лесно можеше да различи учениците от учителите заради разликата в годините, тук първоначално бе трудно да разбереш кой какъв е. Ривър изглеждаше най-стара сред учителите, но един от учениците, Джес, всъщност изглеждаше по-възрастен от нея. Той беше слаб старец с вид на човек, сблъскал се с повече трудности и страдания през живота си, колкото и дълъг да беше, отколкото аз за четири века.

Учителката Ан изглеждаше на около двацет години и имаше светла кожа, красива права тъмна коса, кръгло лице и сини очи, които ме изучаваха с приятелско любопитство.

Изобщо не запомнях повечето имена, които чувах, докато се опитвах да преглътна фуража си. Щеше ли да ги убие, ако бяха метнали в тенджерата малко масло или сметана? Ха-ха-ха. Нямаше.

Викингското божество ми кимна сковано и каза:

— Рейн.

— Като дъжд^[5]? — попитах с уста, пълна със сладки картофи.

Седящото до мен момиче ме дари с чаровна усмивка. Беше като оживял портрет на английска девица с румени страни, хубава кожа, блестящи сини очи и светлокафява къдрава коса, която се спускаше до средата на гърба ѝ.

— Рейн е немско име — засмя се тя и го произнесе буква по буква.

— Аха, *немец* значи — исках да прозвучи така, сякаш го държа лично отговорен за Втората световна война. Челюстта му се стегна. От самото начало се държеше като пълен темерут, така че беше направо невъзможно да не го заям. Сега, докато го наблюдавах, вече бях напълно убедена, че никога не съм го срещала. Може би ми напомняше за някого, когото съм мярнала преди време.

— Холандец съм — уточни той лаконично. — Там съм роден.

— Ммм — промърморих, докато се опитвах да преглътна богоподобното нещо. Отпих няколко големи глътки вода. Чиста вода. Малко „Доктор Пепър“ би ми се отразил далеч по-добре.

— А аз съм Нел — представи се британската девица. — Добре дошла, Настасия. Надявам се, че ще бъдеш щастлива тук. Каж ми, ако мога да ти помогна с нещо при настаняването.

— Хубаво — казах. — Тъъ... благодаря. — Чувствах се нечиста, недодялана, некултурна и още доста неща, които започваха с не. Утре, веднага щом се развидели, скачам в колата и отпрашвам надалеч от тук. Ще си разрешавам проблемите лично, помислих си, въпреки че едно подло гласче в главата ми прошепна: „Не можеш“. То пък какво знаеше?

Не обръщах внимание на имената им, а лицата, мъжки и женски, бели, азиатски, черни и латиноамерикански, се размиваха. Нямаше смисъл от опити да ги запомня; нямаше да бъда тук достатъчно дълго, за да имам нужда от подобна информация. На моменти се питах какво ли ги е довело тук — дали животът им е бил нещастен? Или пък бяха дошли, за да научат каквото там им преподаваше Ривър? Какво преподаваше всъщност? Магика? Как да бъдеш безсмъртен, без да се побъркаш? Или просто им обясняваше основите на... органичното фермерство? Ривър бе нарекла това място дом за отклонили се от пътя си безсмъртни. Докато се оглеждах наоколо обаче, единствено Джес оставяше впечатлението, че сега или в някакъв етап от живота си е бил

изгубен. Останалите изглеждаха здрави на вид, щастливи, неизтерзани. Как ли им изглеждах аз?

Нека да обобщим: ето ме тук, наред студена, спартански обзаведена трапезария, ям гадна храна в компанията на безсмъртни, които се опитват да бъдат максимално добрички. Леле, колко не ми е тук мястото! Мястото ми обаче вече не беше и в Лондон с Боз, Инси и останалите — мисълта за това ме накара да се почувствам зле, сякаш се задушавах. Ако изобщо имах място някъде, то беше през шейсетте, когато животът беше красив и цветен, всички ме обичаха, а аз изглеждах прелестно. Погледнах начумерено чинията си, вече изгубила всякаква надежда, че мога да получа десерт. Бях абсолютно сигурна, че шансът тази храна да е подправена с някой забавен наркотик е свършено нулев.

Защо си бях причинила това? Прекрасен въпрос. Бях си го задавала стотици пъти През годините в най-различни ситуации. Явно това беше вечната тема на живота ми.

[1] Песен на американската рокгрупа „The Byrds“, един от големите хитове на 1966 година. — Б.пр. ↑

[2] На английски hope означава „надежда“. — Б.пр. ↑

[3] Древна зърнена култура, близък родственик на спанака и цвеклото. Инките са я приемали за свещена храна и са я консумирали ежедневно. — Б.пр. ↑

[4] Името се произнася по същия начин, като английската дума „solace“ — утеха. — Б.пр. ↑

[5] На английски „rain“ означава „дъжд“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Най-накрая вечерята приключи. Тъкмо се канех да изтичам до „моята“ стая, където да се свия в ембрионална поза върху леглото и да се отдам на самосъжаление, когато една от ученичките ме попита дали ще дойда на вечерната разходка.

Лицето ми трябва да е показвало доста красноречиво липсата на ентузиазъм, защото тя се разсмя, докато обличаше дебело яко без ръкави и омотаваше вълнен шал около врата си.

— Излизаме на разходка почти всяка вечер, след като се навечеряме — обясни ми Ривър с приятния си мелодичен глас. Сложи си червена барета и ми се усмихна. — Това е част от желанието ни да обръщаме внимание на света около нас — наблюдаваме звездите, луната, сенките на дърветата.

— Нощем се срещат различни птици — добави един от учениците, привлекателен тип с вид на италианец. Май се казваше Лоренц. — Изучаваме различните им крясъци и навиците им.

Кимнах мрачно, чудейки се дали този пич не си прави гаргара с мен.

— По това време на годината по-голямата част от листата на дърветата са опадали — каза Нел, която имаше вид на особено сладка туристка със своя тренчкот „Бърбъри“. — Ще научиш моделите, по които всяко едно от тях губи листата си, както и дали това се случва бързо или бавно.

Да бе, само през трупа ми, помислих си. Честно, дори и безсмъртните използват тази фраза. При нас обаче минава за извънредно забавна.

— При пълнолуние навън е светло като ден — включи се Солис. Лешниковите му очи ме наблюдаваха внимателно, сякаш се опитваше да разбере каква бе истинската причина да съм тук. — Тази нощ луната е почти пълна, което също има своето очарование.

Щом казваш...

— Е, какво ще кажеш да си вземеш якето и да дойдеш с нас? — попита Ривър. Долових шеговити искрици в погледа ѝ. Дали това беше някакво изпитание? Ако беше така, с радост бих се провалила на него.

— Не, благодаря — отвърнах учтиво.

— О, чудесно — възкликна облекчено Ривър. — Хората, които остават вкъщи, помагат с вдигането на масата и миенето на чиниите. Кухнята е ей там. — И ми посочи една врата.

Зяпнах я.

Тя направо се кикотеше, докато групичката излизаше през голямата боядисана в зелено врата. Резултат от мача? Ривър — 1 точка, Насти — 0 точки.

Предвид напредналата ми възраст, желанието ми да угаждам на хората съвсем естествено се беше изпарило преди около 440 години. Така че нямаше да ме преследва гузна съвест, ако просто се качах горе и заемех ембрионална поза в леглото, както бях запланувала, пък каквото имаше да става — да става.

Въпреки това...

Наистина се чувствах, все едно Ривър е надделяла над мен. Обзалагам се, че е била убедена как ще откажа да изляза на нощна разходка с нея и останалите природолюбители. Била е убедена, че ще се скатая и в резултат ще получа пълна мивка с мръсни съдове. Крайно досадно. Сега тя без съмнение очакваше от мен просто да се прибера в стаята си и да заема ембрионална поза в леглото. Мислеше, че съм ѝ ясна като отворена книга. Което си беше абсолютно унижително.

Изскърцах със зъби и се насочих към кухнята. Аз съм тук по свой собствен избор, напомних си. Аз съм тук, защото вече не можех да понасям съществуването си на местата, различни от тук. Аз съм тук, защото не мога да различа правилното от погрешното, светлината от мрака. Аз съм тук, защото съм отвратена от себе си. Аз съм тук, защото не искам никой да знае къде съм.

Кухнята беше голяма и слабо осветена. Сигурно е минавала за върха на удобството и лукса някъде през 1935 година. Нямаше миялна машина, която да лъсне до блясък половин тон съдове за две минути, нямаше плотове или стъкленни вратички на шкафовете. Имаше високи и отворени дървени рафтове, натъпкани с тежката керамична посуда, която бяхме използвали на вечеря. Стъкленни буркани с паста, ориз, боб

и зърнени закуски бяха подредени на друг рафт. Големите прозорци показваха мрака навън и отразяваха мижавите лампи на тавана.

Знаете ли кое беше най-хубавото? Моята дружка Рейн стоеше до огромната мивка от шуплест камък и ме наблюдаваше. След малко въздъхна, изви нагоре очи и ми подаде насапунисана чиния.

— Можеш да ги изплакваш — промърмори и ми посочи другата мивка, пълна с чиста вода.

Доказвайки, че съзряването не идва задължително с годините, аз козирувах тържествено и замарширувах към мивката.

— Тъй вярно, хер комендант!

Прехвърлих шала през рамото си, запретнах ръкави, потопих чинията в чистата вода и после я оставих до мивката.

Той ми подаде втора. Изплакване и след това поставяне на оформящата се купчина.

Правех всичко възможно да изглеждам равнодушна, прекалено готина, за да се занимавам с него, и напълно незаинтересована от личността му. Той беше просто една висока неприветлива машина, която ми подаваше насапунисани чинии. Унизителната истина обаче бе, че този тип наистина беше стъписващо готин, а от близостта му направо ми се виеше свят и краката ми се подкосяваха. Изобщо не бях свикнала мъжете да ми действат по този начин.

Принципно не си падам по определени типажки, които да намирам за привлекателни — не е нужно мъжете да бъдат високи или ниски, мускулести, кльощави или едри; цветът на косата или кожата нямат значение. За мен свалките са просто забавление, с тях си убивам времето. Връзките са като някакво леко възпаление, което се появява рядко, и от мен се очаква да го почеша. Последното ми наистина сериозно влюбване приключи трагично, защото половинката ми умря в Индия, когато англичаните най-сетне успяха да присъединят Марата. Беше... хмм... някъде през 1818 година, ако не се лъжа. Това бе началото на британското владичество над една огромна страна, в която нямаше нищо английско, и краят на всичките ми желания да се привързвам истински към когото и да било. Оттогава не съм била влюбена, дори и в някой безсмъртен. Връзките с безсмъртни оставят отвратително усещане за вечност, което просто не мога да понеса. Само си представете — късаш с някого и после рискуваш да го

виждаш, може би дори щастлив с някоя друга, в продължение на стотици години. Не, благодаря.

Сега обаче, докато стоях до Рейн и усещах топлината на тялото му, миризмата на чисто, която излъчваха дрехите му, той ми изглеждаше... уникален. Човек, способен да се справи с всичко. Нещо в мен желаше да обвия ръце около кръста му, да опра буза на гърдите му, точно над сърцето. При тази мисъл страните ми пламнаха. Усещането обаче оставаше. Бях убедена, че би могло да се случи всичко — да падне метеорит, правителството да бъде свалено, да настанат масови безредици — и Рейн просто щеше да пристъпи напред и да разреши проблема, да защити... тази, която е с него. Въпреки цялото му недружелюбно поведение, може би дори неприязън към мен, с него се чувствах... защитена. Бях сигурна, че винаги ще вземе правилното решение, ще направи правилното нещо, пък било то и с нежелание.

Той ми изглеждаше като пълната противоположност на Инси, чиито умения се свеждаха единствено до това да получава каквото иска, да очарова хората, да заобикаля правилата, законите и социалните норми.

Рейн, за когото не знаех нищичко, създаваше впечатлението за солидност, за сила и решителност и аз бях поразена от мисълта, че не бях срещала друг такъв човек. През целия си живот.

Разбира се, той създаваше и впечатлението, че е надменен сноб, така че явно имаше истина в думите „Никой не е съвършен!“. Просто изплаквай и оставяй чиниите до мивката, казах сама на себе си. Примири се, той е просто един неустоим задник, на когото не му пука дали е готин или не, и по-важното — не му пука дали ти си готина или не, защото желанията му да флиртува са нулеви, а умът му видимо е зает с по-възвишени и важни неща.

Мразя такива типове. Имаше един главомайващо секси свещеник в Малта през трийсетте... но това е друга история.

Сега страните ми горяха и трябваше да положа усилия, за да дишам по-бавно. Изплакване и оставяне до мивката. Когато вече разполагах със солидно количество измита посуда, господин Сноб ми подаде кърпа. Започнах да подсушавам чиниите и да ги трупам на друга купчина. Отново се чувствах неспокойна и изнервена, нещо, което не е привично за мен и определено не ми допаднаше. Моите хора

бяха свикнали с характера ми; те ме приемаха такава, каквато съм, без да оспорват действията ми или да задават излишни въпроси. Сред тях се чувствах добре. На това място се откроявах прекалено очебийно; осъзнавах, че съм се отдалечила толкова много от обичайните норми на обществото, че покрай тези принципно нормални хора изглеждах като някакъв изрод. Чувствах се некомфортно и исках да се махна. И разбира се, моята изнервеност подсили коефициента ми на противност:

— Предполагам, че това трябва да минава за нещо като Дзен — заявих с тон, който ясно показваше, че исках да бъде Дзен общо взето толкова, колкото ми се щеше да се разболея от чума.

Рейн сведе очи надолу към мен за секунда, но не каза нищо.

Аз съм висока 160 сантиметра, което по мое време беше наистина сериозен ръст за жена. Бях същинска амазонка, сравнена с останалите жени, дори и в Исландия, покрай местните северни върлини. Допреди стотина години минавах за доста висока в практически всяка държава, като се изключи Холандия, където хората направо не знаят кога да спрат да растат. Напоследък обаче, благодарение на по-качествената храна и по-добрите родителски грижи, всички хора край мен са се изстреляли към висините и ръстът ми вече не може да мине дори за средностатистически. Това е адски несправедливо, защото очевидно вече съм приключила с порастването. При това съм приключила много отдавна.

Сега бях вбесена от ръста на Рейн. Бях вбесена от това, че е висок, бляскав и че е най-красивият човек, когото някога съм виждала, независимо дали мъж или жена. Бях вбесена, че е попаднал в полезрението ми и се е настанил в мислите ми с неканена и неочаквана настоятелност.

— Вземи.

Примигнах, все още увлечена в мисловната си тирада, и видях, че Рейн ми подава поредната чиния. Очевидно беше стоял така известно време, без да го забележа.

Грабнах я и я изплакнах с мрачно изражение, представяйки си колко прекрасно би било, ако аз бях графиня, а той — моят беден кочияш. Тогава бих могла просто да го вкарам в леглото си без никакви последствия. Ех, добрите стари времена.

Не че някога съм била графиня де.

За моя огромна изненада Рейн заговори:
— Времето утре ще бъде студено и ясно.

Сега, когато внимавах, успях да доловя лекия акцент, който издаваше холандския му произход. И този акцент, разбира се, беше неустойимо привлекателен. Приех това за поредното му тежко провинение.

— Благодаря за информацията — измърморих.

Подсуших още една чиния, сложих я върху останалите, след което пренесох цялата купчина до един от дървените рафтове, където я очакваха другите ѝ приятели от чиниената тайфа.

— Мисълта ми е, че няма да имаш никакви проблеми с пътищата, когато си тръгваш — продължи той и най-сетне ми проблесна. Аха! — Ясно е, че мястото ти не е тук — произнесе с тевтонска твърдост и ми подаде нова чиния. — Знам, че и сама си стигнала до същото заключение. Очевидно начинът ни на живот те ужасява. — Сви рамене. — Не е за всекиго. Всъщност повечето хора не биха го понесли. Това не значи, че си слаба или нещо подобно.

Той тикна в ръцете ми нова чиния малко по-рязко, отколкото трябваше, докато клокочещият в мен гняв започна да се надига.

— Нека да позная — казах, докато плакнех чинията. — Опитваш се да ми приложиш обърната психология. Да ме вбесиш и да ме накараш да се почувствам нежелана, за да ме мотивираш да остана и да ти докажа, че грешиш. Права ли съм?

— О, не. — Той сведе златистите си, очарователно скосени в краищата очи към мен. — Наистина не го правя. Съвсем сериозно смятам, че трябва да си отидеш. Животът ни е добър, имаме своите уроци и своята работа и последното нещо, от което се нуждаем, е някакво побъркано торнадо, което да профучи оттук и да разруши всичко.

Челюстта ми се стегна и фактът, че той беше абсолютно прав за повечето неща, ме вбеси още повече.

— Всички ще те разберат. — Рейн ми подаде последната чиния и потопаи ръце в чистата вода. — Ривър ще те разбере. Не си първата изгубена душа, която си търси лесно спасение — Ривър ги събира като бездомни кучета. — Той разви вдигнатите ръкави на ризата по мускулестите си, обрасли с тъмноруси косъмчета предмишници. — Ню Йорк, Рим или Париж — това са местата за теб. Ярки светлини,

големи градове. — Рейн се изсмя язвително. — Не пуцинаците на Масачузетс, където няма нищо друго за правене, освен да работиш, да дишаш, да наблюдаваш звездите, луната и падащите листа на дърветата. Просто забрави, че някога сме съществували.

Той ме погледна напрегнато, сякаш съвсем буквално искаше да изтрие от мислите ми спомена за тях. Може би използваше магика. Може би всички тези хора използваша магика непрестанно. Върху перваза на прозореца над мивката имаше малка саксия с някакви билки и аз бързо я погледнах, за да проверя дали листата не се сгърчват, докато той изсмуква силата им. Те обаче си оставаха свежи и зелени и когато отново погледнах към Рейн, той леко повдигна вежди.

Трябва да се отбележи, че постъпвах изумително зряло, защото все още не му бях разбила някоя тежка порцеланова чиния в главата, за да изтрия презрителната усмивка от лицето му.

Бях бясна и това беше странно, защото обикновено не стигах подалеч от отегчението или скуката. Отдавна се бях отказала от бурните емоции, защото изискваша прекалено много енергия. Рейн обаче бе пронизал твърдата ми черупка със своята красота и открито презрение и в момента пицях истерично в мислите си. Всъщност поне се надявах, че пицях само в мислите си.

Вдишах и издишах бавно, търсейки най-унизителната възможна реплика, с която да спукам балона на егото му и да го оставя разгромен наред тази тъпа кухня. И тогава...

— Ти... ти всъщност не си чак толкова хубав — отсякох най-накрая. Очите му леко се ококориха — явно бе очаквал контраатаката от моя страна да бъде малко по-качествена. — Носът ти е прекалено остър. — С ужас установих, че гласът ми трепери. — Устните ти са прекалено тънки, прекалено си висок, а косата ти е по-скоро кафява, а не златиста. А очите ти са малки и кривогледи!

Сега вече ме зяпаше, сякаш никога не бе виждал как някой получава нервен срив, и намираще гледката за забележителна.

Хвърлих кърпата за чинии, унижена от самия факт, че правя нещо толкова клиширано, и изсъсках:

— Освен това ти си пълен задник!

Завъртях се на пети и изхвърчах от кухнята, блъсвайки тежката двукрила врата. Ако бях Скарлет О'Хара, той щеше да се втурне след мен, да ме вземе в мъжествените си обятия, да ме отведе в стаята горе

и да ме превърне в жена. Вместо това вратата зад мен си остана затворена, аз все така изглеждах като кръгла идиотка и на всичкото отгоре чух звука от стъпките и смеха на весели и явно добре разходили се хора, които приближаваха входната врата.

Вземах стъпалата по две наведнъж и първоначално се паникьосах, когато не успях да открия стаята си веднага, а после се втурнах вътре, затръшнах вратата и облегнах гръб в нея, докато се борех за въздух. Точно като по филмите.

Ето, ето защо съм положила толкова много усилия да притъпя емоциите си.

Защото боли.

ШЕСТА ГЛАВА

Нещото, което не можех да отрека на това място, бе, че имаше цели тонове много, ама много гореща вода. Това, с което трябваше да се примиря, беше фактът, че въпросната много, ама много гореща вода беше в *общата* женска баня на *половин коридор разстояние* от стаята ми. Вътре имаше дълбока вана с извити крачета в собствено малко отделение, кабинки за тоалетните и няколко душа. Край едната стена се простираше редица от пет мивки, над всяка от които бе окачено малко огледалце. Нямаше допълнителни лампи, които да ти помогнат при гримирането, нямаше огледало, в което да се огледаш в цял ръст — нищо, което да насърчава суетата!

Това всъщност е хубаво, когато не си обръщал особено внимание на външния си вид. Да кажем, няколко десетилетия. Потопих се във ваната и внезапно спомените ми ме пренесоха в една далеч позабележителна вана, в една сравнително разнебитена, но изискана къща. Бях живяла известно време в Ню Орлиънс. В онази вана можеше да се побере полярна мечка. Агентът по недвижими имоти ми каза, че е била специално направена за някакъв съдия през трийсетте — той накарал да му разрежат две нормални вани наполовина и после да ги заварят заедно, създавайки истинско чудовище, вана Бегемот^[1], наред която можех да се излегна в цял ръст.

И тази вана обаче не беше лоша, като се изключат мижавите флуоресцентни лампи, чиято студена светлина караше помещението да изглежда като морга. От водата се вдигаше пара, сапунът беше домашен, с неправилна форма и аромат на лавандула, имаше и малка дървена кутийка, пълна с изсушени билки. Какво, по... Охо! Загребах малко и ги поръсих под водната струя, лееща се от чучура. Миризмата на билки изпълни носа и гърлото ми и аз се отпуснах назад, затваряйки очи.

Парата ми напомни за времето, което бях прекарала в Тайван през 1890 година. Това бе един от периодите, когато страната беше колонизирана от Япония. Бях лепнала туберкулоза и кашлицата ме

подлудяваше. Опитах множество лекарства, докато най-накрая някой не ми препоръча да пробвам минералните извори в Тайван, на планината Янгмингшан. От едната страна на планината се стелеше миришеща на яйца пара, която покриваше зеленината подобно на ефирен копринен шал. Смрадта на развалени яйца първоначално беше отвратителна, но след няколко дни вече дори не я забелязвах. Всеки ден трябваше да сядам по два пъти в инвалидна количка край естествения горещ извор и да дишам топлите изпарения в продължение на час. Много хора бяха дошли тук заради различни здравословни проблеми — най-вече белодробни и кожни заболявания. Наблюдавах как местните коленичеха край извора, вземаха дървени клечици и ги забиваха в пясъчното дъно, оформяйки малки оградки, след което поставяха вътре яйца и ги оставяха да се сварят в нежно бълбукащата вода. Да се ядат яйца, приготвени по този начин, се смяташе за извънредно здравословно. Останах там два месеца, наслаждавайки се на тучната тайванска природа и вдишвайки въздуха с миризма на сярата. Туберкулозата ми беше излекувана.

Сега, повече от сто години по-късно, вдишвах пара без миризма на сярата в нея. Мислите ми се върнаха в настоящето. Нима бяха минали само два дни, откакто бях заминала от Лондон? Или пък беше един? Неочаквано изпод спуснатите ми клепачи потекоха сълзи, когато лицето на таксиджията изплува пред мен за пореден път. Дали все още беше жив? Какво ли си мислеха близките му, какво чувстваха, какво щяха да правят?

Изправих се до седнало положение, усещайки вината полепнала по мен, подобно на сапунена пяна, и грабнах шампоана. Аз не бях виновна, Инси го бе сторил. Всичко, което бях направила аз, беше... да си тръгна.

Измих си косата и се потопих под водата, за да я изплакна. Водата беше започнала да изстива, така че взех морската гъба от една кукичка и затърках тялото си, чувствайки се така, сякаш смъквам горния пласт на кожата си. Всяко място, което потърках, изтръпваше и порозовяваше и за моя изненада усетих как мислите ми се проясняват, а дишането ми се успокоява, докато наблюдавах как водата се оттича към канала. Чувствах се чиста, жива и с гладка кожа.

Тъпо, а?

За мой късмет успях да се върна в стаята си, без да срещна никого. Открих, че леглото ми е оправено, а на нощното шкафче ме очакваше чаша с горещ чай.

— Няма шоколадче? — промърморих и започнах да ровя из куфара си. Не си бях взела никакви нощници, но открих стара тениска, която не изглеждаше зле. Не можах да открия и гребен, но прокарах пръсти през късата си черна коса и успях да разреша повечето места, на които се беше оплела. После увих вълнения шал около врата си, опънах се в леглото и подуших чая. Разбира се, ухаеше на билки. Тези хора направо си умираха за билки. Накъдето и да се обърнеш човек, винаги се натъкваше на билки.

Вкусът на чая напомняше за мента и женско биле. Стаята беше студена, косата ми все още бе мокра, но затопленото ми тяло се чувстваше добре. Изключих осветлението и се мушнах под одеялата. Възглавницата се оказа изненадващо мекичка и удобна. Леглото беше малко и твърдо, но аз съм спала в трюмове на лодки, по задните седалки на коли и поне милион пъти във влакове, така че нямам проблем с това. Фактът, че вратата не се заключваше, сериозно ме дразнеше, но преди да успея да се замисля по въпроса, вече бях заспала.

По принцип не спя добре. Обикновено мозъкът ми просто отказва да се изключи, а аз лежа в просъница и започвам да обмислям дали да отида на някое място, дали най-сетне да не ремонтирам онази къщичка във Франция, къде съм зарязала някой безследно изчезнал чифт обувки, или пък дали мога да намеря някое конкретно ястие в някой конкретен град.

После, когато най-сетне заспя, обикновено сънувам кошмари. Не нормални сънища, в които разговарям с някой геврек, после катеричка ми се присмива и всичко това говори за някакви откачени неща, които се случват в подсъзнанието ми. Сънувам спомени. Лоши спомени. Спомени за хора, смъртни и безсмъртни, които съм познавала и сега са мъртви, за наистина гадните години, които съм преживяла (Между другото съм била в турски затвор. През 1770 година. Трудно може да мине за почивка в санаториум), за болести, световни войни, автомобилни катастрофи, влакови катастрофи, катастрофи с карети...

Това е цялото бремене на лошите неща и щом затворя очи през нощта, когато съм толкова изтощена, че клепачите ми натезават — тогава спомените идват и ме зоват, настояват да ги изживея отново, сякаш искат от мен този път да реагирам по-емоционално на случващото се.

Обикновено успявам да се справя поне дотолкова, че да не помня нищичко на сутринта. Върши работа в известна степен, но страничните ефекти могат да бъдат унищожителни.

Когато се събудих на сутринта, стиснах по-здраво очи, за да ги предпазя от нахлуващата през прозореца розовееща светлина на деня, и бързо се отърсих от всички спомени, споходили ме снощи. Изчаках физическото ми неразположение да вземе връх и се опитах да изчисля на колко крачки е банята и дали няма да е по-добре просто да се издрайфам през прозореца.

Аз обаче... се чувствах добре. Отворих едното си око. Часовникът на нощното шкафче показваше 6:17. Сутринта? Леле, това си беше... раничко. Снощи... потръпнах при мисълта, но всъщност най-лошото нещо, което се бе случило снощи, беше, че се държах изумително тъпо пред викингският бог. В генерален план не беше чак толкова зле. Поех си дъх няколко пъти, но наистина изобщо не ми беше лошо. Всъщност се чувствах доста добре. Чувствах се така, все едно действително съм спала. Надигнах се бавно и си спомних, че не съм пила никакъв алкохол, а единственото нещо, което бях погълнала, беше най-гадната храна, известна на хората или животните. Мда. Стаята беше хладна, а радиаторът тъкмо бе започнал да съска. Разрових се из куфара си и открих „чисти“ дрехи — уточнявам, че използвам термина в най-общ смисъл. Бързо се намъкнах в тях, докато наблюдавах как при всяко издишване от устата ми в ледения въздух излиза пара. Натъпках останалите си неща в куфара и го закопчах. Щях да го сваля долу веднага щом изпиех чаша кафе.

Оставих го до вратата и нахлузих рокерските си ботуши. Плъзнах пръсти по единия ток. Най-вероятно си въобразявах, но все си мислех, че мога да усетя енергията на амулета. И ако някой го скриеше в някоя книга в голяма библиотека, аз можех просто да прокарам пръст пръсти по гръбчетата и щях да го открия веднага. Бях сигурна в това.

Ключовете от колата бяха в джоба ми; картата все още беше в колата. Лесно щях да намеря пътя до Бостън, освен ако някъде наоколо нямаше по-близко летище. Спрях се с ръка върху дръжката на вратата. Мисълта да се върна обратно в Лондон бе като тъмен облак, надвиснал над мен. Изпълваше ме с... ужас. Това беше същото онова чувство, което ме бе накарало да излъжа Гопала и да използвам паспорт, за който Инси не знаеше. Защо? Тогава се осланях на инстинктите си, но какви инстинкти бяха това? Инси никога не ме беше наранявал. Да ме отегчи? Да. Да ме вбеси? Често се случваше. Но да ме нарани? Да ме уплаши? Никога!

Не знаех къде да отида, какво правех в момента или защо. Това беше адски познато чувство, но по напълно различен начин.

Въздъгнах и отворих вратата. Щях да реша къде да отида, когато стигнех до летището. Първо обаче трябваше да пийна кафе. Тази безценна напитка, която ме изпълваше с живот, разлепваше очите ми и смазваше мозъчните ми клетки. О, Боже, много, много ти се моля, нека тук да имат кафе, истинско кафе.

В трапезарията нямаше никого и аз се насочих към кухнята, душейки въздуха. Бавно бутнах тежката врата и в рязък контраст с тихата, празна и сивкава трапезария, кухнята се оказа изпълнена с топлина и оживление. Светлините бяха включени, хора разговаряха и се смееха, а във въздуха се носеше цял букет от аромати.

— Настасия!

Завъртях глава и видях Ривър, която ми се усмихваше.

— Мислех да си взема малко кафе... — започнах.

— Закуската все още не е готова. По-голямата част от другите още се занимават с домакинската работа.

— Аз никога не закувам. Но виж, кафе...

— Ела тук — нареди ми Ривър и за моя изненада краката ми й се подчиниха. — Дай да ти видя ръцете.

Какво беше това? Щеше да ми проверява ноктите? Вдигнах ги, за да покажа, че под тях няма никаква мръсотия, благодарение на продължителното ми къпане снощи. Или пък щеше да ми гледа на ръка? На това странно място всичко ми се струваше напълно възможно.

— Имаш невероятни ръце — заяви Ривър с доволен тон. — Силни ръце. Ето, заеми се с това.

— Ъ?

Ривър навис ръкавите ми до лактите и аз трепнах, когато хвана шала ми и го прехвърли над рамото ми, за да не виси пред мен. После грабна ръцете ми и буквално ги натика в една голяма купчина топло тесто, която лежеше върху дървената маса подобно на гигантска ларва.

Замръзнах на място.

— Ама...

Ясните жълто-кафяви очи на Ривър погледнаха дълбоко в моите и тя произнесе меко:

— Знам, че знаеш как да месиш хляб.

Страните ми се изчервиха; тя, естествено, беше наясно с факта, че много безсмъртни бяха родени, преди да бъдат създадени фабриките за тестени изделия, и повечето от нас (или най-малкото жените) най-вероятно са месили собствения си хляб хиляди пъти. Освен, разбира се, ако не са се родили богати и някак са успели да останат богати през целия си живот.

Самата аз бях родена богата, но по времето, когато бях на десет години, вече бях бедна като селянка. Живяла съм във ферми, в няколко различни ферми, докато не установих, че градовете ми допадат повече.

И, да, знаех как да меси хляб.

— Правила съм го преди много време — промърморих, все още без да помръдвам. Наистина много време. Нещо като стотици години.

— Да — каза Ривър още по-меко. — Така е. Но човек никога не забравя как се меси.

Тя постави ръце върху моите и с лек тласък ме накара да загреба тесто, след което натиснахме ларвеното нещо напред, събрахме страните му и натиснахме отново.

В другия край на стаята някой — Чарлз ли се казваше онзи тип с яркочервената коса? — започна да пържи бекон в железен тиган върху старомодната печка. Чернокожото момиче — май се казваше Брин — извади няколко форми за хляб от фурната и ги постави върху чистата покривка на масата. Прясно опеченият хляб беше златист на утринната светлина и от него се вдигаше пара.

Да! Надуших кафе. Да! Благодаря ти, Господи, благодаря ти, Брама, благодаря ти, свети Франциско, или който там се беше погрижил за мен. Бъдещето ми беше белязано от знака на кафето!

Осъзнах, че Ривър ме е оставила и е започнала да пълни кани с ябълков сайдер. Аз обаче продължавах да меся хляба, дланите и ръцете ми се движеха автоматично, следвайки познатите движения.

Когато вдигнах очи, видях, че Брин ми се усмихва.

— Добре се справяш — похвали ме тя, докато бършеше потта от челото си.

Промърморих нещо неразбираемо и точно тогава осъзнах, че не помнех кога за последно някой ми е казвал, че се справям добре с нещо. Всъщност нещата, които правех добре, не бяха много. Не и напоследък.

— Ето. — Ривър поднесе тежка порцеланова чаша към устните ми и без да вадя ръце от тестото, отпих глътка горещо кафе, примесено с мляко и леко подсладено. Това беше най-съвършеното шибано кафе, което някога бях пила.

Мисля, че простенах от удоволствие, защото Ривър се разсмя. Изглеждаше красива, загорялото ѝ лице беше поруменяло от топлината на кухнята. Вързала бе на опашка сребристите си коси, но няколко косъмчета се бяха измъкнали и висяха пред лицето ѝ. Отпих нова глътка кафе и си помислих, че тази жена е на почти хиляда и триста години. Кое то бе необичайна мисъл дори и за безсмъртен и аз трябваше да поразсъждавам по-сериозно над нея, но точно в момента това прелестно силно кафе се плъзгаше по гърлото ми, чувствах се будна и с прояснено съзнание, изобщо не ми беше лошо... пък и викингският бог тъкмо влизаше през задната врата с излизаща от устните му пара.

Носеше риза на шотландско каре, подобно на дървар от скеч на Монти Пайтън. Огледа стаята, докато сваляше кожените си работни ръкавици, а аз си стоях там като някаква изпаднала селянка, която меси тесто с професионални движения и пие кафе, приготвено от шефката на нашата манифактура. Забавлението от месенето? Да кажем — двайсетина долара. Това съвършено кафе? С радост бих дала за него седемдесет и пет долара. Изражението върху лицето на Рейн, когато ме видя да работя в кухнята по зазоряване? Безценно! Ухилих му се самодоволно, докато никой не ни наблюдаваше, и едно мускулче на челюстта му се напрегна. Той отиде до каната с кафе и си наля една чаша, докато аз разделях тестото на две, после завих едната половина в кърпа и започнах да търкалям другата по масата. Когато получих

дълга, дебела около инч тестена змия, с бързи движения завих краищата и оформих самун, който поставих в намастената тава. Ето го и него, хляб, готов за изпичане.

Рейн изглеждаше толкова разочарован, че просто нямаше как да не се изкикотя. Стомахът ми изкъркори; въздухът беше изпълнен с аромата на чудесен бекон, на печен хляб и сайдер, а от последния път, когато бях припарвала до нещо дори бегло напомнящо за закуска, бе минало ужасно много време. По принцип самият ми стомах не може да понесе мисълта за утринно ядене и никога не огладнявах преди обяд, ако и тогава изобщо огладнеех. Но сега бях гладна.

Вероятно можеше да остана още един ден. Никой не знаеше къде съм, пък и щях да видя как се е получил хлябът ми.

[1] Митично същество, споменато в Библията. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

На закуска няколко човека ми се усмигнаха и казаха здрасти, а тези, които не го сториха, оставяха впечатлението, че просто не са особено адекватни сутрин, а не че вече са успели да ме намразят. Не ядох много и усетих, че съм неприятно сита, наистина бързо, но прясно опеченият хляб с масло беше изненадващо хубав, а беконът беше много по-вкусен и ароматен от онзи, който принципно съм свикнала да ям — солен, крехък и добре запържен.

След като културно отнесох празната си чиния в кухнята, Ривър ми каза да изляза с нея. Грабнах протритото си черно кожено яке и я последвах навън в хладния есенен ден. Тя ме поведе покрай явровите дървета, чиито червени листа се ронеха, подобно на капки кръв. Няколко кучета дотичаха при нас и ни наобиколиха. Наблюдавах ги притеснено, докато Ривър не протегна ръка, за да ги потупа по главите:

— Да, Джаспър, да, Моли, вие сте най-добрите кучета на света.

Стигнахме до дълъг тесен хамбар със затворени двойни врати, разположена по диагонал от къщата. Ривър ме поведе към една по-малка странична врата и щом влязохме, установих, че вътре няма животни, слама или трактори. Сградата беше разделена на големи стаи, които гледаха към централен коридор, а през високите прозорци нахлуваше слънчева светлина. Хората вече се събираха, местеха столове и палеха газовите отоплителни печки. Това беше училището на Ривърс Едж.

Ривър ме въведе в третата стая отляво. Солис вече беше там, приседнал на някаква плоска възглавница, поставена директно върху неравния под. Той вдигна очи и двамата с Ривър си размениха погледи, чието значение не успях да разчета. Тя ме дари с една последна усмивка и си тръгна, без да каже нищо.

След малко още няколко човека — старчето Джес, ухиленият японец Дайсуке и Брин, която бе чернокожа и красива, а косите ѝ бяха завити в сложна прическа — влязоха и окачиха палтата си върху кукички на стената. Те ме изгледаха с любопитство, но заеха местата

си и разтвориха опърпани книги. Майчице мила, аз съм в Хогуортс, помислих си. Солис ме подкани с жест да седна до него. Останах с яке и разбира се, нямах никакво намерение да си свалям шала.

— Настасия — прошепна ми той тихо, за да не го чуят останалите. — Ривър поиска от мен да те уча, помоли ме да го направя. Но аз не мога да те приема като ученичка. И няма да го сторя.

Това беше неочаквано, така че продължих да си седя, без да кажа нищо. И без това почти си бях тръгнала. Но все пак...

— Тъй ли? И защо? — обадох се след малко. Опитах се да говоря тихо, но гласът ми прозвуча гръмко и войнствено. По лицето ми се разля топлина. Думите на Солис ме бяха засегнали.

Мъжът изглеждаше тъжен и мил, подобно на замислен калифорнийски спасител, което не променяше желанието ми да го удуша.

— Ти не си отдадена — каза той простичко, без да ме баламосва с излишни глупости. — Може би изживяваш някаква криза. Може би смяташ, че си имала нужда от промяна. Спомнила си си Ривър и си решила, че това място ще ти се отрази добре. Но не си действително тук и нямаш намерение да останеш. Сърцето ти не е тук. Вече си прекрачила прага на външната врата с единия си крак. Аз не... аз не искам да си губя времето.

Няколко изречения се сблъскаха в мозъка ми в опитите си да излязат едновременно през устата. Това, което произнесох, беше шокиращо:

— Ти пък откъде знаеш къде е сърцето ми, а?

Звучах като гаменче от улицата.

Солис примигна, а падащата върху него светлина караше къдриците на късата му тъмноруса коса да блестят:

— Просто *знам* — натърти той, все едно го бях попитала откъде е сигурен, че слънцето ще изгрее утре. — Мога да го усетя.

Чувствах се смутена и унижена пред останалите ученици. Усмяхнах се подигравателно и промърморих презрително, докато ставах на крака.

— Ами хубаво, щом знаеш. Както искаш. Прав си, не искам да бъда тук. Няма да ти губя времето, няма да губя и своето.

Отворих вратата, усещайки любопитните погледи върху гърба си.

— Както искаш — повторих през рамо, след което затръшнах вратата след себе си и тръгнах по коридора. Подът се тресеше под тежките ми ботуши. Блъснах вратата на хамбара и се стоварих директно в обятията на Негова Святост, който протегна ръце, за да ме подхване.

— Чупката, тъпанар — изръмжах, докато възстановявах баланса си. — Ти печелиш. Малкото ти Ксанду^[1] отново си е изцяло твое. Аз се махам.

Рейн присви очи. Бях успяла да го изненадам отново. Браво на мен. Издърпах ръцете си от хватката му и закрачих към къщата. Солис ме беше изритал от това място — без съмнение Ривър щеше да ми позволи да остана. Но той беше отказал да ме учи. Всъщност кой изобщо имаше нужда от подобни простотии. Пет минути по-късно влачех куфара си, модел „Мъртво пони“, надолу по стълбите и към колата ми под наем. Бях на път да се разрева от гняв и раздразнение, докато се опитвах да вдигна тъпото нещо и да го натикам в багажника, но предпочитях да си докарам херния пред алтернативата да помоля някой от тези хора за помощ.

Най-накрая се тръшнах в шофьорската седалка, включих на скорост и дадох мръсна газ, изхвърляйки фонтан от камъчета зад гумите на колата, с което доказах имиджа си на незряла нахалница.

Майната им!

[1] Става дума за американския мюзикъл „Ксанду“, чието заглавие е препратка към поемата „Кубла Хан“ от Самюъл Тейлър Колридж. Ксанду е името на китайската провинция, където Хан създава своята прекрасна градина. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Не можех да открия шибаната карта и нямах никакъв спомен как по дяволите да стигна до магистралата за Бостън. Закуската ми тежеше в стомаха и ми причиняваше киселини. С рязка маневра влетях на скорост в отбивката за паркинга пред някаква дрогерия на име „При Макинтайър“ на главната улица. Да, това място си имаше дори провинциална главна улица. Моля ти се, Господи, помогни ми да се разкарам от тук.

Сякаш опънатите нерви не ми стигаха, но и чувството на безпокойство, почти паника, поради липсата на по-добра дума, се беше завърнало и нарастваше прогресивно, колкото повече се отдалечавах от Ривърс Едж. Какво ми ставаше? Какво ме тормозеше? През изминалите двайсет и четири часа нервният ми срив изглеждаше като да се е поуспокоил. Сега обаче се бе завърнал с пълна сила — виеше в мозъка ми и настояваше да се скрия. Докоснах врата си, за да се уверя, че шалът си е там.

Две местни хлапета, облечени в черни дрехи по всички правила на готик модата, седяха на алеята между дрогерията и още някаква сграда, окичена с табела „Магазинът за храни и земеделски принадлежности на Ърли“ и пушеха цигари. Едно от тях, момиче с коса на зелени кичури и сребърна халка на носа, реши да си прави гаргара с пришълката в мое лице.

— Хей, не можеш да спиращ там. Това е мястото за инвалиди.

Другото хлапе се разкикоти.

Показах им среден пръст, без да отговарям, и се насочих към дрогерията, слушайки ги как се смеят зад гърба ми. Огледах се бързо наоколо и забелязах стелаж с евтини тъмни очила, етажерка с риболовни принадлежности и дъвен на вид хладилник с надпис „Жива стръв“. Зад щанда стоеше някакво кльощаво високо момиче и подравняваше краищата на кутиите със старомодни будилници на рафта зад себе си. Под престилката ѝ беше затъкната бърсалка за прах. Тя се обърна с усмивка, но заекна, когато ме видя:

— Мога ли да ви помогна?

— Имате ли някакви карти? — попитах грубо. — На Масачузетс или на североизточните щати?

— Разбира се, че имаме — отвърна тя и се измъкна иззад щанда. Отвън се чу нов пристъп на смях, последван от звън на счупено стъкло. Момичето погледна през витрината, после прехапа устни. Явно не ѝ се искаше да вика местните органи на реда. — Ето там са. — Тя ме отведе до метален стелаж, чиято жълта боя бе започнала да се бели, разкривайки ръждата под нея. — Ето една на Масачузетс. А тази е на Северния атлантически регион.

Момичето изглеждаше безцветно. Бледата му пепеляво кафява коса беше с почти същия цвят като кожата и очите.

— Мериуедър! — Гръмкият груб глас накара момичето да подскочи.

— Тук съм, тате.

— Защо не си зад щанда? — излая мъжът, докато се появяваше в полезрението ми. Беше червендалест, с гъста черна коса и дълги бакенбарди, излезли от мода преди години. Изпод навитите му ръкави се подаваха дебели космати ръце. Видът му се допълваше от чифт червени тиранти.

— Просто показвам на това... момиче картите — каза Мериуедър. Очевидно се притесняваше от баща си. Или пък я беше страх от него. По-скоро второто.

Мъжът ме изгледа от главата до петите и явно бързо ме определи като отрепка, същата като онези, които висяха отвън.

— Какво искаш?

Вдигнах пред него двете карти, които Мериуедър ми беше дала, след което ги сложих върху щанда. Момичето побърза да мине зад него и започна да маркира стоката, въвеждайки цените на ръка. Погледът ми се спря върху някакви рекламирани като разтърсващи енергийни напитки и аз сложих опаковка от четири кенчета до картите. После добавих и няколко вафли.

— Добре — въздъхна останалата без дъх Мериуедър. — Това ли ще бъде всичко?

— Да. Благодаря ви много за помощта — казах съвсем преднамерено. — Помогнахте ми страшно много.

— О — примигна Мериуедър. — Благодаря ви.

Баща ѝ изсумтя и се насочи към задната част на магазина.

Мериуедър, която междувременно се беше изчервила, ми върна рестото, след което затвори чекмеджето на касата.

— Благодаря ви, заповядайте отново — произнесе тя механично заучената си реплика.

Не бих се върнала тук, ако ще всичките дяволи от ада да ме преследват, помислих си.

Навън сутринта беше ярка и все така студена. Пронизващият вятър успяваше да проникне дори през коженото ми яке.

— Най-добре си премести колата — провикна се отново готик фенката.

Хвърлих ѝ кръвнишки поглед, който явно я стресна, защото се изсмя нервно и погледна към приятелите си.

— Намери си някакво по-полезно занимание в живота — изръмжах, затръшнах вратата на колата зад себе си и запалих двигателя. Тя ме изгледа изненадано, после тръсна ядосано глава и сви рамене.

Струваше ми се, че май и самата аз трябваше да послушам съвета си. Но по принцип съм си непослушна.

Във всеки голям град има места, където се събират безсмъртните. Всичко е въпрос на моментна мода. В продължение на десетилетия много от нас могат да предпочитат Милано и градът ще бъде пълен с клубове на безсмъртни, техни апартаменти и къщи. Там винаги ще има много неща за правене и много хора, с които да излизаш. После обаче Милано постепенно ще спре да е толкова модерен. Нещо ще се промени — политическият климат, икономиката, може дори да избухне война. И тогава друг град, като например Сан Франциско, ще стане модерен. Въпреки това всички големи градове и разбира се, много от по-малките, имат почти неизменно, макар и по-малобройно, безсмъртно население.

Някои хора се влюбват в даден град и остават там с векове. Те обикновено мразят неизбежната модернизация и говорят с патос за доброто старо време, когато, примерно, не е имало осветление по улиците. Забравяйки факта, че преди уличното осветление пътищата бяха отвратителни и на човек му отнемаше цяла вечност, за да стигне

от едно място до друго. Искам да кажа — ехо, опомнете се. Вътрешната канализация е част от същата тази модернизация. И си е страхотен плюс.

Така или иначе повечето от нас си имат любими места, любими епохи. Аз нямам. Точно в момента големият хит е Лондон. Но аз знам, че мога да намеря стари приятели в Бостън, знам и къде да ги потърся. Цялото това чувство за надвиснала опасност беше тъпо. Все едно наистина се налагаше да се крия някъде по селата. Беше тъпо и нерационално усещане и сега се канех да го пренебрегна най-демонстративно. В Бостън щях да се помотая с познатите си и да разпусна, докато реша какво да правя. Увеличих радиото в колата си под наем до дупка и полетях по шосе 9, от което трябваше да се кача на главен път 1–90.

Струваше ми се, че са минали години, откакто се бях наливала с джин в „Подземието“. Как беше възможно, при положение че ставаше дума за събития отпреди четири дни? Това обаче беше един друг живот, една друга Настасия. Може би бе дошъл моментът отново да променя името си, да преоткрия себе си, да се преместя в друг град. Бях Настасия вече от около трийсет години. Беше крайно време да се превърна в някой друг. Някой, който не се мотае с Инси и Боз.

Точно това се опитваше да направиш в Ривърс Едж.

Аз съм истински факир в игнорирането на гласовете в главата ми, така че просто се наместих по-удобно във високия си стол и направих жест на барманката да ми донесе още един скрудрайвър^[1].

Тя ми беше поискала личната карта, естествено, всички го правеха. Знаех, че не бива да се изсилвам с годините — американските ми документи показваха, че съм навършила двайсет и една едва преди няколко месеца. Беше далеч по-добре, когато възрастта, на която вече е легално да се пие алкохол, беше осемнайсет — това бе далеч по-близо до начина, по който изглеждах. Все още обаче мога да мина за младолико двайсет и една годишно момиче.

Бях пристигнала в Бостън в ранния предиобед, отседнах в хотел и поспах до десет вечерта — времето за излизане. Бях решила да отида в „При Кланси“ и открих бара точно там, където си беше преди десет години. За съжаление обаче бяха променили обстановката и това не ми

допадаше. Заведението от спомените ми беше мрачно, долнопробно и с направо отвратителен маслинозелен килим, заобикалящ дървен дансинг. Диджеят седеше в малка кабинка и пускаше която песен поискаш, ако му седнеш в скута. Беше приятно, уютно местенце, пълно с безсмъртни.

Сега си имаха по-добро осветление, дразнещо лъскав дървен под и истински диджейски пулт над дансинга, където някакво момиче с розова коса на две опашки пускаше винилови плочи. Съотношението на хората и безсмъртните сред клиентелата изглеждаше петдесет на петдесет. Разпознавах някои лица, но все още никой не се беше втурнал към мен, изпращайки ми въздушни целувки в движение.

Надявам се, разбирате, че ние, безсмъртните, сме хора. Не сме извънземни, които са дошли да завладеят земята. Ние сме си съвсем нормални хора, само дето... не умираме много-много. Когато бях малка, баща ми ни разказваше приказки за някаква принцеса, която била толкова добра, че била дарена с безсмъртие. Винаги съм се чудила дали наистина вярваше в тези неща. В различните култури има различни митове и теории за произхода ни, но когато ги анализираш, установяваш, че всичко се свежда до: „Бум! В един момент просто се е случило!“. Това беше дар или проклетие, някой е пил магическа вода или е изял магическо растение. Аз лично си мисля, че става дума за някаква спонтанна генетична мутация. Като рака или далтонизма.

Искате ли да чуете нещо забавно? Аз дори не осъзнавах, че съм безсмъртна, докато не станах на двайсет и една. Знаех, че все още изглеждам много млада, но помнех, че и майка ми беше младолика. Както и да е, бях слугиня в една къща в Рейкявик. Господарката на дома, Хелгар, разпозна, че съм безсмъртна, и започна да ме убеждава в това.

Тя се превърна в най-добрата ми приятелка и ме научи на повече неща, отколкото бях научила през всичките двайсет и една години дотогава.

Един ден двете седяхме в гостната с изглед към павираната улица. Беше зима, но не валеше сняг, а огънят припукваше в голямата камина. Хелгар седеше в стола си и бродираше цветя и зайчета върху нещо, което щеше да се превърне в постелка за мястото, където се коленичеше пред олтара в семейната църква. Самата аз се бях научила да бродирам като дете, докато живеех в семейния ни хрокур. Това беше

нещо като замък, но средновековен и груб, нищо лъскаво и луксозно от сорта на Версай.

Сега обаче бях слугиня, така че седях на дървеното си столче и чепках вълна.

— Не знам как е започнало — говореше ми Хелгар. Имаше силен, дълбок глас. — Собствената ми майка е била родена през 1380 година в Англия. Тя все още я нарича Албион. Казва, че е познавала хора от своето село, които са били родени през лято Господне 1000.

Очите ми се бяха разширили.

— Във всеки случай, Суна, логично е да се смята, че винаги е имало безсмъртни — продължи Хелгар. Тя достигна края на конеца си, скъса го със зъби и вдяна нов. — В крайна сметка винаги е имало зло. — Гласът ѝ издаваше увереност. — Бих предположила, че първите аефрелифени са дошли от Райската градина, веднага след Ева и Адам. Първо е дошла светлината, а после — мракът.

— Не разбирам — промълвих. — Какво имаш предвид под зло?

— Терава — произнесе бавно Хелгар. — Вашите не са ли ти разказали?

— Родителите ми умряха, когато бях съвсем малка — казах с наведена глава, усещайки как познатата болка ме изпълва.

Хелгар изглеждаше смаяна, бродерията лежеше забравена в скута ѝ.

— Умрели са! Умрели? И двамата?

Прехапах устни, усещайки непознат ми досега срам, задето съм имала безсмъртни родители, които въпреки всичко са успели да умрат.

Хелгар беше удивена и без съмнение се питаше какво би могло да е убило родителите ми. Беше ясно, че са били безсмъртни, след като и аз бях такава. Но, да — те бяха мъртви. Бях сигурна в това. Напълно сигурна.

— И какво за Терава? — подсетих я.

След няколко секунди Хелгар примигна и заговори отново:

— Терава. Мракът. Безсмъртните са родени в мрак и живеят в мрак. Не можем да направим нищо по въпроса. В нас има зло.

Изглеждаше разтърсена. Тя взе бродерията си, без да ме поглежда. Истината за родителите ми я бе накарала да погледне на мен с други очи, беше ме превърнала в нещо различно за нея. Престорих се, че не забелязвам.

— Какво имаш предвид под зло? — попитах отново.

— Нашата магика — отвърна Хелгар, но явно нямаше желание да ми каже повече.

— Настасия!

Преглътнах и примигнах няколко пъти, установявайки, че все още се намирам в „При Кланси“, четиристотин години по-късно.

Някакво момиче се наведе и ме целуна по бузите. Лявата, последната и след това отново лявата. Тя се отдръпна и аз видях лъскава кафява коса, кафяви очи и широка усмивка.

— Алана — възкликнах, полагайки усилия да прозвуча ентузиазирано. Преметнах шала си през рамо и се усмихнах.

— Скъпа! Вече съм Беатрис, между другото — тя се отпусна на съседния стол и чукна чашата си в моята. Алана/Беатрис беше сравнително млада, едва на деветдесет, и изпълнена с енергията и ентузиазма на младостта. Прическата ѝ беше шик, перлите ѝ бяха истински и бе облечена в кашмирен пуловер с леопардова шарка и прилепнали черни панталони. Изглеждаше страхотно.

— Насти... все още ли си Настасия всъщност? — Кимнах. — Насти, не съм те виждала от *цели векове*. — Тя се усмихна на барманката и плъзна към нея няколко банкноти бакшиш. — А ти... — обърна се отново към мен — ... ти изглеждаш... — Запъна се и ме огледа по-внимателно.

Изчаках.

— Добре ли си? — попита тя най-накрая.

— Добре съм. — Отпих няколко солидни глътки от питието си. Беше цитрусово и свежо, оставяше след себе си хладния вкус на водка. — Как са нещата при теб?

— Страхотни. Оценявам дългата давност на ценните книжа. — Тя се разкикоти, явно решила да не задълбава в темата за външния ми вид. — Прекарах миналото лято във Венеция и беше страхотно, като се изключат туристите. Мисля следващото лято да отида пак.

В момента просто няхах сили да ѝ задавам въпроси за екскурзията ѝ или пък да ѝ препоръчвам ресторанти и хотели. Иначе наистина харесвах Ал... Беатрис. Тя винаги беше весела, винаги се радваше на нещо. И направо обожаваше факта, че е безсмъртна.

Смяташе, че това е най-якото нещо на този свят след изобретяването на климатика. Нямах нищо против компанията ѝ.

— Знаеш ли, странно е, че те виждам точно сега — отбеляза Беатрис, докато правеше знак на барманката да се приближи. — Разни хора разпитваха за теб.

— Какво искаш да кажеш? — попитах, усещайки надигащата се в мен паника.

— Двама хубавци ме питаха дали съм те виждала и аз им казах, че не съм. Ще ме направиш най-щастливото момиче на света, ако ми донесеш един сайдкар^[2]. — Беатрис се усмихна на барманката, след което отново насочи вниманието си към мен. — Не е ли странно? Какво съвпадение само! Единият беше Инси, разбира се. Дватамата с Боз разпитваха наоколо дали някой те е виждал. Какво става? Къде са те? Та вие винаги сте заедно бе, хора.

Мислите ми препускаха.

— Уф, малко е глупаво — казах с притеснена усмивка. — Една вечер спорихме за това как всеки познава всеки и Инси твърдеше, че никой от нашата групичка не може наистина да изчезне, нали разбираш?

Би отпи от коктейла си и кимна. Изглеждаше заинтригувана.

Въздъгнах театрално.

— В крайна сметка се обзаложих с него, че мога да изчезна успешно и той няма да успее да ме открие. Знаем, глупаво е. Трябва да остана изгубена за най-малко два месеца.

Беатрис се разсмя:

— Да, това звучи като идея на Инси. Но два месеца! Какво заложи?

Намръщих се.

— Ако ме открие, трябва да татуирам името му на задника си.

Беатрис отметна глава назад и се разсмя гръмогласно. Удари леко по бара с ръка. Мда, такъв си беше Инси — дявол и половина.

— О, божичко — изхриптя тя, опитвайки да си поеме дъх. — А какво ще стане, ако ти го победиш? Той ще трябва да татуира твоето име върху своя задник?

Кимнах:

— Оградено със сърце. Знаеш колко дълго остават татуировките върху нас.

Беатрис продължаваше да се хили.

— О, бога ми, това е извънредно забавно! Вие сте идиоти бе, хора! Е, предполагам, искаш да запазя това, че съм те виждала, в тайна?

Опитах се да я погледна като ококорено малко кученце, но май докарах по-скоро изражението на бясна катерица.

— Освен ако не искаш татуировката върху задника ми да ти тежи на съвестта.

Беатрис отново се разсмя.

— О, Боже, в никакъв случай! Не мога да понеса това! Няма да кажа нито думичка.

Дарих я с широка благодарна усмивка, но вътрешно бях на път да изпадна в паника. Инси вече беше започнал да ме търси и разпитваше хората за мен. А двамата с Би дори не бяха близки — тя най-вероятно беше към самия край на списъка му. Наистина трябваше да изчезна и да се скрия добре.

— Е, мислиш ли да оставаш в Бостън за дълго? — попита Би. — Най-вероятно ще налетиш на още хора, ако го направиш. Самата аз мисля да остана за Коледа. Тук е толкова красиво през зимата, с всичкия този сняг.

— Не — отвърнах. — Тук съм само за тази вечер. — Насилих се да се усмихна отново. — Мисля да се присъединя към един планински преход в Перу. Искам да го видя как ще ме открие там!

Всъщност това не беше чак толкова лоша идея... Поръчах си от барманката ново питие. Вече усещах как приятната топлина се разлива из стомаха ми, а всичките ми мускули се отпускат.

— Добре измислено! — отбеляза Би възхитено, след което направи жест с ръка, все едно закопчава устата си с цип.

— Би! — провикна се някой от другия край на бара и Беатрис се извъртя развълнувано.

— Ким!

Мляс, мляс, мляс.

Ким беше готина и изискана красива блондинка, която се изявяваше като топ модел през седемдесетте. Под различно име, разбира се. Беше й наистина тежко, когато й се наложи да се престори, че остарява, и да изчезне от модните подиуми. Но изборът й беше или

да го стори, или да търпи слуховете за пластичните си операции, които ставаха все по-злобни и язвителни.

— Здравсти, Ким — поздравих я с усмивка.

— Настасия, направо не можах да те позная — възкликна тя. Мляс, мляс. — Кога си си отрязала косата?

— Честно казано, нямам идея — отвърнах напълно искрено.

— А и това черно — тя ме изгледа критично. — Толкова... *контрастира* с цвета на кожата ти.

— Аха. Аз съм по-скоро пролетно момиче — казах небрежно.

— Не — Ким поклати глава, — не си. Ти си зимно момиче с тази твоя бледа кожа и странно тъмни очи. Всъщност някога виждала ли съм истинския цвят на косата ти?

Ким обожаваше тези неща — коси, прически и гримове.

— Уф... Честно казано, нямам идея — повторих. — Както и да е. Какво ново покрай теб?

Би бързо осведоми Ким за откачения ми облог с Инси, а Ким се разсмя и се съгласи да пази тайната ми. Няма как да не отбележа, че идеята ми беше *брилянтна*. После тя се впусна в обяснения за това какво е правила напоследък и както се оказа — изобщо не беше скучала.

Точно това исках, нали? Светлини, шум, питиета и весела компания. Разбира се, не си бях представяла, че пипалата на Инси могат да ме достигнат дори тук. Най-малкото обаче се чувствах по-добре, отколкото наред онази студена къща в Уест Лоуинг. Въпреки това спомените за нея ме бяха последвали и тук: ароматите в кухнята, смехът, килимът от есенни листа под краката ми, миризмата от вълнената риза на Рейн, докато стоеше до мен.

— ... и така реших да проверя как стоят нещата в „При Кланси“ — завърши разказа си Ким.

— Аха — кимнах и довърших питието си.

Барманката безмълвно плъзна към мен нова чаша, а аз кимнах с благодарност и ѝ подадох десетачка.

— Ким! — възкликна Би, внезапно осенена от идея. — Покажи на Настасия твоя номер!

Това пък какво трябва да е, помислих си.

— О, онова ли? — Ким махна скромно с ръка. — Това е просто един купонджийски фокус, не е нищо особено.

— Не, не, направи го — настоя Би, отпивайки от тънката сламка в чашата си. — Много е яко. — Тя се обърна към мен. — Ким го е измислила и е направо божествено. Ким, трябва да ѝ го покажеш. Освен това виж там — това са Лео и Джъстин. И Сузи. Те също ще се радват да го видят.

— Е, хубаво, щом настояваш. — Ким се изчерви по крайно очарователен начин и се смъкна от стола си. Би хукна да събира хора, само безсмъртни, никого от които не познавах.

— Хайде! — провикна се Би и посочи към дъното на бара.

Тя беше събрала деветима от нас и ни поведе през една мрачна задна стаичка и нагоре по някакво разнебитено стълбище. И нагоре. И нагоре. Изкачихме четири етажа, Би бутна една черна метална врата и групичката ни се озова върху покрива на сградата. Въздухът беше изпълнен с миризмата на катран и дърво, както и на готвено от съседния ресторант.

Повечето сгради в този район бяха не по-високи от шест етажа, защото това беше максималната височина, на която цистерните по покривите можеха да изпомпват водата по времето, когато са били построени. Всъщност цистерните още си бяха тук — ръждиви метални конструкции с висящи от едната им страна счупени стълбички.

— Хубаво, да започваме — каза Би. — Много е яко. Като за начало обаче ще трябва да оставите питиетата и цигарите си. Девет човека ще бъдат ли достатъчни, Ким?

— Би трябвало. Ще трябва да застанем в кръг и да се хванем за ръце.

Ким протегна своите.

Щяхме да правим магика. Усетих как ме изпълва смесица от ужас и възбуда. Не бях участвала в кръг от... някъде към двеста години. По принцип избягвах „голямата“ магика, а и повечето от приятелите ми бяха твърде мързеливи, за да научат всички неща, необходими за да я приведат в действие. Няколкото пъти, когато се бях пробвала с нещо по-сериозно от разни незначителни заклинания, винаги си бях докарвала неприятни последствия, включващи повръщане, главоболие и припадъци... Заклинанието за разкриване, което бях използвала, за да открия Ривърс Едж, беше първото, дори от незначителните, което бях използвала от страшно много време. Никак не ми се искаше да се занимавам с магика, но всички около мен

изглежда нямаха подобни притеснения и щях да се почувствам тъпо, ако се откажех в последния момент. Може би в крайна сметка ще успея да преодолея предразсъдъците си към „голямата“ магия. Може би този път нещата ще са по-добри. Може би самата аз ще се справя по-добре. Кимнах сама на себе си, спонтанно почувствала се дръзка, непоколебима и развеселена. Точно от това имах нужда. Това беше точно едно от онези неща, които не можех да имам в Ривърс Едж.

Пристъпих напред и хванах едната ръка на Би и едната ръка на Сузи. Разменихме усмивки и Би стисна дланта ми. Бях любопитна и превъзбудена, чувствах се истинска късметлийка, че съм тук.

— Добре, всички знаете как да ми заемете силите си — каза Ким и ние кимнахме. — Изчакайте, докато ви помоля, после произнесете думите. Първо обаче ще трябва да подготвя нещата.

Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти и затвори очи. Около минута стояхме в мълчание, единствените звуци бяха разговорите и виковете на хората пет етажа под нас. Автомобилни клаксони в далечината. Приглушена музика. Крясъците от някакъв семеен скандал в съседната сграда. Тук горе обаче всичко бе неподвижно, спокойно. Забавих дишането си и затворих очи. След като превъзмогна информацията за смъртта на родителите ми и отново започна да се държи нормално,

Хелгар ми бе описала нашата магия като черна змия, свита на кълбо в гърдите ни. Когато произнасяхме правилните думи, нейната сила изригваше през устите ни. Звучеше гадничко, но все още си представях нещата точно по този начин.

Сега се концентрирах, за да събера силата си. Това не беше просто, като например да стегнеш някой мускул. Изискваше по-фокусирана концентрация, като при йогата или медитацията. Между другото, и двете винаги са ме отегчавали до смърт.

Чух как Ким започна да пее, а думите ѝ бяха древни и мрачни, също като няколкото, които самата аз знаех, но явно произхождащи от друг език, може би романски. Усетих как нещо ме пробужда в гърдите и се съсредоточих върху бавното вдишване и бавното издишване, едно, две, три, четири. Ким пееше, а нейното заклинание се виеше край нас, енергията течеше през ръцете ни, свързвайки ни в едно цяло. Дланите ми се стоплиха от досега с магиката на Би и Сузи от двете ми страни, а гърдният ми кош започна да се стяга. Винаги бях мразила тази част, когато чувствах, че не мога да си поема дъх, главата ми пулсираше,

сякаш се кани да експлодира, и бях изпълнена с ужас, че ако опитам да извикам за помощ, от устните ми няма да се чуе нито звук. Това обаче винаги отминаваше, така че задържах паниката си под контрол и се съсредоточих върху дишането. Чувствах как силата ни расте, как магиката се събира край нас, подобно на насекоми, използващи от запалено дърво.

Сега вече разпознавах думите на Ким: Тя искаше силата ни. Запах тихо *„Гефта, ала, мин каровтер. Пав мин гефта, хилгора силдер“*. Изпах думите няколко пъти. Думи, чийто превод не знаех. Бяха ме научили на тях много отдавна, като начин да отдадеш силата си на някого, който прави заклинание. Бях ги използвала само няколко пъти, но веднъж научиш ли ги, беше невъзможно да ги забравиш.

Няколко минути по-късно чух някой да ахва. Отворих очи. Видях Ким, силует на фона на нощното небе. Беше разперила ръце и се смееше.

Сузи пусна ръката ми и заръкопляска. Дланите ми горяха.

Другите си шепнеха възхитено. Купонджийският фокус на Ким беше наистина забележителен. Вратът и раменете ѝ бяха покрити с пойни птички, подредени по цвят. Кадънките оформяха яркожълт контур, нежното сиво на синигерите очертаваше ръцете ѝ, кафявите мушитрънчета върху раменете ѝ бяха нейната пелерина от кафяви пера. Въздухът припукваше, оживял под досега на магията, а птичките стояха съвършено неподвижни, примигвайки бавно. Коприварчета, мухоловки, авлиги, всички те оформяха сложна, прелестна плетеница от цветове, изпълнена с енергия, живот и мънички биещи сърчица.

Това беше едно от най-красивите неща, които някога бях виждала, но въпреки това нямаше как да не се чудя какво, по дяволите, я беше накарало да „изобрети“ нещо подобно. Как ѝ бе хрумнало? Какъв беше смисълът в него? Да, факт е, че разполагахме с наистина много свободно време, но...

— Не е ли невероятно? — попита Би, поставяйки ръка на рамото ми. — Аз лично мисля, че е направо изумително.

— Впечатляващо е, няма спор. — Не можех да отклоня поглед — толкова много чифтове черни блестящи очи, които гледаха в нищото, сякаш птичките бяха дрогирани. Стомахът ми се сви и внезапно съжалих, задето се бях съгласила да участвам в този фокус. Поредната грешка, която бях направила в живота си.

— Благодаря ви, благодаря ви — промълви Ким и направи изящен реверанс. — За съжаление не мога да го поддържам още дълго, така че... — тя издиша въздуха от гърдите си и освободи птичките от заклинанието си. Чаках да видя как ще тръснат главички, ще дойдат на себе си и ще отлетят в нощта, объркани от случилото се.

Когато първите от нас тръгнаха към стълбите обаче, видях как птичките затвориха очи и отпуснаха малките си главички настрани. После, една по една, започнаха да падат от гърба на Ким, без да издадат и звук. Бяха мъртви.

— Я виж ти — изкоментира Хари. — Птички за еднократна употреба, а?

Хората се разсмяха, а Ким сви рамене в изящен жест:

— Номерът не им понася.

Всички се насочиха към вратата и скоро останах сама върху покрива на този бостънски бар, със зверско главоболие, лош вкус в устата и крака, заобиколени от стотици пойни птички, чиито меки пернати телца вече бяха започнали да изстиват.

Притеснявах се, че няма да успея да заспя, но изтощението взе връх и скоро започнах да потъвам в бездната на черен ужас, надолу и все по-надолу към спомените от детството ми, към нощта, когато животът ми се промени за първи път.

[1] Алкохолен коктейл, който се приготвя от портокалов сок и водка. — Б.пр. ↑

[2] Алкохолен коктейл, който традиционно се приготвя от коняк, портокалов ликьор и лимонов сок. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ сънищата се завърнаха. Бях си тръгнала от „При Кланси“ веднага след заклинанието на Ким. Аз бях единствената, която бе разстроена от случилото се, единствената, чиито питиета се опитваха да напуснат стомаха ѝ при мисълта за катрана на покрива, изпъстрен с пъстроцветните трупчета. Да не говорим за кошмарната болка в главата ми и пристъпите на гадене. Така че просто се разкарах от онова място, проследена от неразбиращите погледи на Беатрис, Ким и останалите. Прибрах се в хотела си около полунощ. Чувствах се омърсена.

* * *

Бях събудена от усещането, че нещо ме разтърсва. Отворих очи и видях по-голямата си сестра, Ейдис, да спи до мен в леглото, което деляхме. Какво се бе случило току-що? Дали не бе проехтяла гръмотевица? Обичах бурите. Погледнах към тясното прозорче, затворено с дебели плочки истинско стъкло. Отвън примигваше някаква светлина. Светкавица? Не, по-скоро пожар.

Звукът се завърна. Силен, плътен трясък, който разтърси леглото ни. Видях как Ейдис примигва разбудена и в същия миг вратата на стаята ни рязко се отвори. На прага стоеше майка ни с разширени от ужас очи и дълга златна коса, спускаща се изпод лепената ѝ нощна шапчица.

— Модир^[1]? — промълвих.

— Побързайте! — извика тя и ни подхвърли два големи шала. — Ставайте! Обуйте си обувките. Веднага!

— Какво става, модир? — попита Ейдис.

— Нямаме време за въпроси! Побързайте!

Следващият трясък отекна в ушите ми, докато намъквах краката си в зимните си пантофи, направени от кожа на лос и поръбени със

заешка козина. В стаята беше страшно студено; огънят бе угаснал и каменните стени бяха покрити с дантели от скреж.

В коридора налетяхме на по-големия ми брат, Зигмундур, който на петнайсет вече бе висок колкото баща ми. Държеше за ръка малкия ми брат, Хаакон. Тинна, най-голямата ми сестра, вече се бе увила в дебел вълнен шал, а жълтите ѝ плитки се спускаха пред раменете ѝ.

— Хайде, деца, побързайте! — Майка ми се завъртя на пети и хукна към централното стълбище. Тичахме толкова близо зад нея, че косите ѝ ни шибаха през лицата.

На първия етаж ни посрещнаха крясъци и шум от тежки стъпки. След миг видяхме хората на фадир^[2], въоръжени с мечове и лъкове и облечени в тежки кожени брони. Притиснахме гърбове в каменната стена, докато те минаваха покрай нас, крещейки заповеди. В колона по един се насочиха с бърза крачка по тясното задно стълбище, което се виеше спираловидно надолу в посока, обратна на часовниковата стрелка. Зигмундур бе обяснил на мен и на Хаакон гениалността на дизайна му — ако си се насочил надолу, за да защитаваш замъка, дясната ти ръка с меч разполага с достатъчно пространство, за да сече нападателите. Ако пък си нашественик, който се качва нагоре, нямаш място отдясно и си принуден да заемеш нетипична бойна стойка.

Нов мощен трясък, ново разтърсване. От камъните над нас се посипа прах, която ме накара да кихна.

— Модир, какво става? — попита седемгодишният Хаакон. Той беше прекарал последните две седмици на легло с висока температура и в момента бе блед, със синкави кръгове под очите.

— Нашественици от север — отвърна майка ми кратко, докато ни водеше към кабинета на татко. — Вече са преодолели външната стена.

Двете с Ейдис се спогледахме с разширени очи. Гръмотевичният звук се чу отново и Тинна се вкопчи в ръката ми.

— Това е таран — прошепна тя.

Докато тичахме по коридора, майка ми събаряше факлите от металните им поставки по стените. Те падаха по земята сред дъжд от искри и всичко зад нас потъваше в мрак.

Достигнахме кабинета на татко. Майка ми заключи с голям месингов ключ, а после двамата със Зигмундур залостиха вратата с тежка дървена греда, която пъхнаха в скобите ѝ. Ние с Хаакон и

сестрите ми се сгушихме край камината, а майка ни отиде до масивния дървен шкаф на фадир и го отключи бързо с треперещите си пръсти. Когато вратите се разтвориха, Зигмундур пристъпи напред и взе най-големия меч от стойката му. Беше с няколко сантиметра по-висок от мен, прав и остър, с проста дървена ръкохватка, обвита с кожени ленти.

Майка ми огледа бързо оръжията, след което взе едно за Тинна. Ръцете на сестра ми се огънаха под тежестта му. После дойде ред на Ейдис. Тя беше на дванайсет години и бе обучавана да борави с оръжие още от шест, но обикновено използвахме по-малки кинжали и се преструвахме, че са мечове. Самата аз бях на десет и протегнах ръце. След миг колебание мама ми подаде къс меч, дълъг може би към половин метър. Дори Хаакон получи кинжал, който заразглежда, ококорил очи.

— Къде е фадир? — попита Зигмундур, докато се навеждаше, за да надникне през тесния прозорец.

— Долу, с останалите мъже.

— Ти ще си вземеш ли меч, модир? — поинтересува се Хаакон, който продължаваше да се възхищава на кинжала си.

— Имам нещо по-могъщо.

Модир бръкна в деколтето на нощницата си и извади тежък амулет, същия, който толкова обичах да съзерцавам. Сядах в скута ѝ, вземах го в ръце и го разглеждах, но тя така и никога не го бе свалила, никога не ми бе дала да го пробвам. Беше кръгъл, широк почти колкото дланта ми, с плосък полупрозрачен млечнобял камък по средата и с диаметър около пет сантиметра. Навсякъде около камъка бяха гравирани символи. Някои бяха руни от нашата азбука, които разпознавах, но други не бях виждала никога. Веднъж я бях попитала от какво е направен и тя ми бе отвърнала: „От злато. От злато и могъщество“.

Сега тя взе амулета в ръце и склучи длани край него. Докато поредният удар разтърсваше стаята, мама затвори очи и започна да припява.

* * *

Събудих се със стон, по лицето ми се стичаше ледена пот. Задната част на врата ми гореше и аз бързо смъкнах тънкия шал, с който бях спала, прокарвайки пръсти по набръчканата кожа на белега.

Този сън не ме беше спохождал от много време. Тръснах глава, все още задъхана, след което се изправих колебливо на треперещите си крака и отидох до банята, където наплисках лицето си с вода. Това не беше сън, разбира се. Беше спомен. Споменът за майка ми, която се опита да спаси живота ни в онази нощ. Тя нямаше как да знае, че събирайки всички ни в кабинета на баща ми, всъщност ни беше обрекла на смърт.

Всички освен мен.

Беше ми трудно да дишам. Намокрих врата си, след което отново вързах шала. Върнах се в стаята, дръпнах тежките хотелски пердета и видях, че слънцето изгрява — бях спала около шест часа. Веднага щом дишането ми се успокои, облякох дрехите си, седнах пред хотелския компютър и започнах да търся автокъщи за стари коли.

Три часа по-късно кръстосах ръце пред гърдите си, усещайки как ледените пипала на есента пропълзяват в колата — моята очукана кафява кола втора ръка, която си бях купила тази сутрин от някаква безименна автокъща извън Бостън. Двигателят беше изключен, както и отоплението, и усещах как започвам да треперя. Въпреки че слънцето грееше ярко сред малките облачета в небосвода, температурата беше едва към четири градуса.

Не исках да излизам от колата.

Това, което Ким бе направила с магика снощи, беше отвратително. Магиката означаваше смърт и болка. Стремекът към магика беше стремеж към власт, а ако човек притежаваше власт, неизменно щеше да се намери някой, който да пожелае да му я отнеме. Някой щеше да направи всичко възможно, за да му я отнеме. Отвращаваше ме и фактът, че Инси беше разпитвал всеки срещнат за мен. В момента исках да бъда далеч от него повече от всякога.

Нека не забравяме и спомена. Полагах страхотни усилия никога да не мисля за онази нощ и през повечето време се справях изненадващо успешно. Сънищата не ме бяха връщали към нея от десетилетия. Допреди седмица всичките ми чувства и спомени бяха

надлежно опаковани в дебели пластове вълна, изолирани и недостъпни. Сега черупката ми се беше пропукала и болката се процеждаше през нея. Изсмях се безрадостно. Дали Ева се бе почувствала така, когато е вкусила ябълката? Когато внезапно е видяла неща, които не е искала да вижда.

Преглътнах. Гърлото ми се беше стегнало. Бях тук. Нямах къде другаде да отида. Опитът ми да се върна към предишния си начин на живот в Бостън беше завършил катастрофално. Мисълта да се прибера в Англия ме изпълваше с отвращение. Дори с нещо по-лошо от отвращение. Със страх. С ужас.

Сериозно, какъв избор имах? Бях попаднала в задънена улица. След повече от четиристотин години, в които се бях носила по течението, аз внезапно бях осъзнала, че нямам представа коя съм и какво искам да правя с живота си. Бях сменяла имената си безброй пъти, но винаги се бях чувствала като личността, която показвах на околните. Сега се чувствах така, сякаш се връщах към личността, която бях оставила зад гърба си преди толкова много време, и от тази мисъл в гърлото ми се надигна истеричен писък. Чувствах се като тленната обвивка на нещо изсъхнало, почерняло и мъртво.

Преди пет или десет години щях да завиждам на Ким за заклинанието ѝ, щях да бъда впечатлена и може би дори да съжаля, задето не притежавам достатъчно магика, за да го направя лично. Какво се бе променило в мен? В какво се превръщах?

Подскочих, когато Солис почука леко по прозореца ми. Бях засрамена и унижена заради това, че бях допълзляла отново тук, пълната загубенячка, която нямаше къде другаде да отиде, достатъчно отчаяна, за да потърси помощ от непознати. Опитах се да преглътна отново и отворих вратата. Чувствах се невероятно стара, докато слизах от колата. Беше толкова по-зле от първия път, когато бях дошла в Ривърс Едж, толкова по-ужасяващо. Но аз просто... нямаше къде другаде да ида.

Солис ми кимна, наблюдавайки покрусеното ми изражение и върха на ботуша ми, с който ровех в сухите листа по земята. После кимна отново и докосна ръката ми.

— Ела с мен — каза и ме поведе нанякъде.

Последвах го до обраслата с бръшлян каменна ограда зад големия хамбар. Той отвори някаква дървена врата, по-висока от мен, и

ме подкани с жест да мина пред него. Почти простенах, когато видях разкопаните лехи, остъклените сандъчета за разсад и оранжерията. Премислих отново идеята си да се самоубия с дробилка за дърва и неохотно я отхвърлих.

Няколко човека работеха в градината. Не исках да ги поглеждам от страх да не зърна викингското божество или пък, това май беше дори по-лошо, да чуя медения, неискрено приятелски гласец на Нел. Също така не горях от нетърпение да се сблъскам с Ривър — не се и съмнявах, че тя ще прояви разбиране и великодушие, което щеше да ме накара да я намразя.

Солис се наведе и дръпна някакви дебели зелени листа. От черната пръст изскочи ряпа и аз едва не се задавих. Мразя, ама наистина мразя репи. Когато човек е преживял няколко периода на върлуващ глад, по време на които всичката налична храна се е свеждала до репи и леща, той никога не би искал да види тези гадости отново.

— Растенията се подхранват от почвата — обясни ми Солис, сякаш говореше на малоумен. Не казах нищо, защото единственият отговор, който ми хрумваше, беше Не думай, пич. — Те получават минералите, от които имат нужда — продължи той, — извличайки и преработвайки ги чрез корените и листата си, за да пораснат, да дадат семе и да повторят цикъла. Те обаче не могат да растат в мрак, нали така? Имат нужда от светлина и от енергията на слънцето.

Прехапах бузата си от вътрешната страна, за да не изпищя. Сега щеше да ми говори за рециклиране, наторяване и за това как трябва да пазим своята Майчица Земя. Исках да си умра на място, ама наистина, изобщо не се шегувах.

— Терава са като растенията — произнесе той за моя изненада. Ококорих очи и го погледнах бързо. Повечето безсмъртни избягваха да говорят за Терава, за мрака и светлината. Хелгар бе една от малкото, които бях чувала да произнася тази дума на глас. — Те правят своята магия, като извличат енергия и живот от нещата край тях. Също като растенията, които могат да изтощят напълно почвата, в която растат, правейки я негодна да поддържа живот, Терава изсмукват жизнената сила на всичко край себе си. Ето защо нещата умират, когато Терава правят магия. Както, сигурен съм, си забелязала и сама.

Помислих си за малките птички на Ким и усетих болка в гърлото си.

— Хмм... — започнах предпазливо. — Значи... вие не използвате магика?

Бих могла да се откажа от нея без капка съжаление. Не използвах заклинания чак толкова често, нямах желание да правя магиката си по-силна. Да, имало е моменти, когато съм била обземана от желание да творя чудеса, но страничните ефекти бяха твърде ужасни. Не мислех, че магиката щеше да ми липсва.

— О, не — отвърна Солис, извивайки леко устни в намек за усмивка. — Използваме магика през цялото време. Тя е в кръвта ни. Да живеем без магика би било като... да бъдем смъртни.

Отново в малката ми монашеска килийка, цяла вечност по-късно, полагах отчаяни усилия да разкарам калта изпод ноктите си. Поне имахме мивки в стаите си, въпреки че все още ни се налагаше да ходим до другия край на коридора за всичко останало. Бях уморена, раменете ме боляха. Лицето ми бе обдухано от вятъра и гореше. Може да беше и поизгоряло от слънцето. Всичките ми нокти бяха потрошени, така че ги отрязвах много къси.

Почукване на вратата накара сърцето ми да подскочи. Може би... Рейн? Позволих си да пофантазирам относно това как тайничко, много *тайничко*, той всъщност се радва, че съм се върнала.

— Отворено е — извиках. — *Естествено*, че е отворено.

Ривър влезе и застана зад мен, докато стоях на мивката.

Постави ръце върху раменете ми и ми се усмихна в огледалото.

— Добре дошла отново — поздрави ме тя ведро. — Кефи ме колата ти.

Употребата на жаргонната думичка ме накара да се засмея. Вдигнах съсипаните си ръце.

— Мен пък ме кефи градината ти — споделих и Ривър се разсмя. Стана ми приятно, колкото и да не ми се щеше.

— И Солис така ми каза. Подочух, че си извадила репи, цвекло и зеле с общо тегло повече от самата теб. Сигурна съм, че ще се радваш да видиш част от тях в чинията си на вечеря.

Простенах и Ривър се разсмя отново.

— Разбирам те. Самата аз съм преживяла доста гладни периоди, разбира се. Веднъж, когато бях в южна Англия, виметата на кравите буквално се пръскаха от мляко, но повечето от посевите бяха унищожени. Пиехме мляко, правехме сирене, ядохме сирене, хранехме животните със сирене. Леле как смърдеше! До такава степен ми ставаше зле от миризмата на сирене, че после не съм припарвала до мандра поне шейсет години.

Заметнах шала си и седнах на леглото. Навън внезапно се беше смрачило. Молах се хората вече да са се захванали с приготвянето на някаква вечеря, после си спомних, че въпросната ще се състои от ряпа, цвекло и зеле. Въпреки всичко обаче да стоя депресирана тук пак беше по-добре от това да бъда някъде другаде. Да бъда във външния свят. Да се изгубя сред спомените си. Отново се зачудих какво ли са си помислили приятелите ми за внезапното ми изчезване. Дали и в момента ме търсеха? Дали бях наистина скрита тук?

— Не разбирам защо трябва да работя в градините — промърморих. — Аз просто... искам да бъда... не знам, да бъда спасена или нещо от сорта. Кажи ми какво трябва да правя и ще го направя. Но не виждам какво общо има градинарството с това.

Потрих чистите си ръце в панталоните. Не можех да се отърва от усещането, че по тях все още има полепнала засъхнала пръст.

Ривър се замисли за няколко секунди. Изисканият ѝ профил бе очертан от мрака навън. Станах и дръпнах тежките зимни завеси. От стъклото на прозореца лъхаше студ.

— За безсмъртните времето минава много бързо — проговори тя най-накрая. — Помниш ли как, когато си била дете, всеки ден ти се е струвал като цяла вечност, мислила си, че годината, която трябва да изчакаш до следващия си рожден ден, е непоносимо дълга? А после, когато си пораснала, времето е започнало да минава по-бързо. Помниш ли това?

Принципно избягвах да мисля за детството си, така че отвърнах:

— Не.

— Е, това е почти универсален принцип — отбеляза Ривър. Не изглеждаше обезсърчена от резкия ми отговор. — Така е, защото когато си хлапе на десет, една година съставлява впечатляващите десет процента от цялото време, което си прекарал на този свят. А ако не си

спомняш ясно първите си две или три години, тогава една година е дори по-голям процент. Разбираш това, нали?

— Предполагам. Но градината...

— Когато си на четирийсет, една година е едва една четирийсета от цялото ти съществуване. Така всяка отделна година започва да преминава по-бързо, да не притежава чак такава тежест. Виждаш смисъла в това, нали?

— Ами... Е, да.

Ривър бе търпелива, както подобава на човек на 1300 години. Очите ѝ, ясни и топли, ме наблюдаваха напрегнато.

— Когато си аефрелифен, безсмъртен, усещането е, че гледаш напред в... забвение. Или, което е още по-лошо, осъзнаваш, че ще бъдеш жив през 2250 година, и това те ужасява, защото нямаш представа какъв ще бъде животът тогава. Когато си безсмъртен, годините бързо губят всякакво значение. Струва ти се, че години, десетилетия, а после и векове отминават за едно примигване на окото, докато в един момент, да кажем, осемнайсети век остава в спомените ти единствено е някой скучен купон, на който си била.

Играех си с краищата на шала си, без да казвам нищо.

— Заради относителната дължина на живота ни твърде много неща губят важност — продължи Ривър. — Колко любовници си имала? Колко деца? Колко приятели си обичала, а сега те са мъртви? За нормалните хора тези неща са основополагащи и оформят или променят целия им живот. За нас те са просто едно примигване. Но въпреки това те ни оказват влияние. Малко по малко, късче по късче, загуба по загуба самите ние избледняваме. Изгубили сме толкова много за толкова дълго време, че повечето неща, повечето хора, повечето преживявания губят стойността си за нас, губят тежестта си. Забравяме как да ценим нещата, как да усещаме нещата. Забравяме как да обичаме.

Добре де, хубаво, имах си храна за размисъл. Някои от тези разсъждения дори ми звучаха неприятно познати.

— Това, което се опитваме да направим тук — каза Ривър, — е да ти предадем ускорен курс по припомняне на значимостта, която имат секундите и минутите. Ще придобиеш уменията да осъзнаваш напълно настоящето, да бъдеш част от него. Ще се научиш отново как

да усещаш нещата и как да ги цениш. А след това ще се чувстваш пощастлива и по-завършена.

Прехапах устни, страхувайки се, че тя говори истината и аз я мразя заради това.

— Да работиш в градината, да готвиш, да чистиш — тези задачи са повтаряеми и отегчителни. За един безсмъртен те са почти непоносими. Ние по правило търсим следващата *бурна* емоция, следващото *голямо* събитие, следващото *несравнимо* физическо усещане, защото след време то ще бъде всичко, което ще чувстваме.

Това беше попадение в десетката. И заболя.

— Нашият дар за теб и за всички безсмъртни, които идват тук, е да те научим как да цениш и усещаш всеки миг, в който ръцете ти са накиснати в сапунена вода. Ще те научим наистина да виждаш и подуваш всеки бурен, който изскубваш. Да чувстваш твърдата гладкост на ряпата, да виждаш земната зеленина на листата ѝ. Да бъдеш в собствената си кожа, без да ти се иска да тичаш наоколо и да пициш. Да се чувстваш добре сама със себе си, да цениш себе си, да опознаеш себе си. А когато постигнеш това — тя спря и отново се усмихна, — тогава ще бъдеш способна да обичаш, наистина да обичаш някого другого.

Не казах нищо. Гърлото ми отново се беше стегнало, а очите ми горяха. Точно в момента безкрайно много ми се искаше да тичам наоколо и да пиця. О, Боже, тя може би действително знаеше какво говори. Беше ужасяващо да осъзная този факт. Тя можеше действително да ме познава, да знае как се чувствам. Колко отвратително и кошмарно беше това? В мен имаше толкова много отчаяние, болка и ужас, че самата мисъл някой действително да знае за тези неща, беше плашеща и мъчителна. Чувствах се като затворена котка, чиято клетка бавно се спуска над казан с врящо масло. Чувствах как жегата приближава, обгаря кожата ми...

— И разбира се — каза тя спокойно, пренебрегвайки нарастващата паника в очите ми, — също така ще бъдеш способна да използваш магика, без да убиваш нищо. Ще бъдеш Тахти.

Почти се задавих, когато чух тази дума произнесена на глас. Вече ви казах, че безсмъртните избягваха да говорят за Терава, но никой никога не говореше за Тахти. Нито един от приятелите ми не бе

срещал такъв, някои настояваха, че тези хора са просто мит. Дойдох тук с надеждата, че не са.

— Раждаш се по единия или по другия начин — промълвих съвсем тихо. — Не можеш да се промениш.

— Можеш — Ривър изглеждаше напълно сигурна в това, което казва. — Сега аз съм Тахти. Ние правим магика без мрак, без разруха. Ти също можеш да се научиш.

Усещането беше, все едно ми бе казала как вместо човек можех да стана извънземен. Или тигър. Беше невъзможно да го осмисля.

— Какво искаш да кажеш с това „сега“? — попитах.

— Невинаги съм била изтъкана от добрина и светлина — отвърна Ривър, докато се изправяше. — Имаше времена, когато бях... изпълнена с много, наистина много мрак. — Отклони поглед, сякаш се чудеше дали не ми е казала твърде много. — Във всеки случай репите вече ни призовават да им обърнем внимание.

Тя се усмихна леко и посочи към вратата.

Погледнах я, неспособна да преработя всичката информация, която бях получила. През последните десет минути Ривър бе разнишила самото ми съществуване, беше разтворила гърдите ми, оголвайки разлагания се труп вътре в мен. Направо се побърквах.

Бях побъркана и... така де, гладна. Часовете работа в студа, под слънчевите лъчи и силния вятър бяха изострили апетита ми и в момента направо умирах от глад.

— Хайде — каза Ривър, протягайки ръка. — Можеш да се побъркваш и докато ядеш. Дочух, че за десерт ще има ябълков пай. Но само за тези, които си изядат докрай репите.

О, Боже! О, Боже, тя гледаше директно вътре в мен. *Вътре* в мен.

[1] Така се произнася „майка“ на исландски. — Б. р. ↑

[2] „Баща“ (исл.) — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Настасия, помогни ми!

Завъртях се, когато чух гласа на Ривър иззад очукания червен камион. Беше ранна утрин, а аз самоотвержено бях излязла, за да донеса дърва за големите камини в гостната и трапезарията. Нямах идея как точно това щеше да спаси душата ми, но поне беше по-приятно занимание от ваденето на цвекло. Пуснах дръжките на количката за дърва и тръгнах към нея. Тя се беше привела и държеше едно от кучетата за каишката.

— Настасия, трябва да хванеш Джаспър — обясни ми Ривър. Част от красивата ѝ сребриста коса се бе измъкнала от кока и падаше пред лицето.

— Ами хубаво — казах и се пресегнах. — Оу. Тъх! На какво смърди това куче. На скункс?

— Да. Съжалявам, но ще трябва да откарам тези зелки на пазара преди осем. Джаспър обикновено идва с мен, но днес очевидно се е сблъскал с местната фауна. Ще можеш ли да го хванеш, за да не се качи след мен в камиона? И да го изкъпеш?

Погледнах я. Джаспър пъхтеше щастливо в краката ми и смърдеше до небесата.

— С доматиен сок — добави Ривър. — Вкарай го в голямата мивка в конюшнята и го облей целия с доматиен сок. Вече помолих Рейн да ти донесе достатъчно и да ти помогне.

— Тъм... — промърморих.

Ривър явно започна да осъзнава забавната страна на отвратителната задача, с която ме натоварваше, и се опита да потисне смеха си.

— Извинявай, Настасия. Ти си последната ми надежда. Доматиен сок, а след това хубав шампоан и ще бъде като нов. Нали, Джаспър, сладурчето ми?

Джаспър изглеждаше весел и видимо доволен от себе си.

— Съжалявам, но трябва да изчезвам. Страшно ти благодаря! — Тя ме потупа бързо по рамото, след което се отправи с бърза крачка към камиона. Наблюдавах я, докато даваше на заден и после излезе по дългата неасфалтирана алея за коли на главния път.

Сведох очи към Джаспър. Той ми се хилеше. И смърдеше толкова, ама толкова ужасно. Ако някой от приятелите ми можеше да ме види сега... сигурно щяха да ме сметнат за толкова неприятна и мизерна, за колкото аз намирах тях.

— Хубаво, тръгвай — казах и поведох Джаспър към конюшнията.

Освен големия хамбар, в който се провеждаха учебните занятия, във фермата имаше още няколко допълнителни постройки. Ривър притежаваше шест коня, въпреки че в конюшнията имаше място за десет. В единия ъгъл беше стаята с принадлежностите за оседлаване, а срещу нея — голямата метална мивка. Рейн стоеше до нея и вече пробиваше дупки в няколко големи консерви с доматиен сок. Той ме погледна с нулев ентузиазъм.

— Ще трябва да го изкъпем — изтъкнах очевидното аз.

— Да — отвърна кратко Рейн, остави отварачката, наведе се, вдигна Джаспър с лекота и го сложи в мивката. Опитах се да не мисля за това колко беше силен, колко беше умел и невъзмутим. Джаспър започна да дращи по метала, но после се успокои.

— Добро момче — похвалих го, опитвайки се да не вдишвам особено често. — О, Божичко. Да се надяваме, че този номер с доматиения сок ще свърши работа.

— Дръж го — каза Рейн и вдигна една от консервите над Джаспър. Сокът най-вероятно беше студен, защото кучето спря да се хили и го изгледа възмутено. — Вземи онази чаша и го поливай.

Направих го. Започнах да осъзнавам, че двамата с Рейн сме сами в тази топла, ухаеща на сено конюшния. Беше много рано утро и светлината на изгряващото слънце струеше през прозорците. Около нас конете пухтяха тихичко, бърчейки кадифените си носове, подушили Джаспър.

Чувствах се некомфортно. Мразех да влизам в конюшни, мразех да има коне около мен. Имала съм коне, които съм обичала ужасно много и загубата им ме беше наранила дълбоко. Сега се стараех да ги избягвам.

Силните ръце на Рейн изсипваха консерва след консерва върху Джаспър, който вече видимо се бе вкиснал и беше провесил муцуна. Той беше корги и имаше къси крака и големи уши, а понастоящем беше наполовина затънал в доматен сос. Изсипвах чаша след чаша и търках козината му със свободната си ръка.

— Нека да поговорим за житейските избори, Джаспър — казах.
— Нека да поговорим за онези моменти, когато трябва да вземеш правилното решение.

До мен Рейн беше толкова солиден, сякаш можеше да спре приливна вълна с тялото си. Ухаеше на сухи есенни листа, пропити с дим от горящо дърво. С други думи — непоносимо приятно. Работната му риза беше разтворена и изпитвах желание да притисна лице в гладката кожа на гърдите му и да вдишам аромата му. После той можеше да ме обгърне с ръце, а аз щях да се чувствам топла и сигурна... Въпреки привидно ограничения му емоционален диапазон можех да си го представя как се смее силно, до сълзи. Можех да си го представя пиян, въпреки че изглеждаше като човек, който никога не би близнал алкохол. Можех да си го представя разгневен, бесен... Потръпнах с ръка, все още заровена в твърдата козина на Джаспър.

Вдигнах очи към Рейн, изучавайки лицето му.

Той сведе поглед към мен, след което изсипа още сок.

Рейн разгневен, бесен...

Тръснах глава, примигвайки, а появилият се в мислите ми образ се разсея като мъгла. Какво беше това? Не беше ли... Нямах представа, беше си отишло. Реших да хвана бика за рогата.

— Ти изобщо не ме харесваш. Сигурен ли си, че никога не сме се срещали?

Нещо проблесна в погледа на Рейн. Той изсипа последната голяма консерва, движейки ръка така, че да покрие всеки сантиметър от миризливото куче.

— Аз не... Не изпитвам никакви чувства към теб, независимо добри или лоши — каза с глас, също толкова дистанциран, колкото и поведението му. — Нека сокът поседи за една минута.

С крайчеца на окото си забелязах, че по бузите му имаше съвсем лек намек за набола брада.

— От колко време си тук? — попитах.

Той сведе очи към мен и произнесе с равен тон:

— Изплакни го, след което го измий с шампоан. Аз имам работа за вършене.

— Няма ли да ми помогнеш? Той може да изскочи от мивката.

Всъщност не мислех, че Джаспър се е запътил накъдето и да било — в момента кучето беше напълно деморализирано и очакваше с примирение съдбата си. Дори приседна в доматения сок. Едно мъничко мускулче върху челюстта на Рейн потрепна, но той остана. Изплакнах Джаспър, след което издърпах запушалката от канала и взех тубата с конския шампоан.

— О, Рейн, ето къде си бил! — Гласът на Нел ме накара да се обърна. Видях я как крачи към нас по централната пътека между отделенията за конете. Изглеждаше като най-свежата и очарователна фермерка на света в ръчно изплетения си вълнен пуловер, панталон от рипсено кадифе и високи ботуши. Самата аз изглеждах така, все едно съм висяла по баровете цяла нощ и след това съм къпала боричкало се със скункс куче. С други думи — не особено добре.

— Търсих те — каза тя на Рейн. Той не й отговори, така че Нел се завъртя и ме огледа от главата до петите, жизнерадостна и дружелюбна, както обикновено. Опитах да не се замислям особено много над факта, че върху черния ми суичър имаше череп, очертан с изкуствени диаманти, или пък че пурпурните ми шалвари с висока талия биха изглеждали на място единствено в някой цирк. Добре де, не бях най-красивата гледка на света, какво толкова.

— Настасия, може би ще си намериш ново призвание! — каза ми тя с усмивка и аз се напрегнах.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Можеш да станеш гледачка на кучета! Изглеждаш като истинска професионалистка.

Възпрях първоначалния си порив да я опръскам с маркуча и тихичко въздъхнах.

— Рейн, чудех се дали не би могъл да ми помогнеш? — Нел го дари с една от характерните си усмивки на английска девица, докато навиваше кичур коса на пръстчето си. — Трябва да засадя малко ранен спанак.

Бях я забелязвала да го прави и преди — опитваше се да бъде с него, близо до него, да го моли да й помогне във всичко, с което се захванеше. Той обаче май си нямаше и идея какво се случва.

Очаквах Рейн моментално да се вкопчи в тази възможност да се отърве от компанията ми, но той поклати глава:

— Трябва да приключа тук, след което Солис ме помоли да погледна една от подковите на Титус.

— Титус някой от конете ли е? — попитах, въпреки че отговорът май беше очевиден. Нел се засмя снизходително.

— Да. Рейн е нашият специалист по конете. Освен това има отлична стойка на ездач.

Ухилих се:

— Вече забелязах^[1].

Челюстта на Рейн се стегна, а Нел се изчерви и сведе засрамено поглед.

— Това е термин от конния спорт — промърмори тя.

— Сериозно? Мислех си, че говориш за задника му.

Сега вече и двамата изглеждаха сериозно смутени, което ми даваше бонус точки. Точно тези двамцата бяха най-досадните хора, които някога бях срещала. Бяха направо родени един за друг, въпреки че мисълта за това накара гърлото ми да се изпълни с жлъчка, докато плакнех Джаспър за втори път. Приведох се напред и предпазливо подуших гърба на кучето. Миризмата на скункс едва се усещаше. Приемливо.

— Приключихме, момче, постарай се да не го правиш отново — казах, докато го измъквах от мивката. Въпреки солидния си вид най-вероятно не тежеше повече от петнайсет килограма. Оставих го на земята и зачаках...

— Ау! — изписка Нел и отскочи назад, когато Джаспър започна да изтръсква енергично козината си, опръсквайки всичко наоколо с вода. И най-вече нея.

Подсуших ръцете си с кърпата от груб плат и се ухилих на Рейн. Междувременно Нел се бе обърнала рязко и почти тичаше по пътеката между отделенията за конете.

— Благодаря ти за помощта — измърках.

Той ме изгледа за миг, след което ме заобиколи и тръгна в посока, противоположна на тази, в която бе поела Нел.

И двамата ми лазеха жестоко по нервите.

Ривър и Солис явно бяха решили, че съм на светлинни години от възможността да посещавам каквито и да било часове, така че вместо това просто ме впрегнаха в работа. Името ми неизменно биваше вписвано в трудовия график и последните няколко дни се бях борила с непосилната тежест на вцепняващо отегчение и истерично отчаяние. Искам да кажа, че съвсем целенасочено бях избягвала всичко, което правех тук. С десетилетия, ако не и с векове.

В крайна сметка обаче си намерих поне една работа, която ми допаднаше: да блъскам до полуда по разни неща с чук. Днес Брин, Джес и аз поправяхме обшивката на стените в големия хамбар, където се провеждаха уроците. Мислех си колко различна беше тази дейност от всичко, което бях правила с Инси и Боз в Лондон. Планирахме скъпи екскурзии. Ходехме на неизбежните купони. Възстановявахме се от тежки нощи. Осакатявахме таксиджии. Всичко това изглеждаше толкова безсмислено. Докато сега, вижте ме само, поправях хамбар! Полезничко, а?

— Разкажи ми за себе си, Брин — казах, забърсвайки нос в ръкава на блузата си. — Какво те доведе тук?

Брин придържаше една дъска, за да може Джес да я фиксира на мястото ѝ с няколко набързо забити пирона, които после щяхме да заковем докрай.

— Идвам тук всяко десетилетие и оставам около година — отвърна Брин. Днес сплетените ѝ в две стегнати спирали коси бяха покрити с кърпа в ярки цветове. Беше изящна и красива, като тийнейджърка фотомодел, като същински леопард. Леопард, облечен в раздърпан зелен пуловер. Тя ми се усмихна, озарявайки мрачния сивкав следобед. — Най-често след някоя кошмарна раздяла. Ривър ме прибира при нея и ме разведрява. Научавам това-онова, а после, когато отново се почувствам добре, си тръгвам.

Спомних си репликата на Рейн за бездомните кучета и положих усилия, за да не потръпна.

— Научаваш това-онова?

Брин сви рамене.

— Внимавай, Джес, ще разцепиш дъската. О, всякакви неща. Магика, готвене, градинарство, такива работи. Една година помогнах на Ривър да преобядиса няколко стаи. Една година се бях съсредоточила върху печенето на хляб. Една година не правих нищо

друго, освен да уча магика с кристали и скъпоценни камъни. Една година — хей, това спомняш ли си го, Джес? Дойдох тук и научих всички как да танцуват хип-хоп. — Тя се разсмя, отмятайки назад глава. Кафявата ѝ шия се очерта на фона на сивия небосвод.

Джес изсумтя, захапал няколко пирона в уста. Явно не си падаше по хип-хопа.

— На колко години си? Ако въпросът не те притеснява, разбира се.

Брин се замисли за момент.

— Уф. На двеста и трийсет или четирийсет. Еха! — Тя се усмихна отново. Изглеждаше на около осемнайсет.

— Как се срещна с Ривър? — Дали не я дразнех с този разпит? Нямах представа.

— Хайде — кимна ми Джес, посочвайки към дъската. Поставих един пирон на мястото му и го ударих силно с чука. Най-добрият. Звук. На всички времена!

Усмивката на Брин изчезна от лицето ѝ.

— Вбесих се на едни хора и ги подпалих.

Примигнах, прекарвайки отново думите ѝ през главата си. Наистина ли беше казала това? Джес не вдигна глава. Реших да позволя на ченето си да увисне.

— Какво каза? — Странно, нямаше вид на психопат... Премислих някои от неприятните неща, които самата аз бях правила, спомних си за таксиджията и Инси, след което взех нов пирон.

— Не беше истински огън — уточни Брин, навеждайки се към дъската, за да я задържи на мястото ѝ. — Не ги изгори наистина. Искях обаче да им изкарам ангелите и го направих. Така или иначе, Ривър минаваше по същата улица. Това беше в Италия, може би някъде през 1910 или 1915... Преди Първата световна война. Тя видя, че очевидно злоупотребявам с магика, дойде при мен и ме подложи на малко агитация.

— И после ти просто дойде тук?

— О, не. Ударих я с юмрук.

Джес се засмя и ми подаде нов пирон.

— В крайна сметка обаче се разбрахме. Дойдох тук за първи път през 1923 година. След войната.

— От къде си?

— От Луизиана. Майка ми беше робиня от Африка. От Ангола. Баща ми беше нейният бял господар. Ха! Пробвай се да бъдеш безсмъртен роб. Гадост, а?

Приключих с тази дъска и подадох нова на Брин.

— Какво е станало между тях? — попитах. Леле, каква страхотна история.

— Баща ми разбрал, че майка ми е безсмъртна, разбира се. Изчакали съпругата му да умре, след което избягали заедно. Той продал плантацията и освободил всички. — Тя се разсмя. — Двамата още са заедно. Имам десет братя и сестри. Можеш да се срещнеш с някои от тях — наминават оттук понякога.

Подадох ѝ пирон, докато мислех над думите ѝ. Не познавах много щастливи двойки безсмъртни, но тук очевидно ставаше дума за такава. Струваше ми се странно да правиш деца в продължение на толкова години, да имаш братя или сестри по-големи от теб с цял век. Моята разлика в годините със собствените ми братя и сестри беше само година или две. Нямах представа защо.

— Ами ти? — обърнах се към Джес.

— Няма да говоря за тези неща — каза той с гробовния си глас и намести друга дъска на мястото ѝ.

Ами добре.

— Знаеш ли какви са историите на другите? — попитах небрежно. — Като например тези на Лоренц или Нел? Или пък на Рейн?

О, да, бях изкусна манипулаторка. Тоооолкова изкусна!

Брин сви рамене.

— Те могат сами да ти разкажат историите си. Знам, че Лоренц е на около сто и е роден в Италия, както е видно. Останала съм с впечатлението, че семейството му е било близко с това на Ривър. Нел е англичанка и е само на осемдесетина години. За Рейн не знам почти нищо. Мисля, беше казал, че е на около двеста и шейсет. Нещо такова. И е холандец. За други подробности ще трябва да говориш с тях.

Кимнах замислено.

— А няма ли да ни разкажеш нещо за себе си? — попита Джес. Гласът му звучеше като раздрусване на кутия, пълна с ръждиви пирони.

Първата ми реакция беше да му върна собствената му реплика — няма да говоря за тези неща. От друга страна, аз бях на това място, за да израсна като личност и да се науча да обтам себе си, нали така?

— По-стара съм.

Брин се засмя:

— Хубаво. Колко точно? Откъде си? Каква е твоята история?

И просто ей така, мракът от миналото ми се стовари върху мен с цялата си сила. Не можех да се върна там, не можех да споделя нищо, не можех да водя небрежен разговор относно живота си.

Погледнах към нея и предполагам, че Брин видя нещо в очите ми, защото лицето ѝ омекна и тя ме потупа по ръката.

— Всичко е наред — тихо каза. — Някои пътища са по-дълги и по-стръмни от други.

Кимнах мълчаливо, замислена за някои пътища, които, изглежда, водеха право към ада.

Различни екипи, обикновено от двама, понякога и по трима, приготвяха вечерята всяка вечер. Други хора почистваха и миеха съдовете. Повечето излизаха на разходка след вечеря, дори и да валеше или да беше кучешки студ. Бях принудена да изляза с тях няколко пъти, въпреки че мразех да бъда сред природата след мръкване. Заобиколена от всички останали обаче, се чувствах по-малко застрашена. Винаги стоях в центъра на групата защото, в случай че нещо ни нападнеше, то трябваше да мине през няколко души, преди да стигне до мен.

Хей, не ми се смейте, ако бях напълно нормална, нямаше да съм тук.

— Нямаше ли някакъв филм за това? — попитах няколко дни по-късно, докато белех цяла планина от картофи. Бях извадила тези шибани картофи от земята преди два дни и още чувствах ръцете си покрити със засъхналата пръст. Уви, не всяка работа беше толкова удовлетворителна, колкото забиването на пирони. — Ей така изведнъж ще се превърна в експерт по карате, а?

Ашър, който миеше шотландско зеле до мен, се усмихна.

— Да. През цялото време това беше секретният ни план.

— Ти си учител тук — казах. — Защо в такъв случай продължаваш да се занимаваш с черната работа? Не си ли постигнал вече нирвана? Не оценяваш ли вече всяка минута, през която миеш шотландско зеле?

Ашър се усмихна отново.

— *A contraire, mon petit chou*^[2]. Аз оценявам всяка минута. Най-важното обаче е наистина да разбереш, че нещата не опират до това да изпълниш задачите x, y и z, след което ще бъдеш щастлив и можеш да си почиваш през остатъка от дъъългия си живот.

Чувството му за хумор ме изненада и аз осъзнах, че Ривър споделяше същото. Всъщност тук често дочувах шеги, а до ушите ми почти непрекъснато долиташе смях — от градината, от двора или отнякъде в къщата. Разбира се, тепърва ми предстоеше да видя как Рейн се усмихва на място, различно от фантазиите ми, но не разчитах особено на това.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Че никога няма да се... оправя?

— Не, не. Не ме разбирай погрешно — отвърна Ашър. Той остави купчина шотландско зеле върху масата и изсипа още в мивката. — Имах предвид, че това не е като катерене на планина — стигааш върха и приключваш, вече си изкачил планината и никога повече няма да ти се налага да я изкачваш.

Мамка му!

— Искаш да кажеш, че ще трябва да катеря планината *отново*?

— Не — той спря водата, избърса ръцете си с кърпа и погледна към мен. — Просто, когато изкачиш планината, ще видиш колко прекрасна е гледката и ще пожелаеш да продължиш да вървиш към нея.

Тръснах глава.

— Изгуби ме. Зарежи метафората с катеренето. Кажи ми в прав текст какво имаш предвид.

— Нито един от нас не е решил един ден да прегърне доброто и светлината и да остави мрака завинаги — обясни Ашър търпеливо. — Това не е еднократно решение. Ние сме родени като Терава, но не е задължително да останем такива. Да бъдеш Тахти е нещо, за чието постигане трябва да се бориш, но дори и да го постигнеш веднъж, е лесно да го изгубиш отново.

Бях шокирана от това с каква лекота хората тук говореха за тези неща.

— Да бъдеш добър — и под „добър“ имам предвид да се противопоставяш на мрака в себе си, да не бъдеш зъл, но не и да се превърнеш в завършен светец, нали ме разбираш?...

Кимнах.

— Да бъдеш добър е избор, който човек трябва да прави отново и отново, всеки ден до края на живота си. Всеки един ден е изтъкан от хиляди решения, повечето малки, някои големи. С всяко решение ти си изправена пред избора дали да се извисиш към светлината, или да потънеш в мрака.

— О, Божичко — простенах. — Ама аз дори не искам да бъда чак толкова добра!

Усмивката озари лицето му.

— Ще ти издам една тайна: нито един от нас не взема непрекъснато правилните решения. Дори и Ривър, а тя е най-истински добрият човек, когото някога съм срещал.

— В такъв случай какъв е смисълът в това да полагаш усилия за нещо, когато знаеш, че нямаш шанс да победиш?

— Победата се постига по много различни начини. Чрез множество малки победи. Смисълът на този живот не е да бъдеш добър през цялото време. Смисълът е да бъдеш толкова добър, колкото можеш. Никой не е съвършен. Никой не постъпва правилно всеки път. Животът просто не е устроен така.

Вратата на кухнята се отвори и вътре влязоха няколко души: Лоренц, Нел, Ан и... викингското божество. Виждах Рейн всеки ден, разбира се. След съвместното ни миене на куче имах нещастieto да работя с него или в близост до него още няколко пъти. Той говореше единствено когато го заговореха, никога не се усмихваше и никога не се смееше. Накратко казано — беше един отблъскващ и студен задник.

Продължаваше да ми се струва, че го познавам отнякъде, без да знам защо. Колкото повече го гледах, толкова повече ме дразнеше, но — леле, каква кармична ирония — подлата ми психика продължаваше да го намира за най-привлекателния човек, когото някога бях срещала. Което си беше изненадващо, защото Рейн не ми беше дал нищо, за което да се хвана, никакъв знак, че проявява какъвто и да било интерес към мен. Аз обаче бях привлечена от него, сякаш го познавах, сякаш в

някакво неясно минало сме били заедно. За една трескава минута се зачудих дали не сме били двойка в някой минал живот, след което да сме се преродили, но после осъзнах, че самата идея за повече от един живот като безсмъртен беше безкрайно абсурдна.

И все пак аз не можех да го понасям — той нямаше нито една черта в характера си, която да ми допада, като се изключи пълната му и отегчителна отдаденост на идеята да твори добро. Хубаво, нека просто да кажем, че нямаше нито една черта в характера си, която да ми допада. Той беше най-досадният, лишен от емоции, глътнал бастун нещастник, когото бях срещала. Нещастник, чието цялостно излъчване направо ти крещеше в лицето: „По-добър съм от теб“. И въпреки всичко всяка нощ, докато лежах сама в твърдото си единично легло, той... ми липсваше, сякаш някога е бил до мен и сега си го исках обратно. Изгарях от страст по него, копнеех за присъствието му, за докосването му, исках да изпепеля маската му с целувките си, да го накарам да изгуби контрол, да диша учестено.

Искам да кажа, че по принцип не харесвам повечето мъже и ги възприемам като вещи за еднократна употреба. Рейн обаче ми беше влязъл под кожата и аз изпитвах дълбоко, неистово привличане към него, независимо дали това ми допадаше или не.

— Настасия? — Ашър ме гледаше. Всъщност всички ме гледаха.

Поех си дъх, взех един картоф и започнах да го беля яростно.

— Хубаво, обясни ми отново цялата тази работа с доброто и злото.

Другите се разсмяха (с изключение на Рейн) и се обърнаха, за да си вървят с широки усмивки върху поруменелите си от студа навън лица. Когато стигнаха до вратата, Нел се спря.

— Рейн? Вратата на стаята ми е заяла. Мислиш ли, че можеш да я погледнеш? — попита тя с една от обичайните си неустоймо сладички усмивки.

Рейн кимна и понечи да тръгне след нея.

— Рейн? — гласът на Ашър го накара да се спре на място.

— Да? — Тонът на Рейн беше почтителен. Определено не звучеше мило и дружелюбно, но беше коренно различен от презрителния и надменен начин, по който разговаряше с мен. Нел се спря, но Ашър ѝ показа с жест, че може да си върви. След миг колебание тя се усмихна и излезе от кухнята.

— Описах постигането на нашата цел като вземане на верните решения в множеството избори, пред които се изправяме през всеки един ден от живота си — каза Ашър. — И се опитах да обясня как нито един от нас не е свършен, как никой не е способен винаги да избира пътя на доброто, без да се провали. Казах, че животът просто не е устроен така. Можеш ли да представиш нещата по различен начин, за да помогнеш на Настасия да разбере какво имам предвид?

О, Бога ми, да, моля ти се, обясни нещата на Настасия, помислих си злобничко, след което моментално се зашлевих наум. Ето: направих избор в полза на злото точно тук, точно сега. Бях безнадежден случай.

Рейн изглеждаше ужасен, което ме накара да се почувствам малко по-добре. На него не му беше по-приятно да бъде край мен, отколкото на мен — да бъде край него.

— Как се справяш с постигането на твоята цел? — попитах с насмешка, докато запращах обелки от картофи към мивката. Той изглеждаше... просто невероятно, с разрошена от вятъра коса, искрящи очи и леко зачервено лице. Полагах усилия, за да не му скоча още тук, пред Ашър. Ако първо успееш да го зашеметя с тиган, можеше и да не се съпротивлява особено.

— Трудно е — промълви Рейн. — Това е най-трудното нещо, което някога съм правил. Това е непрестанна битка. Битка на живот и смърт.

Ашър изглеждаше изненадан.

Рейн обикновено не изпадаше в подобни откровения. Погледнах го. Разбрах идеята с битката на живот и смърт, но очаквах да е щастлив от факта, че се бори в името на доброто.

— И защо изобщо полагаш тези усилия? — попитах. Не се опитвах да бъда гадна, съвсем искрено исках да науча отговора на този въпрос.

Рейн замълча и първоначално реших, че ще си тръгне, без да ми отговори. Той обаче го направи:

— Защото да не полагаш усилия е равносилно на това да признаеш, че другата страна е победила. Да не полагаш усилия означава, че си прегърнал смъртта и вечния мрак. А този път е белязан с лудост, отчаяние и безкрайна болка.

И двамата с Ашър се бяхме ококорили. Изражението на Рейн беше непроницаемо. Той излезе от кухнята, без да каже нищо повече.

Погледнах към Ашър, който изглеждаше замислен и може би притеснен.

— Забавен тип — промърморих.

Ашър само поглади брадата си, след което ме остави сама, в компанията на картофите.

[0] Дребно куче, ирландска порода. — Б.пр. ↑

[1] Непреводима игра на думи — на английски „seat“ значи както „стойка на ездач“, така и „задни части“. — Б.пр. ↑

[2] От френски: „Точно обратното, моя малка зелчице“. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ще останеш ли? — Вежливият въпрос на Ривър ме накара да спра наред сгъването на чистите кърпи за чинии.

Отворих уста, за да кажа: „Не, просто не мога“, но думите така и не излязоха.

Престоят тук не беше точно ваканцията на мечтите ми, но като се замислех, не беше и някаква непоносима агония. От друга страна, преживяванията ми в Бостън и Лондон бяха непоносима агония. Тогаваш се чувствах така, сякаш умирам, сякаш вече съм мъртва.

Тук не се чувствах така.

Разбира се, все още се питах какво ли правеха Инси и останалите, дали им липсвам, дали са притеснени. Никога преди не бях изчезвала така, не и без да кажа на никого къде отивам. Когато се махах от града, оставях бележки от сорта на „Какво ще кажеш да се видим в Константинопол“, но този път се бях опитала буквално да изчезна от лицето на земята. Как бяха реагирани на това? През тялото ми премина внезапен хлад и аз потреперих.

Животът ми се беше променил напълно във всеки аспект. Не бях ли искала точно това? Всяка сутрин се събуждах навреме, за да видя как първите студени пламъчета на зората обагрят далечните хълмове. Оправях си леглото (или поне изпъвах одеялото), обличах се и слизах долу. Понякога името ми беше в списъка с хората, които приготвяха закуската, понякога правех нещо друго, като например да събирам яйца, да мета верандите или да слагам масата.

Утрините ми бяха изпълнени с работа, обикновено под надзора на учител или на някой от по-напредналите ученици: Дайсуке, Чарлз или Рейчъл. Понякога те ми задаваха въпроси, на които се опитвах да отговоря; понякога говореха за случайни неща и едва по-късно осъзнавах, че току-що са ми преподавали Житейски урок номер 47 или нещо от сорта.

Вече познавах всички, знаех имената им, къде са родени, кои са стаите им, откога са тук. Джес всъщност беше едва на 173 години, но

бе имал по-разгулен живот и от моя и това беше петият му опит да се пречисти тук. Никога не бях виждала някой толкова млад да изглежда толкова възрастен — с прошарена коса, прорязано от бръчки лице и нос, изпъстрен със спукани капилляри. Последния път, когато излязъл оттук, се напил и блъснал някакъв колоездач. Колоездачът оцелял, но Джес каза, че тежестта на вината го смазвала. Имаше много неща в живота си, с които трябваше да се примири, за да продължи напред. Също като мен.

Рейчъл обикновено беше доста сериозна, но понякога можеше да бъде адски забавна. Историите ѝ за нещата, които беше правила през двайсетте, бяха ужасно смешни и караха всички ни да се хилим.

Ан, другата учителка освен Ривър, Солис и Ашър, беше ведра, усмихната и вечно бързаше за някъде. Освен това обичаше физическия контакт с хората — докато разговаряхме, ме докосваше по ръката, често поставяше длан върху нечие рамо или разтриваше гърба на Ривър. Явно бях постигнала някакъв прогрес, защото вече не се дърпах, когато се протегнеше към мен. Беше на 304 години и обясняваше, че е толкова младолика, защото е водила „чист живот“. Думи, които караха останалите учители да сумтят.

Да, бяха забавна дружинка.

Лоренц и Чарлз бяха достатъчно мили и достатъчно интересни. Не бях инвестирала много енергия в опити да ги опознавам, защото предполагах, че няма да остана тук още дълго, но със сигурност не ме дразнеха и не ми бяха неприятни. Лоренц беше италианец с впечатляваща комбинация от черна коса и сини очи, допълнена от прекрасен римски нос, който караше профила му да напомня за древна гравюра. Беше шумен и страшно емоционален. Чарлз беше роден в Ирландия и все още говореше с едва доловим акцент също като повечето от нас, въпреки че бе живял в южните щати през последните двеста години. Имаше яркочервена коса, зелени очи и луничаво лице. Освен това беше гей. Някак съумяваше да изглежда спретнат и елегантен, дори когато плевеше или доеше кравите. Брин, както вече казах, изглеждаше като фотомодел — висока, слаба и изящна, с красиво симетрично лице. Също като Лоренц тя беше изключително енергична. Изглеждаше абсолютно невъзмутима — когато веднъж тиганът ѝ се подпали, докато готвеше, тя изсипа сол, за да угаси огъня, без да прекъсне дори за миг историята, която разказваше.

Рейн си беше Рейн. Нел продължаваше да бъде дружелюбна и услужлива, но ми трябваше не повече от минута, за да разбера колко фалшиво беше поведението ѝ, просто театър за пред останалите. И особено за пред Рейн. Бързо установих, че Нел е вълчица в овча кожа, но никой от другите не даваше признаци, че е забелязал това. Тя беше лукава, но не чак толкова, че да ѝ мине номерът пред мен. Външно беше най-сладкото нещо на света: искрящи усмивки, предложения да помогне, усилена работа, сериозно отношение към уроците и мило държание с всички.

Под това обаче аз виждах тихото ѝ отчаяние от факта, че Рейн гледаше на нея като на разглезено кученце. Той си мислеше, че са приятели и работят добре заедно, защото беше дебелокож глупак. Тя искаше да язди рамо до рамо с него към залеза на Таити и да му се отдаде буквално завинаги. Отново и отново я виждах как урежда нещата с трудовия график така, че двамата да бъдат зачислени за една и съща дейност. Молеше го за помощ с уроците си и правеше всякакви малки нещица за него, които той почти не забелязваше.

Хората обикновено или ме обожаваха истински, или ме ненавиждаха, а Нел явно спадаше към втората категория. Не знаех дали наистина ме мразеше, но ако видеше, че двамата с Рейн работим заедно, в очите ѝ се четеше желанието да ме вкамени на място, стига да може. После примигвах и виждах отново милото ѝ, дружелюбно изражение.

Това осигуряваше някаква тръпка през дните ми.

Осъзнах, че Ривър все още очаква отговора ми.

Щеше ми се да можех да кажа: „Да! Обожавам това място! Сърцето и душата ми са тук и аз съм готова за промяната!“. Само дете не можех.

— Ами... може и да успея да изтърпя още една седмица — беше всичко, което се изплъзна измежду устните ми. Напрегнах се, очаквайки да чуя как Ривър ще ме помоли да си тръгна.

— Това е хубаво — каза тя и ме целуна по бузата.

Бях сащисана. Инстинктивно докоснах с пръсти мястото, където ме беше целунала.

— Има и още нещо — продължи тя и аз повдигнах вежди. — Ще ти трябват някакви други дрехи. — Тя огледа стаята ми с открито любопитство. — Като например нормални дънки и панталони. Топло

бельо. Чорапи. Плътни ризи, вълнени пуловери, дебели ръкавици. Някакви по-леки ботуши или работни обувки. Маратонки. Пантофи. Нещо топло, с което да спиш. — Тя побутна гардероба ми с върха на обувката си. — Имаш ли нещо подобно тук?

Замислих се за раздърпаните, непасващи една с друга и предимно черни дрехи, които бях натъпкала вътре. Скъпи дизайнерски тоалети, за които не бях полагала никакви грижи, евтини пънкарски тениски и вехти рокли.

— Аха, предполагам, че си права — промърморих мрачно. — След като явно ми се очертава доста работа навън.

Ривър се ухили:

— Сигурна съм, че някой от нас скоро ще има път към града и може да те вземе, за да си купиш каквото ти трябва.

На следващия ден в късната сутрин (и под късна имам предвид девет часа, по дяволите) метях стълбите и се опитвах да си спомня песничката от филма на Дисни за Пепеляшка. Също така си мислех как историята за Пепеляшка, както всъщност и повечето приказки, се бяха променили през годините, бяха станали по-чистички, по-малко плашещи и с по-щастливи завършеци. Да не споменаваме и момента със стъклената пантофка, предизвикан от грешка в превода. Доколкото знаех в първоначалната версия пантофката ѝ е била направена от *vaie*, което означава животинска кожа. Думата обаче е била преведена на английски като *verre* — стъкло. Ето как беше станало. И така, аз метях и си тананиках песента на мишките от филма. Вижте докъде се беше сринал животът ми по отношение на силните усещания и момичешките забавления. Аха, доста надолу, мамка му.

— Аз ще карам — обяви някъде от преддверието Нел.

Светлокафявата ѝ глава се появи над перилата, а крачещият до нея Рейн заяви:

— Аз мога да карам.

Реших, че това е викингският бог Один^[1], богът на отвратителността.

Нел се нацупи чаровно, което се оказа предостатъчна причина, за да си покажа рогата. Провикнах се надолу:

— Задължително го остави да кара, Нел. Той си има пишка. Това му дава преимущество.

Сините ѝ очи се разшириха и тя погледна нагоре към мен, първо изненадана от моето безочие, а след това раздразнена, защото Рейн също ме беше погледнал. Бях отегчена. Беше време да раздвижим малко ситуацията. Докато метях енергично, продължих:

— Не при шофирането де, там няма преимущество. Логично е. Но в разни други дейности. Като например да пикае прав и подобни неща.

Гласът на Рейн беше напрегнат:

— Какво искаш да кажеш?

— Абсолютно нищо. Просто защитавам правото ти да караш. Имаш навършени години за това, нали? На колко си всъщност? На трийсетина?

Всъщност изглеждаше на не повече от дваисет, дваисет и две, като се изключат невероятните му очи. Очите му изглеждаха на стотици години.

Той не каза нищо и Нел се намръщи:

— Той е на двеста шейсет и седем, аз съм на осемдесет и три. А ти на колко си? — Сега британският ѝ акцент се долавяше ясно.

— По-стара съм.

Слязох с едно стъпало надолу и продължих да мета. Бях превърнала тази дейност в истинско изкуство — един широк замах по дължина, после два бързи вертикални замаха, за да оберат ъглите. Как точно това спасяваше душата ми? Очакваше се да премега целия си път до спасението или какво?

Точно в този момент Ривър излезе от кухнята и възкликна:

— О, добре че ви хванах, преди да сте тръгнали. Отивате в града, нали?

— Да — отвърна Рейн.

— И Рейн ще кара — включих се аз. — Защото е момчeeeeeee!

Ривър повдигна вежди.

— Аз ще карам, защото Нел е изкривила и двата калника на камиона — каза Рейн, докато взимаше якето си от дългата редица със закачалки до входната врата. — И е надрала тойотата от едната страна. Освен това е спукала гумата на микробуса.

Нел ме стрелна с обичайния си отровен поглед, преди да се оправдае:

— Свикнала съм да карам от другата страна на пътя! Всичко тук е на обратно!

— Вече от две години си в тази страна — припомни й Рейн, докато вземаше ключовете. Нел изглеждаше така, сякаш всеки момент ще експлодира, и аз имах чувството, че ако Ривър и Рейн не бяха наоколо, щеше да ме наплюе с отрова. Понеже нямаше как да го направи обаче, тя стисна устни, откачи палтото си от закачалката и скри ръце в ръкавите му.

— Както и да е — промърмори Ривър объркано, — Рейн... или Нел, който там от вас ще кара, бих искал да вземете Настасия с вас в града. Трябват й по-практични дрехи. Ще я заведете ли в „При Ърли“?

Ако Нел беше издала някакъв звук в онзи момент, той несъмнено би бил висок, истеричен писък. Вместо това тя просто се обърна и тръгна към вратата, без да каже думичка.

— Аз си имам кола — припомних. — Мога и сама да се закарам.

— Така пестим бензин — заяви Ривър. — Опитваме се да комбинираме задачите винаги когато можем.

И двамата с Рейн видимо не горяхме от желание да тръгнем заедно. После осъзнах колко ще е забавно да бъда дразнещият трети човек в тази разходка, която Нел без съмнение беше планирала така, че да остане насаме с Рейн. Срам ме е да си призная, че отново взех грешно решение по пътя си към добротата, но така или иначе се насочих надолу по стълбите, готова да вгорча деня на Нел. Хубаво де, изобщо не ме е срам. Всъщност триумфирах. Но поне разпознах, че това е грешният избор, а това все пак си е някакъв прогрес, нали така?

„При Ърли“ беше местният универсален магазин, точно до дрогерията на Макинтайър. Тук се продаваха всякакви селскостопански принадлежности, дрехи, играчки, старомодни сладкиши и джаджи за кухнята. Имаше дървен под, обкован с тенекиени листове таван и високи метални колони с жлеbove, които държаха покрива. Не беше най-люксовият магазин на света.

— Дрехите са ей там — насочи ме Рейн. — Аз отивам за фураж. Ще те взема, когато приключа. — Трудно можеше да прозвучи по-

дистанцирано.

Дарих го с топла мамеща усмивка.

— Благодаря ти — казах сладко и видях как очите му проблясват.
— Ти си истинско съкровище.

Нел стисна устни и с каменно изражение се насочи към раздела с домашните потреби.

Рейн ме гледа в продължение на още няколко секунди, след което също се обърна и тръгна нанякъде.

Изкикотих се зад гърбовете им, след това тръгнах в указаната посока. Озовах се сред рафтове с женски дрехи, купчини старателно сгънати дънки, подредени върху маси, и кошове с пуловери. Бях малко объркана — никога досега не си бях купувала практични дрехи. Когато бях бедна, преди стотици години, шиех дрехите си сама. Какво ще кажете за грубо ленено платно? Домашно изпредена вълна? Яко, а?

По времето, когато имах пари, вече нямах нужда от практични дрехи. Преди много години в къщата ми просто идваха разни шивачи и ми правеха дрехите, които исках. В наши дни, колкото и да съм щастлива от кончината на корсетите и кринолините, все още не разбирам много-много от мода. Когато ми свършат дрехите, просто звънвам на някой доставчик, който да ми донесе всичко, от което имам нужда. От десетилетия не съм се чудила кое с кое си отива или пък дали имам правилната дреха за съответния случай. Никога не ми е пукало дали наистина изглеждам красива в съответните дрехи, или някой просто ми прави кухи комплименти.

— Уф. Мамка му! Хубаво де, мога да се справя — промърморих на себе си. Що за тъпак трябва да си, за да нямаш идея как да си купуваш нормални дрехи? Нел очевидно знаеше.

— Ъ? На мен ли говориш?

Сепнах се и се озовах лице в лице с някаква малолетна готик фенка, държаща чифт черни дънки в ръце. Изглеждаше ми смътно позната и след няколко секунди я разпознах като пиклата, която висеше пред стария универсален магазин в деня, когато си бях купила картата. Очертаните ѝ с тежък черен грим очи бяха присвити, а косата ѝ беше боядисана на широки кафяви и зелени ивици.

— Тц — казах, размишлявайки над морето от дрехи. — Съжалявам, говорех си сама.

— Добър събеседник — промърмори тя и вдигна дънките, за да ги премери на талията си.

— Значи... ти просто... виждаш кое ще ти стане? — попитах нехайно. Взех чифт панталони от рипсено кадифе и ги поставих пред собствената си талия. Изглеждаха големи. Дали трябва да ги премеря в някоя пробна? — А после какво?

— После си го купувам — натърти тя.

Преметнах панталоните през ръката си и вдигнах някакъв пуловер. Беше морскосин.

— Синьото отива на всичко, нали? — попитах.

— Абе ти откачена ли си, дяволите да те вземат? — Момичето хвърли дънките обратно на купчината и трийсет секунди по-късно чух как камбанката над входната врата иззвъня, докато си тръгваше. Нямаше как да не се разсмея, но това беше горчив смях, който ясно показваше, че май наистина не съм в час.

— Готова ли си? — чух студения глас на Один зад гърба си. Носеше на рамо чувал с някакви фермерски работи, който сигурно тежеше към петдесет килограма. Огледах се за Нел, но не я видях.

— Ами... — Уф, по дяволите. Това щеше да е един от онези дни, в които израстваш като личност. Едва се сдържах да не избягам с писъци оттук и да си намеря някой хубавичък бар. — Имам проблем... Не мога да реша какво да си взема.

Той примигна, след което въздъхна и ме огледа от главата до петите. Носех раирани атлазени панталони на „Лакроа“, които, разбира се, бяха протрити на коленете, и син мъжки пуловер — един Бог знаеше как е попаднал в гардероба ми — който висеше по мен като саван. Шалчето ми на зелени и бели ивици беше увито няколко пъти около врата ми. Прелестните ми рокерски ботуши допълваха картинката. Изборът ми беше между тях и ботушки на „Маноло“ с леопардова шарка. Това май бяха единствените два чифта обувки, които бях взела при великото си преселение.

— Не съм се занимавала с черна работа от... няколко века — разсмях се, въпреки че вътрешно се чувствах изумително глупава и загубена. — Поне се радвам, че фустите не са вариант.

Рейн остави огромния си чувал, както и по-малка найлонова торбичка и попита:

— Кой размер носиш?

— Ами май трийсет и шест за обувките — предположих. — И... малък размер за останалите неща? — Бях адски кльоцава и тялото ми не можеше да се похвали с особени извивки. Аз просто... не бях обръщала внимание на тези неща от толкова отдавна.

— Хубаво. — Рейн въздъхна многострадално, отново ме прегледа преценяващо, след което се обърна към масата с дънките. Дългите му пръсти започнаха бързо да преравят купчините, докато най-накрая не откри това, което търсеше.

— Пробвай тези. Ще трябва да навиеш крачолите — той посочи отделената със завеса пробна в центъра на магазина.

Пробвах ги. Станаха ми. Беше определил точния ми размер само с поглед — явно въпреки монашеската си резервираност Один имаше някакъв опит с женските тела. Кой беше той? Откъде беше? Каква беше историята му? Бях крайно... очарована.

— Стават ми — обях, връщайки се при него в собствените си дрехи.

— Вземи още два чифта дънки и два чифта кадифени панталони от същия размер — нареди той. Междувременно преглеждаше кошовите и вече бе спретнал малка купчинка от вълнени пуловери.

Скоро пазарската ми количка беше пълна с нови дрехи. Рейн ме изненада, като ми показва кое с кое се носи. Тениските под вълнените ризи, ризите с копчета под пуловерите. Нито една от дрехите не беше дизайнерска, модерна или дори красива на вид, но ми ставаха и бяха здрави, така че в Ривърс Едж вече щеше да ми бъде далеч по-топло и удобно. Разбира се, никога не бих се появила в обществото, облечена по този начин, но в момента така или иначе избягах обществото целенасочено.

— Да не си бил прислужник, който се грижи за облеклото на господаря си? — попитах.

Рейн хвърли няколко чифта чорапи в количката, след което отново вдигна чувала си на рамо без почти никакво видимо усилие.

— Не, не съм. Предполагам, че си имаш бельо и подобни неща.

— Ами... мислех да си купя отгук — промърморих и видях как челюстта му се стяга.

— Бельото е ей там — посочи ми той. — Взимай простички неща, които се перат лесно. Не си тук, за да съблазняваш или да впечатляваш някого. Ще те чакам на касата.

— Тъй вярно, сър!

Нямаше сатенени бикини „Ла Перла“ с ръчна бродерия, така че си избрах няколко чифта памучни, с картинки на малки животни върху тях, жаби и маймунки. При сутиените си взех с един размер по-големи от най-малките налични. Не исках да ги пробвам, най-вероятно нямаше да ги нося, така или иначе. Взех си още грейка без ръкави и пухкаво палтенце, което изглеждаше топло, леко и лесно за пране, за разлика от коженото ми палто на „Роберто Кавали“, което се беше оказало изненадващо неподходящо за селскостопанска работа. Понеже шаловете са важна част от моята модна идентичност, метнах и няколко такива в количката.

Нел се появи точно докато разтоварвах бельо, сутиени, камизоли и дълги долни гащи на касата. Думите напиреха в устата ми, провокативни реплики, които да я накарат да си помисли, че Рейн ми е помогнал при избора на бельо, но така и не ги произнесох. Какъв беше резултатът дотук? Две точки за злото, една за доброто. Или злото вече водеше с 3:0? Беше почти обяд. Нямаше начин злото да не води с поне три точки.

Платих покупките си, изумена колко малко ми струваше всичко това. Обикновено харча два или три пъти повече само за един чифт обувки. Е, говоря за наистина хубави обувки, но цените пак си бяха изненадващо ниски.

— Къде беше? — обърна се Рейн към Нел.

Тя се усмихна, което или беше театър, или британската девица бе успяла да си възвърне слънчевото настроение.

— Не ми трябваше нищо от тук, така че отидох до магазина за прежда. — Тя ми се ухили по обичайния си дружелюбен начин. — Тук имат страхотен магазин за прежда, малко по-надолу по улицата. Ти плетеш ли? Сама ли си си оплела този шал?

— Не, опасявам се, че не плета — отвърнах, докато слагах торбите с покупките в количката.

Върнахме се до камиона и натоварихме всичко в каросерията. Рейн закачи някакви въжета над торбите, за да не изпаднат, след което се качихме в кабината. Нел отново се постара да седне по средата, за да може да се притиска до Рейн. Нещо, което той видимо не забелязваше. Бога ми, какъв кон с капаци.

— Обичам да плета — заяви тя, след като тръгнахме. Тъкмо минавахме покрай дрогерията на Макинтайър, където грубият баща на бедната Мериуедър без съмнение я гълчеше. Отбелязах си наум, че трябва да мина оттам, ако пак дойда до града.

— Много е успокояващо — продължи Нел. — Освен това си имаш занимание за ръцете. А накрая получаваш нещо красиво и полезно.

Кимнах.

— Аха.

— Ти какво обичаш да правиш? — Лицето на Нел беше открито, а тонът ѝ — преднамерено невинен. Канеше се да натрупа точки пред Рейн, възползвайки се от факта, че не притежавам уменията на момичетата скаути.

Бях на път да отговоря нещо заядливо от сорта на „да пия и да ходя по мъже“, но в този момент осъзнах, че наистина *нямах представа* какво обичам да правя. Хобита, умения? Сериозно, къркането броеше ли се? Това, че можех да нося на пиене? Някога знаех как да шия — не много добре, но достатъчно, за да не изглеждат дрехите ми като чували за картофи. Понякога ме беше обземало желанието да готвя, но не го бях правила от много време. Обичах да посещавам музеи и да ходя на кино, но това трудно можеше да мине за умение. Можех да яздя. Бях ли изобщо добра в нещо? Гордеех ли се с някое свое умение?

Реално не. Не бях постоянна в нищо. Всъщност проявявах постоянство единствено в това да оцелявам. А очевидно и *с това* не се справях особено добре. Бях шокирана от мисълта, че бях имала всичкото това време, всичките тези години, и не се бях развила по никакъв начин. Когато най-сетне имах достатъчно пари, за да не ми се налага да работя, аз наистина не бях работила над нищо. Нито пък някой от приятелите ми. За първи път се чувствах засрамена от този факт.

Спомних си изложбите на скулпторите, които освобождаваха душата на мрамора в продължение на повече от век, учейки се през цялото време при различни учители. Композитори и музиканти, които имаха повече от един човешки живот, за да развият дарбата си. Учени, които бяха стигнали до важни открития след десетилетия на експерименти и проучвания. Да не мислите, че човекът, който в

действителност е изобретил велкро лепенките^[2], се е сетил какво да направи, защото внезапно си е погледнал кучето? Не, разбира се. Имаше художници, които работят и до днес, а музеите купуват картините им, без да знаят, че из техните зали висят други платна на същите автори, нарисувани през последните три века. Тези хора се бяха развивали, бяха израснали, бяха се променили.

Аз не бях.

Нещата, които не се променят и не израстват, не са живи.

Видях живия интерес в големите сини очи на Нел. Рейн също чакаше отговора ми, въпреки че неговите очи не се отклоняваха от пътя, а силните му ръце държаха волана.

— Не знам — произнесох бавно с лишена от сарказъм откровеност. — Не са много нещата, в които съм добра. Имала съм много различни занимания през годините, но после съм ги зарязвала. Но... мога да се науча. Мисля, че се уча тук. Може би.

Рейн ме стрелна с очи, тези златисти лъвски очи.

— Е, това наистина е добро място, за да научиш нещо — съгласи се Нел. — Обаче е нужна отдаденост. И време. Ти още дори не си започнала да посещаваш часовете, нали?

Цитирах Солис:

— Човек може да се учи от всичко. Уча се да оценявам всеки миг, да спирам, за да почувствам всяка минута, да бъда изцяло в настоящето.

Нел изглеждаше смаяна, а Рейн се изхили и побърза да замаскира смеха си като кашлица. Поне мисля, че това беше смях.

— Наистина трябва да имаш правилната нагласа — каза Нел с тон, който предполагаше, че я нямам.

Изсумтях и извърнах глава, за да гледам през прозореца.

[1] Игра на думи между името на Один и английската дума „odious“, която означава „противен“, „отвратителен“. — Б.пр. ↑

[2] Механизъм за бързо закопчаване чрез прилепване на събраните части. Разработен е през 1948 година от швейцарския инженер Жорж дьо Местрал, изследвал казашките бодили, които събрал от козината на кучето си след един излет. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Бях се озовала на съвсем ново равнище от съществуването: в измерението на Ривър. Трябваше да уча отново толкова много неща, да променям навиците си — налагаше се да си прибирам нещата, защото нямаше прислужница, да си мия чинията след ядене, да си оставям обувките до вратата, за да не внесе вътре кал или нещо по-гадно.

Новите ми дрехи понесоха прането далеч по добре от комбинезона ми на „Жан Пол Готие“ или кашмирения ми пуловер. След като го прекарах през пералнята и сушилнята, пуловерът стана толкова малък, че вече беше по мярка единствено на Джаспър, който в момента гордо обикаляше наоколо в розовата дрешка на „Шанел“. Надявах се да не ми го осмърди на скункс.

Нямаше кабелна телевизия, само няколко местни канала с лош образ. Ривър имаше компютър в кабинета си и човек можеше да се запише в графика, ако иска да го ползва. На мен лично не ми трябваше за нищо. Получавахме всеки ден местния вестник и подтикната от унищожителната скука, установих, че прелиствам репортажи за посевите, чета чия крава е избягала, чия плевня е била ударена от светкавица и кой учител ще се кандидатира за място в градския съвет. „Лондон Таймс“ беше пълен с войни, правителствени скандали, арести на звезди, сватби във висшето общество, репортажи от състезания. Тук всичко това изглеждаше някак смътно и незначително — министър-председателите идваха и си отиваха, хората се вдигаха на протести и след това се успокояваха. В Ривърс Едж дори най-незначителното припукване на телевизионния екран минаваше за разтърсваща новина.

Останалите започнаха да ме учат на неща, които никога не бях искала да знам: наименованията на звездите, движението на слънцето, имената на дърветата, растенията, птиците и животните. Как да събирам билки и да ги суша след това. Как да фокусирам вниманието си върху пламъка на свещ. Йога. Медитация, която, между другото, мразех. Всеки път, когато вътрешният ми глас възроптаеше, което се случваше към осемдесет пъти дневно, винаги го укротявах с факта, че

не мога да понеса идеята да правя нещо друго, да бъда някъде другаде. Така че просто преглъщах нежеланието си, защото щях да правя каквото там трябваше да се направи, докато не си намерех причина да се махна. Докато заминаването спреше да ме плаши толкова много.

Една сутрин работата ми беше да събера яйца от кокошарника. Ривър имаше около трийсет кокошки. Те тичаха из двора, кълвяха буболечки и като цяло бяха доста досадни. През нощта спяха заключени, за да ги предпазим от невестулки, лисици, ястреби, бездомни кучета и прочее хищници. Нашите собствени кучета гледаха на тях с презрение, но никога не ги нападаха.

Така или иначе, всяка сутрин някой нещастен мухльо (в днешния случай — аз) трябваше да се завира в ниския кокошарник, където винаги беше топло, влажно и смърдеше на перушина, слама и курешки. Дори аз не можех да стоя изправена вътре и до времето, когато съм проверила всяко гнездо, понякога след кратка схватка с отказващата да се помръдне кокошка, гърбът вече ме болеше зверски.

— Чупката бе! — подвикнах на една кафява кокошка. Тези пилета бяха големи и тлъсти, със загладена перушина и блестящи очи. Изглеждаха здрави и щастливи, също като останалите животни тук. Тази обаче беше особено проклета и имаше намерение да си седи върху яйцата и да не позволи на никого да ги отмъкне изпод нея. Тя показваше ясното си намерение да нападне всеки, който се приближи, а тази сутрин, както и всяка друга, аз си бях забравила кожените ръкавици. По тази причина ръцете ми с късо изрязани нокти вече изглеждаха като тези на Джес.

— Виж сега, ако зависеше от мен, щях да ти позволя да си задържиш скапаните яйца — казах ѝ. — Онези в голямата къща обаче имат различни намерения. Те се дървят жестоко на шибаните ти яйца. Така че ми се разкарай от пътя.

Щракнах с пръсти няколко пъти пред нея — в опит да я стресна, но тя изкудкудяка заплашително и се накокошини. В очите ѝ се четеше обещанието да ме клъвне, ако се приближа още.

— Дяволите да те вземат! — Погледнах в кошницата си. Изглеждаше доста пълна. Най-вероятно никой нямаше да забележи, че яйцата са с едно-две по-малко. А този, който щеше да отговаря за кокошарника утре, сигурно щеше да се справи по-добре и да се докопа до съдържанието на добре охраняваното гнездо.

Кокошката ме гледаше с изражение, което казваше: „Да, пъзло, бягай“.

Може би трябваше да се опитам само още веднъж, много бавно и внимателно...

— Ехо?

Неочакваният глас ме накара да подскоча на няколко сантиметра и да ударя главата си в ниския таван. Внезапното ми движение паникьоса кафявата кокошка и тя заби твърдия си, остър клон в дланта ми. Изпищях, изпсувах и заблъсках с крак по земята от болка, докато разтривах бързо нарастващата си цицина.

— Дяволите да го вземат! — изревах отново.

— Тъ, съжалявам... Добре ли сте? — една пепелявокафеникава глава се подаде в кокошарника и ме видя как дивея в полумрака.

— Проклето пиле!

— Съжалявам — повтори гласът. — Ривър каза да дойда тук. Обикновено си взимам яйцата направо от къщата.

Очевидно бях закъсняла.

Хвърлих на кафявата кокошка най-злия поглед, който успях да докарам, след което се измъкнах от кокошарника. Майната им на проклетите й яйца.

Отвън ме очакваше Мериуедър, висока, кльоцава и с кора за яйца в ръка. Изражението й подсказваше, че се опитва да се сети защо й изглеждам позната.

— О — възкликна тя, — минавали сте през магазина, нали?

— Аха. Купих си едни карти. Колко яйца искате?

— Дузина.

Тя измъкна дванайсет все още топли яйца от кошницата ми и внимателно ги постави в кората. Внезапно се почувствах така, сякаш се намирах около двеста години назад в миналото и това беше напълно обичайна сцена. Усещането не ми хареса.

Мериуедър се изправи, затвори кората си, след което ми подаде два долара. Въздъхнах тежко и ги пъхнах в джоба на дънките си. Не беше точно сделката на годината. Спомних си деня, в който бях заложила моята една трета от акциите на транссибирската железница, за да остана в игра на покер с високи залози. А сега висях напред някаква ферма с кални дънки и продавах яйца за два кинта.

— Благодаря — каза Мериуедър.

Отново ми се видя някак безцветна и лишена от жизненост. Е, кой можеше да я обвинява, при положение че баща ѝ беше такъв задник? Тя се обърна да си върви, но аз я спрях с думите:

— Как вървят нещата с магазина?

Мериуедър се извърна изненадано.

— Ами добре, предполагам. Сега ситуацията в града е по-тежка, след като затвориша текстилната фабрика в Хийтъртън.

— Тъй ли?

— Правеха чаршафи и калъфки за възглавници — обясни ми тя, отмятайки паднал пред очите ѝ кичур коса. — Бяхме единствената дрогерия в околността и бизнесът вървеше страхотно.

— Това ли е причината баща ви да е такъв темерут? — попитах, докато вървах с нея към колата ѝ. — Проблемите с бизнеса?

Мериуедър нервно преглътна и видимо не ѝ се щеше да признае, че баща ѝ е темерут.

— Ами... е, той не е щастлив — промърмори тя, докато измъкваше ключовете за колата от джоба си. — Майка ми почина преди четири години и той просто... така и не го преживя.

Тя се настани на шофьорската седалка и спусна ръчната спирачка.

— О — отроних.

Много безсмъртни се привързваха към хора, разбира се, включително и аз. Влюбвахме се или се сприятелявахме. След моята история с войника Робърт, който беше умрял в Индия обаче, повече не допуснах грешката да се сбliжа със смъртен. В приятелския ми кръг нямахме навика да засягаме разни болезнени проблеми — просто се преструвахме, че такива не съществуват, и намирахме нещо, което да ни разсее или да притъпи възприятията ни. Не бях свикнала някой да споделя с мен болезнени лични проблеми и респективно не знаех какво да отговоря. Беше ѝ прекалено тежко, за да мога да ѝ помогна с нещо. Предполагам обаче, че бе свикнала с това.

— Благодаря ви отново — каза Мериуедър и даде на заден.

— Няма проблем. До скоро.

— Настасия, ела с мен — каза ми Ан. — Ще имаме урок по медитация. За първи път ще бъдеш с група.

Изправих се, а гръбнакът ми бавно се разгъна след дългите часове, прекарани в неудобна поза. Бях събирала орехи от земята.

Редица от десетина големи орехови дървета се издигаше в края на предния двор и събирането на орехите беше обичайно есенно занимание. Беше студено, а самата работа беше досадна и неприятна. Понеже отново бях забравила ръкавиците си, ръцете ми бяха покрити с кафяви петна от черупките. Щяха да минат седмици, преди да успея да ги измия напълно. Панталоните ми бяха мръсни и мокри от стоенето на колене в калта, носът ми течеше и бях премръзнала до кости.

— Тежък избор — да кисна тук в кал до ушите или да скучая с вас, докато ми изтръпне задникът — изсумтях и Ан се засмя. До момента медитациите се изразяваха основно в безкрайно седене, придружено с повторното изживяване на ужасии от миналото. Не, благодаря. Миналата седмица го бях правила сама, само с един човек, който да ме напътства. Този път се очертаваше групово изживяване. Леле, колко яко.

— Хайде — каза тя отново и посочи към къщата. — Вътре поне е топло.

Погледнах към чувала си — беше пълен около три четвърти. С тежка въздишка го вдигнах и тръгнах след Ан.

— Днес ще използваме свещ, която ще ни помогне да се съсредоточим — обясни Ан с мек глас десетина минути по-късно. Седях с кръстосани крака върху малка твърда възглавничка, пълна със семена от елда. Бяхме петима и всеки от нас беше приседнал в един от краищата на нарисуваната с тебешир на пода пентаграма. Намирахме се на горния етаж в къщата и можех да видя смрачаващото се небе през мътното стъкло на прозореца. Чудех се дали мога да се измъкна отук и да отида в стаята си, когато всички изпаднат в транс. Не исках да медитирам. Още по-малко исках да медитирам в компанията на Лоренц и Чарлз, въпреки че и двамата бяха много мили. Отборът мечта беше допълнен от Нел и Рейн.

— Сега нека всички се съсредоточим върху дишането си — каза Ан с тихия си и мелодичен глас. Натисна бутона на някакъв CD плейър и от колонките зазвуча нежна музика, напомняща за нещата на Ения^[1].

— Обърнете специално внимание на дишането си — продължи Ан на фона на музиката. — Трябва да почувствате как въздухът

изпълва дробовете ви, а после как напуска телата ви. Вдишвате енергия, издишвате това, от което вече не се нуждаете.

Като въглеродния двуокис например.

— Ако това ще ви помогне, можете да броите до четири, докато вдишвате, и после отново до четири, докато издишвате. При следващото вдишване бройте до шест и поемете въздух шест пъти, за да напълните изцяло дробовете си. Когато издишвате, отново бройте до шест. Можете да си затворите очите, ако искате.

Веднага го направих. Ако не гледах нежното лице на Нел и каменното изражение на Рейн, може би щях да успея да се отнеса за малко и да дам воля на последната си романтична фантазия, включваща Рейн, бадемово масло и вана с гореща вода.

— Сега започнете от пръстите на краката си, искам да отпускате мускулите си един по един. Почувствайте пръстите си, почувствайте ги как се отпускат. Сега глезените. И прасците. Ако сте ги напрегнали, отпуснете ги. — Гласът на Ан беше успокояващ, сливаше се с музиката, виеше се край нас като дим.

Гърдите и стомахът ме боляха, а носът ми все още течеше от студа навън. Оставах няколко седмици до Деня на благодарността тук в Америка и се чудех дали Ривър планира да го отпразнуваме подобаващо, надявайки се поне един ден да хапнем нездравословен десерт. Когато бях на пазар в града, съвсем сериозно мислех да си донеса контрабандно малко храна. Бога ми, наистина имах нужда от някое и друго шоколадово кексче.

Гласът на Ан беше нежен фон в съзнанието ми. Настаних се удобно, усетих как напрежението се оттича от раменете ми. Тъпи орехи. Тези петна щяха да останат по ръцете ми със седмици — никога нямаше да се измият. Ненаправно хората използваша орехови обелки, за да боядисват памук и вълна...

* * *

Вдигнах очи и видях семейната ни перачка, Олдбьорг Палсдотир, да разбърква съдържанието на огромен казан с дървена бъркалка, голяма колкото гребло. Денят беше хладен, но не и студен; огънят под казана облизваше страните му и придаваше руменина на загрялото й

лице. Горчивата миризма на боя от орехови черупки се примесваше с уханието на горящо дърво и изпълваше двора на замъка. Тук беше уютно, спокойно. Понякога двете с по-голямата ми сестра Ейдис се качвахме на върха на централната кула и гледахме отвъд крепостните стени, към черните гори, които ни заобикаляха. Зад тях се простираха голите скали на планините, където не растеше нищо. От другата страна беше морето. Светът извън замъка беше мрачен и неприветлив, но тук в двора, с блеещите над яслите си кози, с конярчетата, които почистваха конете, и с крещящия заповеди иконом на фадир, кипеше от живот.

Двамата с по-малкия ми брат Хаакон си играехме на една игра с камъчета. Той беше с три години по-малък от мен и вече не беше бебе, вкопчено в полите на майка си, а истинско момче, което можеше да тича, да играе игри и да пази тайни. Бяхме седнали така, че да не пречим на никого, върху висока купчина от овчи кожи, всяка от които напомняше за разпъната овца. Вълната беше мръсна и пълна с клечки, но все още бе мазна и мекичка, наистина удобна за седене.

— Мразя тази миризма — каза Хаакон, бърчейки нос.

— Е, не е толкова зле, колкото скалния мъх — напомних му и той кимна, спомняйки си за смрадта на врящите лишеи, събрани от брега. Използваха се за приготвянето на тъмнозелена боя.

Мернах с периферното си зрение нещо пурпурно да профучава край нас. Вдигнах очи и видях по-големите си сестри — Тинна и Ейдис — да тичат през двора към замъка. Двете се смееха и държаха с две ръце полите на роклите си. Зачудих се какво ли носеха. Боровинки? Кори за чай? Русите им коси, уловили слънчевите лъчи, се вееха зад тях. На следващата година Ейдис щеше да започне да носи косата си вързана, като възрастна, също както Тинна бе направила миналата година.

Усмихнах се на Хаакон и той отвърна на усмивката ми. Животът ни беше хубав.

* * *

Умри^[2].

Думата изскочи в съзнанието ми като мехурче на повърхността на езерце. Бавно си поех въздух, чудейки се защо задникът ми беше схванат. Върху какво седях? За момент не знаех къде се намирам и се запитах защо вече не усещам миризмата от коритата за пране в двора на замъка. После осъзнах: вече бях възрастна, а всичко, което си спомнях, се бе случило преди 450 години. Онова място и онези хора, те вече не съществуваха.

Не знам защо останах със затворени очи, защо продължих да дишам бавно и спокойно. Просто седях неподвижно и отворих съзнанието си към тази стая, към тези хора, оставяйки сетивата ми да се разгърнат край мен.

Тази кучка... аз я мразя.

Това беше мисъл, не спомен и идваше от някого тук.

Не, не, прости ми, нямах това предвид.

Шията ѝ... да целуна шията ѝ, да усетя топлината на кожата ѝ...

Положих усилия, за да не реагирам по никакъв начин. Тези неща просто достигаха до мен и аз внезапно осъзнах воайорското очарование на груповата медитация. Това бяха мислите на мъже и жени, но аз не можех да ги разпозная като гласове, а просто като отделни личности.

Желая я.

Очите ѝ. Устните ѝ. Устните ѝ върху кожата ми, върху гърдите ми.

Леле колко много я мразя! Не мога да направя нищо по въпроса!

Не, не, не мога.

Дишането ми се учести, чувствах ясно вдървените си пръсти, свити върху коленете ми, схванатия ми задник върху твърдата възглавничка, пресъхналата си уста. Дали тези мисли идваха от всички или само от двама души? Пък и кой си мислеше тези неща? Знаех, че Чарлз си пада по Лоренц, но Лоренц беше хетеросексуален, така че нямаше да му се отвори парашутът. Не трябваше да забравяме и мъчителния сапунен сериал за несподелената любов на Нел и Рейн. Ан всъщност си имаше съпруг, но той не живееше в Ривърс Едж, а и аз не знаех цялата им история.

Това беше най-възбуждащото нещо, което ми се беше случвало, откакто попаднах тук. Нямах търпение да чуя още, но точно тогава

прозвуча удар на камбанка, музиката спря и аз неохотно отворих очи.

Ан ни оглеждаше един по един и си помислих, че изглежда доста напрегната и бдителна като за човек, който току-що е излязъл от дълбока медитация. Другите отвориха бавно очи, някои от тях изглеждаха толкова отпуснати, сякаш бяха спали досега.

Заливащите ме мисли секнаха и аз се протегнах върху възглавничката си.

— Благодаря — промълви Нел, разпръсквайки очарование. — Беше прелестно.

— Благодаря на всички ви — каза Ан. — Божичко, вече е почти време за вечеря.

Изправих се и раздвижих схванатите си задни части, след което понечих да тръгна към вратата, когато Ан ме спря.

— Настасия? Моля те, остани за минутка.

Почувствах се като ученичка, хваната да подава бележки в час, но изчаках, докато Ан затваряше вратата след останалите.

— Как се чувстваш? — попита ме тя. — Усещането при груповия сеанс беше ли по-различно?

— О, бога ми, да — възкликнах с ентузиазъм. — Нямах представа, че ще чуя всичките тези неща. Беше по-добро от сериала „Дни от живота ни“.

Пропуснах да спомена детския си спомен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами всичките тези мисли. Някой мрази някого, някой желае някого, някой се терзае, задето не може да направи нещо. Беше страхотно. Направо нямам търпение да чуя какво ще се случи по-нататък!

Ан ме зяпаше, все едно току-що се бях превърнала в гълъб.

— Какво?

Объркана от реакцията ѝ, промърморих:

— Е, знаеш, онези мисли. Нямах представа, че може да се случи нещо такова. Беше наистина интересно.

— Чула си мисли — произнесе бавно Ан, докато ме гледаше напрегнато. — Някой, който мрази някого, някой, който желае някого?

— Аха — отвърнах колебливо. Да не би да бях оплескала нещо? Може би не трябваше да казвам какво си чул по време на медитация? Трябваше ли да се преструвам, че не съм доловила нищо? — Как я

целува по шията, за очите ѝ, за устните ѝ върху гърдите му. Такива неща.

Предвид това колко параноично бях настроена относно собствената си шия, ми се стори забавно съвпадение, че някой си бе помислил за „топлината на кожата ѝ“. Топлина от изгаряне, може би? Ха-ха-ха. Не. Искам да кажа, че човекът със сигурност не беше имал предвид моята шия. Чарлз беше гей, Рейн не можеше да ме понася, а Лоренц никога не бе давал признаци, че намира вида ми на удавен плъх за привлекателен.

Ан само примигна.

— Добре... добре ли си? — попитах. Наистина, ама наистина се надявах, че нито една от тези мисли не беше дошла от нея.

— Какъв опит имаш в медитацията? Мислех, че не я харесваш? — каза тя, без да отговори на въпроса ми.

— Боже, направо я ненавиждам. Отвратителна е. Не съм я практикувала много-много.

Ан приседна на ръба на масата, без да откъсва очи от мен.

— Нещо лошо ли направих? Следващия път няма да казвам, ако чуя нещо.

— Не, не — промърмори Ан. — Не е това. Въпреки че на твое място щях да запазя чутото за себе си. Просто... също долових тези емоции, но аз съм много напреднала. Много могъща. Сигурна съм, че никой друг в тази стая не е чул или почувствал нищо освен случващото се в собствената му глава.

Я пак? Да не би тя да беше чула и моите мисли? Кофти...

— Усетих нечие съзнание, но не знаех, че си ти — продължи Ан. — Реших, че може да е Солис. Той е в съседната стая и преподава урок за билките.

— Значи... това обикновено не се случва с никого другиго?

— Не — погледът на Ан беше втренчен и пронизващ. — Никога не се случва с учениците. Абсолютно никога.

Егати. Тази история подсказваше, че... май бях наистина могъща. Нали така, Настасия? Ти трябва да си могъща, нали? Последната притежаваща могъщество. Почувствах как мозъкът ми се изключва, как се опитва отчаяно да заобиколи тези мисли, подобно на вода, танцуваща в нагорещен тиган.

Точно тогава някой почука леко на вратата и Солис влезе в стаята. Той се огледа наоколо, видя двете ни с Ан и се намръщи.

— Само вие двете ли сте тук? — попита.

— Да — отговори Ан. — Ти... защо влезе?

Солис сви рамене и се усмихна:

— Помислих, че усещам нещо. Нещо странно.

— Наистина си усетил нещо — Ан изглеждаше необичайно мрачна. — Усетил си *нея*.

Солис замълча, сякаш се опитваше да си преведе думите, които бе чул току-що.

— Какво? — промълви неразбиращо най-накрая.

— Настасия е освободила съзнанието си по време на групова медитация. Усетих я как докосва ума ми, а освен това е доловила мислите на останалите. Може да ги чува. При това — вярно.

Кога, кога ще се науча да си държа устата затворена. В момента се чувствах като експонат в зоологическа градина, който тези двамата изучаваха.

— Ще се опитам да не го правя повече — предложих. Вече определено щях да си трая за всичко.

Солис наведе глава на една страна.

— Къде каза, че си родена?

В главата ми започнаха да вият сирени. Бях готова да правя всякакви тъпи неща, докато съм тук, но да говоря за миналото си не беше едно от тях.

— На север.

Звукът на камбанката за вечеря ме накара да подскоча.

— Еха! Умирам от глад — заявих, докато си вземах възглавничката със семена от елда. — Благодаря за урока, Ан, беше страхотно. Ще ви видя на вечеря!

Беше очевидно, че бягах като подплашено зайче, а те ми позволиха да го сторя, въпреки че усещах прикованите им в гърба ми погледи, докато се отдалечавах по коридора. Слязох по стълбите и се насочих към трапезарията.

Възможно ли беше все още да притежавам сила? Силата, която бях наследила? Възможно ли беше наистина да е толкова могъща след всичкото това време? Трябваше да я скрия. Докато си мислех за това обаче, бях пронизана от яростен копнеж, от желанието да усетя отново

тази сила, да я последвам там, където искаше да ме отведе. Да науча докъде се простира.

Не можех. Не можех. Не смеех. От това нямаше да излезе нищо хубаво... бях се убедила в това със собствените си очи.

Човек трябваше да бъде много, много силен, за да подчини подобна мощ. Аз не бях достатъчно силна. Никога нямаше да бъда достатъчно силна.

Настаних се на пейката. Мислите ми продължаваха да препускат. Това чувство, то беше... вълшебно.

[1] Популярна ирландска певица и композиторка, носителка на четири награди „Грами“. — Б.пр. ↑

[2] На английски думата звучи по същия начиня като думата за боя. — б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво? Да си намеря... работа? Истинска работа? Ама защо?
— попитах.

В деня след онази история с медитацията Солис се бе съгласил да ме учи на истинска магия, а не просто да ми обяснява колко красив е светът около нас. Още му бях ядосана, защото ме беше отрязал преди, и все още не можех да кажа, че бях сто процента отдадена на цялата идея... но ми бе хрумнало, че да знам повече за моята магия и за моята сила би било по-добре, отколкото да не знам нищо. Ако разполагах с нужната информация, може би щях да се науча как да я контролирам, да я предпазя, да я скрия. Незнанието не ме бе довело до нищо добро. Във всеки случай ми беше трудно да се съсредоточа, защото с векове бях избягвала всякакви заклинания освен най-незначителните. Сега обаче идеята да се потопя отново в дебрите на магиката ме привличаше и съблазняваше въпреки страха ми.

Но да се хвана на работа?

Солис се усмихна:

— Това е част от цялата картина. Ежедневната рутина, работата в колектив, сработването с останалите. Трябва да бъдеш добра в работата си на място, различно от тази ферма.

Изобщо не се опитах да скрия отвращението си:

— Ама аз върша тонове работа тук. Експлоатирате ме като ваша лична робиня от мига, в който се появих!

— И ние го оценяваме — каза Солис весело. — Да си намериш работа някъде навън обаче е важна стъпка от интегрирането ти в реалния свят — не просто в света на безкрайното време, многото пари и приятелите, които са повърхностни и егоцентрични също като теб.

Това беше мястото, където трябваше да възразя яростно, но честно казано, не виждах как мога да го оборя. Изскърцах със зъби.

— Преди си имала работа, нали? — попита Солис.

— Естествено — заявих. Ако говорим за неща от сорта на онзи публичен дом, който бях отворила в Калифорния през 1850 година. Бях

направила цяло състояние. Или пък работата ми като модел за един френски дизайнер в Париж през 1930 година. Но истинска работа от скучния тип? Пробвах нов подход. — Всъщност наистина се надявах, че просто... ами ще размахаш някаква магическа пръчица и ще ме направиш по-добра.

Солис се подсмихна.

— Изглежда способностите ти наистина са много силни, Настасия. Много е важно да се научиш какво да правиш с тях.

Мислех да кажа „О, я стига глупости!“ или нещо от сорта, но се опитах да поставя под контрол изпълнените ме емоции: гордост и страх.

— Готов съм да те уча — продължи той, — но трябва да го направя по моя начин. Не защото искам да те контролирам, а понеже опитът ми е показал, че това е най-добрият начин да ти преподам това, което трябва да знаеш. Така че — да, ще трябва да си намериш работа, също както направи всеки друг при идването си тук. За предпочитане — нещо нископлатено. Работа заради самата работа, а не нещо с голяма заплата, което да изстреля егото ти във висините. Чух, че в библиотеката си търсят някого, който да им помага при подреждането на книгите.

Гледах го отчаяно.

— Това беше засега, можеш да си вървиш — каза Солис. Тонът му беше мил, но в очите му се долавяше студенина. Можеше и да притежавам изненадващи магически способности, но си оставах таралеж в гащите и той все още имаше сериозни съмнения относно мен. Не бях получила пълно опрощение само защото бях убедена, че се представям невероятно и той трябва да забрави всичките ми простотии. Въпреки че, Бог ми е свидетел, това беше вършило работа при други хора.

Напуснах класната стая с въздишка и се насочих към задната врата на къщата. Ашър ми даде списък с нещата, които трябваше да купя от града, и аз отидох при колата си.

В „Закусвалнята на Силвия“, разположена на магистралата, казаха, че могат да ме наемат веднага. Някак бях успяла да преживея над четиристотин години, без никога да бъда сервитьорка или барманка, но на рекорда ми явно щеше да бъде сложен край. Пък и колко трудно можеше да е? Хората поръчваха храна, а от теб се

очакваше да им я носиш. Не трябваше да я готвя, не беше нужно да се оправям с касовия апарат. Детска работа. Прекарах първия един час в изучаване на това кое, кое е.

Вторият час беше деморализираща документална драма за всичко, което може да се обърка по време на най-натоварения час в едно долнопробно заведение.

Напуснах две секунди преди да ме уволнят, при това без да имам възможност да опитам лимоновия пай с глазура.

Върнах се в малката си кола и отбих при магазинчето „Спри & Пазарувай“, откъдето си купих няколко очарователни сладкишчета. Обмислях следващия си ход, докато се тъпчех с храна, необременена от претенции за хранителни стойности, органичност или, опазил ме Господ, фибри.

Беше два часа след обяд. Аз си нямах работа.

Внезапно в мислите ми изплува образът на Иносенсио — сякаш можех да го видя как седи в мрачен, задимен луксозен ресторант. Щеше да си поръча охлюви и да запали цигара, докато вече пие второто или третото си мартини. Сервитьорът или сервитьорката щеше да се суети около него, за да изпълни всяка прищявка. Хората от персонала винаги го правеха. Инси беше неустойимо елегантен, строен и гъвкав, облечен в копринена риза и панталони с прелестна кройка. Косата му беше толкова тъмночерна, че изглеждаше почти синя, а кожата му носеше неустойима карамелена отсянка. Устните му бяха със съвършена форма, леко пухкави, въпреки че можеха да се извият в наистина жестока усмивка. Той беше толкова забавен, винаги правеше язвителни коментари относно другите заведения. Помня как лежах на едно канапе в „Ле Дьо Маго“ в Париж, с глава в скута на Инси. Чувствах се уморена и бях пила прекалено много. Той ме хранеше с мънички ягоди, първите за сезона, а красивите му пръсти едва докосваха устните ми. Помня как тогава си мислех, че трябва да съм щастлива, че имам всичко, от което се нуждая, но вместо това чувствах как ме изпълва кошмарна, бездънна чернота. Бях я скрила от Инси, бях я скрила от всички.

Помня как не исках да ходя в Ница, но Инси ме бе умолявал и бе отправял шеговити заплахи, докато не се съгласих. Беше ме накарал да отидем до Санкт Петербург, убедил ме бе да посетим Хонконг. Винаги се бях наслаждавала на пътешествията, бях се влюбила във всички

тези места. Сега, когато поглеждах назад, обаче осъзнавах, че всъщност никога не съм искала да ходя там, но Инси ме бе убеждавал. Той просто не искаше да пътува сам. Не искаше да ходи без мен.

Спомените бушуваха в главата ми, пред очите ми изплуваха хиляди образи. Колко пъти бях правила нещо сама през последните трийсет години? Инси не бе контролирал всеки мой ден — имаше стотици пъти, когато самата аз бях решавала къде ще ходим и какво ще правим. Но той почти винаги беше идвал с мен, дори когато твърдеше, че не иска, и се оплакваше непрекъснато. Той не искаше да ходя някъде сама. Не искаше да бъде далеч от мен.

Никога не ми беше хрумвало да погледна на нещата от тази гледна точка. Просто смятах, че сме най-добрите приятели. Мислех, че искам да бъда с него, и го правех. Само дето не беше така. Сега, когато поглеждах назад, осъзнавах, че бих направила повече неща сама или с други хора, но Инси просто винаги беше до мен. Винаги, абсолютно винаги. Въпреки тълпите от неземно красиви момчета и момичета, които бяха преминали през живота му, през апартамента му, през леглото му, аз бях неговата константа. А той беше моята. Току-що го бях осъзнала.

Той сигурно полудяваше без мен. Почувствах се... ами странно, защото живеех този стъписващо обикновен живот, но не се чувствах така, все едно ще умра, защото не съм с него. Чувствах се добре. Какво ли си мислеше той? Какво чувстваше? Какво правеше? Адски бе странно, че никога не бях забелязала колко е зависим от мен.

Внезапно се почувствах извънредно сама и побързах да запаля колата и да потегля през града. Щях да взема нещата на Ашър от единствената бакалия — „При Питсър“. После трябваше да се върна при Солис, без да съм си намерила работа, което ме караше да се срамувам, въпреки че провалите ми никога досега не ме бяха притеснявали.

Докато минавах покрай дрогерията на Макинтайър, си помислих за безцветната Мериуедър и тогава видях табелата: „Търсим помощник“.

Хмм.

Продължих, после бързо направих обратен завой на сред главната улица. Тя беше по-пуста и от Сахара, това не беше особен проблем.

Паркирах пред магазина и се замислих. Дали бащата на Мериуедър не я беше уволнил? Дали нямаше да заема нейното място на огневата линия.

Любопитството ме убиваше. Трябваше да разбера.

Когато влязох, магазинът бе сумрачен и сивкав. Бях сполетяна от прозрението, че това място е безцветно и лишено от живот също като самата Мериуедър.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — гласът на господин Макинтайър беше груб и недружелюбен. Страхотно! Винаги бях мечтала за такъв шеф.

— Тук съм за работата — казах, посочвайки към табелата.

Той ме огледа от главата до петите — напоследък хората имаха навика да го правят доста често.

— Имате ли някакъв предишен опит?

— Да. Работила съм в секцията „Красота и здраве“ на един магазин от веригата „Супер Таргет“ — излъгах, без да ми мигне окото.

— Това тук не ви е „Таргет“ — изсумтя той и аз си помислих: „Страхотно е, че ми го казваш, сама никога не бих могла да намеря разлика“. — Трябва ми някой, който да подрежда рафтовете. Да посреща клиенти. Да движи нещата, докато моето момиче е на училище.

Неговото момиче. Не каза „дъщеря ми“. Леле, какъв изрод.

— Мога да правя това.

— Знаете ли как да работите с касов апарат?

Стрелнах с очи онзи върху тезгяха.

— Ами този е малко по-старичък от онзи, който използвахме в „Таргет“. Може да имам нужда от кратък опреснителен курс.

Господин Макинтайър изглеждаше така, сякаш се опитва да измисли добра причина да не ме наеме, но нуждата му от служител явно взе надмощие.

— Заплащането е минимално.

— Добре.

Солис щеше много да се гордее с мен.

— Защо не сте на училище? На колко сте години?

Ако се наложеше, можех да мина за двайсет и няколко годишна, но знаех, че не е добре да си насилвам късмета.

— На осемнайсет. Завърших гимназия по-рано. Сега ще си направя една година почивка преди колежа.

— Ами хубаво. Нека ви разведа наоколо.

Така започна моята бляскава кариера като продавачка в дрогерията на Макинтайър, в Пуцинаквил, Масачузетс.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Същия ден на вечеря имах възможност да споделя триумфално, че вече си имам истинска работа с мизерно заплащане. Нел се разкикоти, но бързо потисна смеха си, когато Ашър я стрелна с поглед. Ривър ме дари с разбираща усмивка, а Солис изглеждаше доволен. Пръсках се от гордост, задето бях направила нещо, както трябва. Поне веднъж.

— Хей, сладурче, подай ми кльопачка — каза Брин и аз ѝ връчих пълна чиния с риба. Буквално опустошавах храната си в опит да задоволя нарастващия си апетит. Кога точно рибата и оризът бяха придобили толкова прекрасен вкус? Искам да кажа, че в момента не живеех наред с период на глад и мизерия, нали така?

В мрака отвъд прозорците проблесна светкавица. Ярката ѝ светлина се разля из трапезарията и се отрази в голямото огледало над камината. Миг по-късно се чу грохотът на гръмотевицата.

— Крайно необичайно е да се разрази гръмотевична буря през ноември — отбеляза Ашър и Ривър кимна.

— Жалко — каза тя. — Тази вечер трябваше да се разхождаме и да гледаме звездите.

Благодарих наум на бурята, задето ми беше спестила разходката и гледането на звездите, и си сипах още горещ чай. Първите студени капки започнаха да блъскат по прозорците и аз се почувствах изненадващо уютно на това място, заобиколена от хора, които не познавах особено добре.

— Тази вечер около единайсет Зерузакур щеше да се вижда много добре — продължи Ривър и ако щете вярвайте, останалите вдигнаха очи и кимнаха заинтересувано.

Ръката, с която държах вилицата, се спря на половината път до устата ми, докато преравах мозъка си за тази дума. Звучеше ми леко познато. Е, какво пък, просто щях да попитам. Както се казва — няма глупави въпроси, само глупави хора.

— Какво е Зеру-закур?

Няколко човека ме изгледаха.
Най-накрая Солис ми отговори:

— Голямото куче.

Хубаво, това поне го бях чувала. Беше съзвездие. Също като Голямата мечка. Какво обаче му беше важното? Не можех да се сетя за нищо.

— Значи това съзвездие е много интересно, така ли? — попитах, докато пусках три бучки захар в чая си.

Този път всичките дванайсет чифта очи се насочиха към мен и аз се почувствах като неуго хлапе, изръсило някоя очарователна тъпотия. Минус момента с очарованието.

— Ще приема това за „да“ — промърморих и отпих внимателно от чая си. Беше врял.

Дори Ривър ме гледаше изненадано. Да изненадаш някого, живял хиляда и триста години, си беше сериозно постижение, така че спрях да пия.

— Какво искаш да кажеш? — смехът на Нел прозвуча неуверено.

— Знам, че това е съзвездие — казах, усещайки как раздражението започва да се надига в мен. Погледнах към Рейн, който ме наблюдаваше с леко присвити очи, не злобно, а по-скоро замислено.

— Но... това е Голямото куче. Зеру-закур — дори Дайсуке, който винаги беше много учтив и мил, изглеждаше неспособен да повярва, че не схващам за какво става дума.

— Да бе, разбрах. И какво от това? — попитах, докато оставях чашата си с чай. — Просто ми кажете и след това всички заедно ще се посмеем на моята глупост.

Последваха няколко секунди мълчание, след което Ривър се обади със спокоен глас:

— Зеру-закур е древното има на съзвездието, което много хора днес познават като Голямото куче. Главната му звезда е Сириус, Кучешката звезда, и тя е най-ярката в небето.

— Хубаво — казах.

Всички мълчаха, като се изключи хихикащата Нел, но Ривър я стрелна с поглед и тя млъкна.

— Не сме сигурни защо — има много митове и легенди по въпроса, а множество от безсмъртните философи са изучавали загадката — но преди около пет хиляди години един безсмъртен

астроном осъзнал, че по някаква причина звездите в Голямото куче отговарят почти точно на осемте извора. Или поне се смята, че са отговаряли съвсем точно преди няколко хиляди години. — Ривър си отчупи парче хляб в преднамерен опит да изглежда небрежно, след което се усмихна. — Не съм била там, така че няма как да знам.

— Извори? — повторих.

— О, бога ми, трябва да знаеш, че... — възкликна Нел и този път погледът, който Ривър ѝ хвърли, беше пронизващ. Нел си пое дъх и сведе очи към ръцете си, насилвайки се да се усмихне фалшиво.

— Осемте извора или осемте династии на безсмъртните — продължи Ривър. — На нашата магия. Те са разположени върху земното кълбо по начин, отговарящ на разположението на звездите в Голямото куче. Тя наблюдаваше лицето ми в търсене на някакъв признак, че започвам да схващам за какво говори.

— Има... осем династии? — попитах.

В стаята беше тихо като в гробница.

— Не си ли изучавала това? Никога? Сигурна съм, че си чувала други аефрелифени да говорят за тези неща.

Замислих се:

— Да не би да говориш за столиците на безсмъртните? Като онази в Бразилия или другата в Австралия?

— Точно така — включи се Солис. Гласът му беше мек и внимателен. — Тези, които спомена, са две от тях. Има, или по-скоро е имало, шест други. Тези осем столици, в които са били разположени осемте династии, отговарят на осемте звезди в съзвездие Зеру-закур. Да разбирам ли, че никой не ти е говорил за историята на безсмъртните?

Спомних си Хелгар и нейната теория за Адам и Ева.

— Не и в подробности. Само за това как никой не знае как сме се появили или защо.

— Срещал съм хора, които никога не са чували за осемте извора — обади се Джес с дрезгавия си глас. — Хора, в чийто живот тези неща не са играли никаква роля по една или друга причина. Дяволите да го вземат, самият аз не знаех почти нищо, преди да дойда тук.

— Всъщност и аз съм срещала такива хора — каза Ан. — Да, повечето безсмъртни са наясно с изворите, но не ми е чак толкова странно, че някой може да не осъзнава значимостта им.

Благодаря ви, Джес и Ан, помислих си. Хрумна ми, че родителите ми може би е трябвало да ми разкажат за тези неща, за нашата история, за нашите сили. Може би имаше някакъв ритуал или нещо подобно, в края на който получаваш грандиозното прозрение. Възможно бе най-големите ми брат и сестра да са преминали през него преди... онази нощ. Това беше нещо, което никога нямаше да науча.

Ривър отново взе думата:

— Добре, Настасия. Съжалявам, задето те накарах да се почувстваш неловко. Хората идват от различни обкръжения и различни социални кръгове, в които има различни традиции и разбирания за това кое е важно и кое не. Понякога забравям този факт. — Усмихна ми се и аз си помислих, че това е най-искрената жена, която някога съм срещала. — Във всеки случай за мен ще бъде удоволствие да те науча — добави тя с изражение, което подсказваше, че тази идея наистина ѝ допада. — По традиция тези осем извора са били основните... места, където е била концентрирана силата на безсмъртните. Не е ясно дали безсмъртните произхождат от тези места, но те със сигурност могат да извличат огромна мощ и магия от тях. Основното място, където магиката е най-силна, е в Южна Африка и се нарича Могалаквена. То отговаря на Кучешката звезда. От двете му страни, по линията на Тропика на Козирога, са разположени двата извора, за които вече знаеш — в Корал Бей, Австралия, на изток, и в Кампинас, Бразилия, на запад.

Бях посещавала тези места през годините, защото безсмъртните наистина обичаха да ходят там. Не си бях задавала въпроса какво ги привлича. Усетих как се изчервявам. Беше уничително да осъзная колко много неща не знаех. Някак бях успяла да пропиляя всички години от дългия си живот. Бях виждала всичко в черно и бяло и сега Ривър ми показваше, че цветовете са си били там през цялото време, но аз съм била твърде глупава, за да ги видя.

— След това, като се придвижим на североизток от Могалаквена, достигахме до Авейнат в Либия, точно до Египет — продължи да обяснява Ривър, докато междувременно похапваше небрежно, сякаш не говореше за нищо важно. Тази линия е мъртва от две хиляди години и по-конкретно от две хиляди и триста. Вече не съществува.

— Две хиляди и триста години? — възкликнах. — Какво се е случило със силата там?

— Никой не знае — сви рамене Ривър. — Не мисля, че някога ще научим. Когато продължим на североизток от Авейнат, ще се озовем в Генуа, Италия.

Очите ми се разшириха, когато чух името на града. Ривър се усмихна.

— Аз произхождам от тази династия — потвърди тя. — Това е една от причините да съм толкова силна. Аз и четиримата ми братя все още сме живи, а най-големият от тях още е... крал на династията.

— Крал? — Усещах как ледените пипала на осъзнаването започват да пълзят по тялото ми. Стомахът ми се сви и аз бутнах чинията си настрана.

— Поради липса на по-добра дума — обясни Ривър. — Но ако някога го срещнеш, за бога, не го наричай крал Отавио. Ще те изяде с парцалите.

Солис и Ашър се разсмяха. Предположих, че са го срещали. Пробвах да се съсредоточа върху думите ѝ.

— Когато продължим от Генуа, се оформя нещо като буквата „У“. Едното разклонение ни отвежда в Северна Русия, в Тарко-Сале, но тази линия също е мъртва от 1550 година. Узурпатори са превзели столицата и са отрязали главите на всички от тамошната династия.

Усещах как кръвта се оттича от лицето ми.

Один Отвратителния внезапно се изправи, избутвайки назад пейката, върху която седяха още няколко човека.

— Мисля, че оставих печката включена — заяви той и излезе от трапезарията. Негова си работа. Предположих, че е слушал тази история хиляди пъти.

Положих известни усилия, за да открия къде се е дянал гласът ми:

— А какво се е случило с *тяхната* сила?

— Узурпаторите така и не са открили тарак-сина на династията. Инструментът, в който е била съсредоточена цялата им мощ. Убили са всичките тези хора напразно, защото магиката им била изгубена завинаги. Затова са продължили на запад в търсене на друга династия, чиято сила да заграбят.

О, Боже. Пръстите ми се стегнаха около горещата чаша с чай.

— Какво е тарак-син? — Гласът ми прозвуча пискливо и неуверено.

Ривър въздъхна тъжно и аз осъзнах, че тя е била жива, когато всичко това се е случило. Зачудих се дали е разбрала веднага, или е научила по-късно.

— Всяка династия има... поради липсата на по-добра дума ще го нарека магически инструмент. Древното име на тези инструменти е тарак-син. Те обикновено биват пазени в тайна, въпреки че една легенда разказва за церемониалния нож от Авейнат. Друга династия може да има специална книга, кристално кълбо, пръстен или пък жезъл. Този древен артефакт е зареден с огромна магическа мощ, специфична за съответната династия. Главата на рода може да го използва, за да прави могъщи заклинания.

О, Боже. Този тарак-син можеше да бъде и амулет. Амулет, направен от древно злато с изписани по него магически символи. Примерно. Зави ми се свят.

— Виждал съм тарак-сина на дома в Корал Бей — обади се Чарлз.

— Наистина ли? — Ривър изглеждаше изумена.

— Да — отвърна сериозно Чарлз. — Представява барбекю. Пекат магически скариди върху него.

За момент настана тишина, после Джес се разкикоти. Ашър избухна в смях и замери Чарлз с парче хляб. Лицето на Ривър изгуби част от сериозността си. Тя постави ръка пред устата си и поклати глава.

— Винаги сме дразнили брат ми, че тарак-синът на нашия род е неговата награда „Оскар“, която спечели за сценарий, подписан с истинското му име — призна Ривър. — Държи си го в банята.

Последва нов смях, към който се присъединих, въпреки че пицях вътрешно.

Ривър прочисти гърлото си и продължи сериозно:

— Нека се върнем към нашата история. На запад, по другото разклонение на буквата „У“, се намира династията в Хеолфдавик, Исландия. Или по-конкретно в едно малко селце, разположено близо до Хеолфдавик. За съжаление тази линия също е мъртва, разрушена през 1561 година от нашественици. Силата на тази династия също е изгубена.

Не можех да кажа нищо. Сведох очи към чинията си и се зачудих дали лицето ми е също толкова бяло.

— Наистина изгубена? — попита Рейчъл. — Това никога не съм го разбирала.

— Да — кимна Ривър. — Нашествениците са избили цялото семейство, след което са открили тарак-сина на династията и са се опитали да го използват. Те обаче не са били достатъчно силни или нещо се е объркало, защото според легендата всичко е било погълнато от една чудовищна светкавица, след която е останала единствено пепел. Никой не знае какъв е бил този тарак-син.

Бил е амулет. Амулет, чиято значимост никога не бях осъзнавала. Знаех, че е магически, знаех че беше най-ценното притежание на майка ми, и винаги го бях крила, защото това бе последният спомен от някогашния ми живот. Сега се оказваше, че това е тарак-син. Притежавах половината, така че нашествениците трябва да са взели другата половина. Нищо чудно, че опитът им да използват магиката му се е издънил. Стараех се да дишам нормално, но очите ми бяха разширени и приковани в лицето на Ривър. Мисля, че тя забеляза изражението ми, защото видях очите ѝ да проблясват.

Рейн се върна и седна на мястото си, без да каже нищо.

Сведох поглед. Усещах в гърлото си буца с размерите на топка за голф и се опитах да я преглътна. Имах въпроси, но не можех да ги задам в момента.

— Брин — каза Ривър, сменяйки рязко темата, — има ли нещо за десерт?

Брин скочи на крака и произнесе възмутено:

— Дали има десерт? Аз ли приготвих вечерята? *Някога* да съм приготвяла вечеря, без да направя и нещо за десерт. *Не мисля!*

Тя отиде в кухнята и се върна след минута с два ябълкови пая върху поднос.

— Имаме ли сладолед? — попита Ривър и Брин кимна с изражение, което казваше: „*Ама разбира се*, че има сладолед, нали съм направила *пайове!*“. След малко тя донесе купа с органичен сладолед, приготвен в една мандра на няколко километра от тук.

Имах чувството, че Ривър ми дава време, за да се стегна, и вътрешно наистина полагах зверски усилия, за да подредя разпилените късове от здравия си разум, да се държа и изглеждам нормално и да не привличам внимание към себе си.

— И никой от тези династии не е оцелял? — попита Рейчъл.

— Дори и да има такива, никой не знае за тях — отвърна Ривър тихо, докато мажеше парче пай със сладолед. — Авейнат е пълна загадка, а и никой не е чувал за оцелели от Тарко-Сале или Хеолфдавик. Пък и тарак-сините на тези династии са били изгубени.

— Някой друг път можем да поговорим повече по тази тема — каза Ашър, докато гледаше към Ривър. — А сега нека да ви кажа за последната династия, която отговаря на последната звезда от Голямото куче. Тя се намира в Салем, Масачузетс.

— Майтапиш се! — Наложих си да хапна парче пай. — Говориш за града, известен със салемските вещици^[1].

Гласът ми беше дрезгав. Парчето пай беше заседнало в гърлото ми и ме задушаваше.

— Същият. Познай колко от тези „вещици“ в действителност не са умрели на кладите — промърмори Солис мрачно.

— Солис е от династията в Салем — уточни Ривър и пред очите ми изплува образът му, обхванат от пламъците на кладата, лишен от благословията на смъртта.

— Но нали в Америка не е имало никакви хора преди няколко хиляди години? — попита Чарлз. — Като се изключат индианците.

— Това е дълга история — каза Солис, споглеждайки се с Ривър. — Във всеки случай тази вечер няма да излезем на разходка, за да гледаме звездите.

Сякаш за да подчертае думите му, някъде съвсем наблизко проехтя мощният тътен на гръмотевица. Опитвах се да преглътна нова хапка от десерта, докато слушах как дъждовните капки барабанят по прозорците.

Имах много неща, над които да размишлявам.

По-късно, когато излязох от банята след дълъг горещ душ, видях, че Ривър ме чака в коридора отвън. Мрачният ѝ поглед контрастираше с милата ѝ усмивка.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Разбира се — отвърнах, докато бършех мократа си коса с кърпа. — Защо пък да не съм добре?

Тя замълча за момент и тръгна с мен към стаята ми.

— Тази вечер те затрупахме с информация, а? — каза най-накрая.

— Аха — съгласих се, докато отварях вратата. Хвърлих мократа кърпа върху облегалката на един стол до радиатора. — Направо е изумително какви големи пробойни имам в знанията си. От друга страна, мога да псувам на осем различни езика. Всъщност може и да са повече.

— Настасия... — тя се поколеба. — Родена си през 1551 година. Къде?

Сърцето ми се стегна. Казах първото нещо, което ми дойде на ум:

— В Япония.

Тя присви устни.

— Все някога ще трябва да поговорим за това, миличка.

— Да поговорим за кое? — погледнах я безизразно. Бях отработила до съвършенство това си изражение.

Тя кимна, след което ме прегърна и ме погали по мократа коса.

— Поспи. Утре си на работа.

Начумерих се. Това го бях забравила. Ривър се усмихна, когато видя нацупената ми физиономия, след което си тръгна. Нямаше да опита да ме притисне в ъгъла, за да проговоря, нали? Какво щях да сторя, ако го направеше? Бях изумена, че са съществували осем различни династии, осем исторически линии. Предположих, че това са само основните, тези, които са успели да се докопат до повече мощ. Сигурно имаше хиляди други. Едва осем истински тарак-сина? Какъв ли бе произходът им? Притиснах пръсти към тънкия шал, омотан около шията ми. Какво ли би си помислила Ривър, ако знаеше, че исландският тарак-син бе прогорил кожата отзад на врата ми?

Когато вече не чувах стъпките ѝ, пропълзях под леглото. Вкарах пръстите си в една цепнатина и издърпах счупената дъска. Бръкнах в дупката и плъзнах пръсти по масивното злато, което винаги беше топло, независимо от това къде се намираще. След като се убедих, че си е на мястото, поставих отново дъската и издухах малко прах върху нея, за да прикрия по-добре импровизирания си тайник. После се измъкнах и седнах върху леглото.

Ако този амулет действително беше тарак-синът на моя род, тогава той бе дори по-могъщ и по-ценен, отколкото бях предполагала. Той беше причината цялото ми семейство да бъде избито.

Нашествениците бяха дошли именно заради него. Бяха умрели заради него.

Дали някой подозираше, че половината от този тарак-син все още съществува? Дали заради тази половина все още си струваше да се убива?

[1] През 1692 година в градчето Салем, Масачузетс, са били убити над 25 млади мъже и жени по обвинение във вещиерство. — Б.пр.

↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Нямах представа дали старият Макинтайър беше изненадан да ме види как пристигам навреме на следващата сутрин, но самата аз бях дяволски изненадана. Отне му около двайсет минути да ми обясни как е сортирана стоката, още пет, за да ме светне относно тънкостите при работата с антикварния касов апарат и после още четирийсет и пет, за да насади в мен страх от Господа и да ми обясни, че ще горя в ада, ако открадна нещо. При положение че секцията от магазина, където бяха всички лекарства, беше заключена, той явно се опасяваше, че мога да натъпча тампони, бебешки шампоан или жива стръв в дамската си чанта. Както и да е.

Навих ръкавите на своята секси и провокативна вълнена риза на карета, отворих кашон с боя за коса „Гарние Нутрис“ и започнах да подреждам рафтовете. Съсредоточена изцяло върху тази малоумна дейност, бях неспособна да мисля за каквото и да е било друго. Всъщност бях изцяло отдадена на идеята да не мисля за каквото и да е било друго толкова дълго, колкото успеех. Снощи си бях изпила билковия чай и спях изненадващо добре, без кошмари или спомени. Нямах намерение да се ровя повече в онази история с осемте династии. Искам да кажа, как можех изобщо да приема всичко това? Имаше толкова много неща за миналото и наследството ми, които не знаех и никога не бях искала да знам. Страх ме беше да ги знам. Вземете за пример амулета ми — сега, когато бях наясно какво точно представлява, параноята ми беше изведена до съвсем нови нива. Забавно, а?

След цяла вечност, прекарана в робски труд, внезапно осъзнах смисъла на това начинание. Солис се беше надявал, че отегчението и безсмислеността на това, което правех, ще ми докарат някоя нервна криза, аз ще хукна, пищейки, по улицата и ще изчезна от живота му завинаги. Бях убедена, че планът му е бил точно такъв.

И бога ми, наистина ми оставаше съвсем малко, за да го сторя. Съвсем мъничко. Нещо вътре в мен обаче ми даде сили да продължа и

аз се вкопчих в унизителната и плашеща увереност, че животът ми не би бил по-добър дори да бях някъде другаде и да правех нещо различно. Също така, колкото и тъпо да беше заниманието ми — а повярвайте ми, ставаше дума за тъпотия с космически пропорции — това беше най-доброто прикритие, което бе възможно да си създам. Никой, когото познавах, не би могъл да повярва, че някога ще бъда на такова място и ще правя подобни неща. Чувствах се добре скрита, а безименният страх, който бе надвиснал над мен, ме караше да вярвам, че да бъда скрита, е нещо изключително важно. Защо ли? Нямах представа. Аз бях една огромна мистерия дори за самата себе си.

Внезапно осъзнах, че близо до мен има някого. Както ми беше обяснила Мериуедър, в този град не се случваше почти нищо, а конкретно „При Макинтайър“ го караше на животоподдържащи системи и клиентела почти липсваше. Сега обаче осъзнах, че тук има и някого другиго. Почувствах го, почувствах енергията му, въпреки че не бях чула звънчето над вратата.

Събрах няколко празни кашона и се насочих към задната част на магазина, като се оглеждах между рафтовете. Тогава видях готик фенката. Момичето, на което налитах вече два пъти, защото този забравен от бога град беше толкова малък, че нямаше как да не се сблъскаш с едни и същи хора отново и отново.

Тя ме погледна с предизвикателното си изражение, което ѝ беше нещо като запазена марка, и аз се направих, че не я разпознавам. Въпреки това продължих да я наблюдавам в кръглото огледало, окачено в единия край на дрогерията, и я видях как пхна две шишенца с лак за нокти в джоба си. Въздъгнах и хвърлих кашоните в коша за боклук отзад.

Когато се върнах, тя ме чакаше нетърпеливо на касата. Господин Макинтайър изпълняваше рецептата на някаква възрастна дама, така че се помолих тихичко на Господ да съм запомнила как се работи с тъпия касов апарат, след което се мушнах зад щанда.

Старият Мак ми беше дал няколко съвета относно обслужването на клиентите, но след като въпросният тип беше един от най-неприятните хора, които някога бях срещала, просто не му бях обърнала внимание.

Сега вдигнах нещата, които момичето беше оставило върху щанда, и започнах да удриям по някакви бутони на касовия апарат с

надеждата, че правя каквото трябва. Сред покупките нямаше лак за нокти.

Пуснах останалите неща в найлонова торбичка, след което казах:

— Хубаво, дай сега и лака.

— Какво? — Момичето се справяше добре с театъра, като демонстрираше сравнително убедително неразбиране, съчетано с лек намек за враждебност, който би накарал повечето хора да отстъпят.

— Лакът за нокти, който отмъкна — отсякох. — Давай го.

Лицето ѝ придоби буреносно изражение.

— Не съм отмъквала никакъв лак за нокти!

Въздъгнах и поклатих глава.

— Знаеш ли, изобщо не го правиш както трябва. Сви две шишенца с лак за нокти, които така или иначе са на промоция и вървят по две на цената на едно. Междувременно си плащаш чинно за тези сенки за очи „Пикси Луми Лукс“, които струват три пъти повече. Напълно е очевидно, че трябваше да свиеш сенките и да си платиш лака. Другото просто е тъпо.

Готик фенката ме зяпна.

— Ако ще крадеш, кради нещо, което не е на промоция — продължих. Беше приятно разнообразие аз да поучавам някого, вместо някой да поучава мен. — Искам да кажа, че кражбата ти поне трябва да си струва усилията, нали така? Сега ми дай лака за нокти. Ще те накарам да си го платиш просто като житейски урок. Така следващия път ще мислиш какво правиш.

Протегнах ръка и зачаках.

Момичето продължи да ме зяпа още няколко минути, след което се огледа из магазина за стария Мак или охранителни камери. После със смутено изражение бръкна в джоба на дънките си, извади двете шишенца с лак на „Л’Ореал“ и ги постави на щанда.

— А сега какво? Ще извикаш ли полиция? — долната ѝ челюст беше леко издадена напред, а гримираните ѝ в черно очи ме гледаха напрегнато.

— Сега просто ще ти таксувам лака за нокти. Картата ти вече е в мен, така че — хоп! — приключихме с това.

— Но ще ми забраниш повече да стъпвам в магазина, нали? — Тя грабна пликчето си и ме дари с едното от — както предполагах —

трите си основни изражения: надменна предизвикателност. Леле, на кого ли ми напомняше това момиче? Нека да помисля.

Изсумтях:

— Няма начин. Ти си най-забавното нещо, което ми се е случвало цяла сутрин.

— Коя си ти? — попита тя. Изглеждаше, все едно не е искала да зададе точно този въпрос.

— Настасия. Приятелите ми ме наричат Насти.

След секунда момичето каза:

— Аз съм Дрей. Съкратено е от Андреа, което е адски тъпо име, така че не го използвам. — Тя се тупна по гърдите. — Приятелите ми ме наричат „Хей, кучко“.

— Приятно ми е да се запознаем, кучко — протегнах ръка аз. Всъщност наистина се радвах да се запознаем. След цялата добрина, която струеше от порите на всички в Ривърс Едж, досегът с малко старомодна бунтарщина ми подейства освежаващо.

След кратко колебание тя стисна ръката ми и я разтърси:

— И на мен ми е кеф да се запознаем, Насти.

* * *

— Как мина работният ден? — невинният въпрос на Ривър накара всички от моя край на масата да млъкнат и да вдигнат очи.

Зарових вилица в чинията си с храна и промърморих:

— Предполагам, че ще се върна там и утре.

Нел ме погледна невярващо. Имах чувството, че почти можех да чуя гласа ѝ в главата си: „Ти сериозно ли искаш да ми кажеш, че са ти позволили да се върнеш и утре?!“

Тя обаче не произнесе нищо гласно и аз се зачудих дали просто си бях въобразила, или разбудените ми магически сетива набираха сила. Първото ми се струваше по-вероятно.

— Това е страхотно — възкликна Ривър с толкова широка и искрена усмивка, че се почувствах неловко. — Сега ме чуйте всички — днес нощта е безлунна и според прогнозата няма да вали, така че ако някой иска да се присъедини към мен, за да направим кръг след вечеря...

Повечето хора кимнаха утвърдително. Искях да се скрия някъде. Все още не се бях възстановила от снощните шокиращи разкрития. Да си играя с магия тази вечер ми се струваше особено опасно. Започнах да мисля трескаво в търсене на приемливо оправдание, когато ми хрумна, че бях прекарала последните 450 години в опити да избягвам разни неща. Да избягвам познанието. Да избягвам магията, силата и всичко, което имаше някаква връзка с моето наследство. Опитвах се да избягвам болката, да се преструвам, че нещата не са верни, не са истински.

Бях тук, защото исках да променя всичко това, нали така? Логическото заключение бе, че е крайно време да се изправя лице в лице с нещата, които ме плашеха.

Мразех логиката.

Въпреки това беше очевидно, че ще трябва да поема някакви рискове, различни от това да се обличам в пълен разрез с всякаква мода. Само дето няколкото кръга, в които бях участвала, ме бяха накарали да се чувствам ужасно. От друга страна, Ривър беше тук и аз... й вярвах. Кое то само по себе си беше изумително.

Тогава забелязах, че и Рейн кимна. Нел, която го наблюдаваше, побърза да кимне на свой ред. Това сложи край на колебанието ми: как бих могла да пропусна подобна възможност? Подобно на Оскар Уайлд можех да устоя на всичко освен на изкушенията.

— Вътре съм — заявих безразсъдно и бях възнаградена с пронизващ поглед от Нел. Добре де, все още не съм особено добричка.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Значи ще се присъединиш към нас? — Ривър се усмихна и ми подаде ръка.

Ако не бях толкова сбъркана в емоционално отношение, сигурно щях да я приема приятелски и да оценя топлината и подкрепата. Аз обаче си бях аз, така че я пренебрегнах и просто стегнах шала си по-здраво. До момента Ривър не ме беше питала нищо за осемте династии, за реакцията ми снощи или за произхода ми, а и аз не се бях засилила да ѝ говоря за тези неща. Нямах представа още колко дълго това ще ми се разминава безнаказано.

Кречехме през нападалите по земята сухи листа и усещахме как леденият вятър се вие около глезените ни. Както бе казала Ривър, нямаше и помен от луна и навън се стелеше мрак, какъвто в наши дни може да се открие единствено наред нищото. Преди двеста години звездите бяха толкова по-ясни, небосводът бе обсипан с проблясващите им студени пламъчета. Нервно опипах шала около врата си, докато се оглеждах наоколо. За неща от сорта на върколаци. Или пък сухоземни акули. За всякакви гадости, които можеха да бродят в тъмнината.

— Аха — отвърнах. — Искам да кажа, че мразя кръговете, но предполагам, че е за мое добро да превъзмогна това. — Лъжа виртуозно, а? Пък и трябваше да гледам как ще се развие действието в новия епизод от трагикомичния сериал Рейн/Нел.

— Мразиш кръговете?

Пак тази моя голяма уста!

— Аха. Просто мразя... да си играя с магика. Със сериозната магика, искам да кажа. Иначе приливът на енергия, разбира се, ми допада. — Можех да чуя другите пред нас, докато крачеха към поляната сред дърветата, но едва различавах силуетите им. — Обаче много мразя прилошаването, виденията и така нататък.

Ривър се закова на място и аз направих още няколко крачки, преди да осъзная, че съм я оставила зад гърба си.

— Моля?

Обърнах се към нея:

— Какво?

— Какво каза?

— Тъ... какво да съм казала? Кога?

— Току-що. Каза, че ти прилошава в кръг. Че имаш видения.

— Аха, така става — свих рамене аз. — Понякога. Обикновено.

Предполагам, че просто не го правя като хората.

— Не, Настасия — Тонът на Ривър прозвуча сериозно и някак официално. — Дори и да си Терава, не би трябвало да ти става зле по време на кръг или докато правиш заклинания. Освен това повечето хора обикновено нямат видения, освен ако целенасочено не се опитват да получат такива.

Не знаех какво да кажа. Никога не бях говорила за това с приятелите си — просто бях приела, че магиката действа на всички ни по различен начин, на някои им прилошава, а на други не. Като се замислех, всъщност не можех да си спомня някой да е споменавал, че му става лошо след кръг. Така или иначе обаче в моята компания гледахме на безсмъртните, които правят кръгове, като на... ами като на Марта Стюърт^[1], нали разбирате? Някакви си старомодни кръгове. На кого му се занимаваше с подобни глупости?

— Как точно ти прилошава? — Ривър изглеждаше много напрегната. Другите бяха продължили без нас и аз се радвах, че нямаше да ми се наложи да ги търся сама. Сигурно щях да се лутам из масачузетските гори с месеци. Истински кошмар.

Не бях сигурна защо Ривър беше толкова настоятелна с тези въпроси, освен ако те нямаха нещо общо с миналото и личната ми история. Бях почти сигурна, че е предположила къде съм родена. Може би не в пълни подробности. Може би не беше уверена в предположенията си. Може би просто това, че магиката предизвикваше подобни странични ефекти при мен, беше нещо важно. Тя се държеше също като Ан и Солис по време на онази история с медитацията.

— Ами... предполагам, че просто съм неопитна — произнесох бавно, чудейки се дали това действително е добра идея. — Никой не ме е учил как да правя тези неща. — Всъщност бях избягвала всякакъв вид обучения като чума. — Така че обикновено се чувствам... зле. Не мога да дишам, имам усещането, че главата ми ще експлодира, а

сърцето ми ще се пръсне. — Беше ми неудобно, сякаш споделях някаква своя слабост. — След това буквално имам махмурлук. Искам да кажа, че кръговете са яки с целия този прилив на енергия, но на мен просто ми прилошава и затова се старая всячески да ги избягвам.

Ривър мълчеше. Стоеше толкова близо до мен, че можех да видя прикования ѝ върху лицето ми поглед в мрака.

— Тъ... поне ти ще бъдеш до мен по време на този кръг — добавих в неубедителен опит да кажа нещо мило. — Нали разбираш, аз искам да опитам. Щом ти си тук...

Бях почти убедена, че всеки момент ще бъда изпратена обратно в къщата, за да мия чинии или нещо такова.

Ашър и Солис бяха забелязали, че Ривър не е с тях, и се върнаха безшумно, заставайки до нас.

— Какво става тук? — попита Ашър и прокара ръка около кръста на Ривър.

— На Настасия често ѝ прилошава, когато е в кръг — каза тихо Ривър. — Освен това има видения. Ашър, ще те помоля тази вечер ти да водиш кръга. Аз искам Настасия да стои между Солис и мен.

Ето го отново усещането, че съм експонат в зоологическа градина. Чувствах се глупаво, задето привличах вниманието към себе си по подобен начин. И без това вече ме възприемаха като някакъв изрод. Надявах се, че Ривър ще успее някак да ме излекува от тези странични ефекти, да ме научи как да правя магия, без след това да се чувствам като прекарана през центрофуга. Дори като се вземеше предвид миналото ми, не можех да повярвам, че съм единствената, която реагира по подобен начин.

Излязохме на поляната, която бе около трийсет метра в диаметър, заобиколена от високи дървета. Сухата трева се слягаше под краката ни, докато вървахме към останалите. Бяхме точно тринайсет и знаех, че това се възприема за „щастливо“ число при формирането на кръг. По принцип обаче бройката нямаше особено значение — по време на онзи гаден кръг в Бостън бяхме само деветима. Солис коленичи в средата на кръга и струпа малка купчинка от сухи клони. Промърмори някакви думи, след което направи жест с ръка и — абракадабра! — Ярък пламък затанцува сред подпалките. Ето това вече е полезно заклинание, помислих си аз. Не бих имала нищо против да науча как да призовавам огън от нищото.

— Тази нощ сме се събрали, за да отпразнуваме появата на новата луна — произнесе Ривър с ясният си глас. — Днешният ден разделя този месец от предишния и ни дава възможност да положим ново начало. Днес лунната богиня си почива, но въпреки това нейната магия е край нас.

Суеверните селяни в отминалите времена понякога бяха говорили за лунната богиня, но самата аз не знаех много за нея. Останалите изглеждаха спокойни и изпълнени с очакване: бяха правили всичко това и преди.

Самата аз бях послушала Ривър и стоях между нея и Солис. Чувствах се защитена, сигурна и — за моя голяма изненада — мъничко нетърпелива. Предположих, че това е част от феномена с кодово название „Няма да ти уври главата“. Ан беше застанала срещу мен и ме наблюдаваше внимателно. Бях изумена от начина, по който се отнасяха с мен, и в пристъп на моментно безпокойство се зачудих дали няма да започна да левитирам или нещо от сорта. Виж, това би било нещо ново и различно.

— Хванете ръцете си — каза Ривър, — така че и двата ви палеца да сочат наляво.

Обърнах лявата си ръка с дланта нагоре, а дясната — с дланта надолу. Когато се събрахме, видях, че ръцете на всички пасваха перфектно една с друга — лява с дясна, дясна с лява. Яко.

— Знаем, че и преди си била в кръгове — каза ми Ривър, — но те винаги са различни в зависимост от групата. Просто следвай останалите и всичко ще бъде наред.

Кръгът започна да се движи надясно край огъня. Първо се обърнахме с лица към пламъците, после, при следващата си крачка, се извъртяхме с лявата си страна към огъня. След това отново обърнахме лица към огъня и този път се извъртяхме надясно. Продължихме да се движим по този начин — наляво, напред, надясно, напред, наляво, напред, и така нататък. Въпреки че от мен се очакваше да прочиствам съзнанието си и да се подготвям за мига, когато магиката щеше да ме обгърне — алилуя! — нямаше как да не ми хрумнат няколко неща.

Първата мисъл беше, че на света нямаше по-щастлив човек от мен, когато модата на танцовите забави отмина. Аз бях страхотно дърво, лишена чувство за ритъм, с нулева способност да спазвам такта и пълна липса на разбиране относно това къде свършва моето лично

пространство и започва това на партньора ми. Всемогъщи Боже, направо не исках да си спомням неизброимия брой унижителни танци, на които съм била подложена, и непохватните ми опити да следвам трилионите малки точни стъпчици. Бях известна като „хубавицата, която танцува като мечка“ в няколко различни държави.

Сега обаче, притисната като пълнка от сандвич между Ривър и Солис, не се справях чак толкова зле със спазването на ритъма в кръга. Огънят огряваше лицата на всички и ни караше да изглеждаме като маскирани за Хелюин. Контрастът между топлината на пламъците и ледения нощен вятър край нас ме караше да се чувствам все едно... все едно съм се разделила на две, едното ми аз беше горещо, а другото — студено. Едното бе светло, другото — тъмно.

Тази мисъл ме стресна и бързо се опитах да я изтласкам от главата си и да се съсредоточа върху това, което се случваше край мен. В момента хората пееха, но аз никога не бях чувала тази песен. Тя нямаше нищо общо с песента на Ким в Бостън, към която можех да се присъединя. Тази беше структурирана по различен начин.

Докато слушах, осъзнах, че всъщност всеки припява нещо различно и уникално, а гласовете и мелодиите се сливаха в едно. Долових отделни думи на няколко различни езика, но чувах и просто звуци, развлечени срички, напомнящи за песните на китовете.

Беше прекрасно, и което бе по-важно, започвах да усещам силата му.

Никой не ми обръщаше внимание — всеки бе изгубен сред своите собствени мисли и блянове, съсредоточен върху собствения си глас и движенията си. Започнах да си припявам съвсем тихичко.

Това припяване ме накара да се почувствам добре, затова извисих глас. В няколкото кръга, където съм била, дори и в този на Ким, песните, които призоваваха силата бяха... ами настоятелни. Груби. Заповедни. Понякога изкусителни.

Докато тази беше като... дар. Нещо, което дарявахме на небесата, на горите, на луната и един на друг. Сега вече можех да се включа в песента, усетих как правилният ритъм се надига в мен. Разтворих уста и оттам се изплъзнаха звуци, които се присъединиха към песента на китовете, гласът ми се сля с гласовете на останалите. Някои от тях звучаха наистина красиво и затрогващо и аз напаснах своя към тях, следвайки ги, без да им се пречкам.

И тогава, няколко минути по-късно, усетих прилива на сила, която ме изпълни като разливащата се из тялото топлина на силно уиски, като помитащ сетивата взрив от щастие, могъщество и възбуда. С радост отдавах всичко, което имах, в името на заклинанието, щастлива да бъда проводник на тази сила. Бях щастлива, без да се интересувам от това какво точно правим в момента, не ми пукаше дали карахме царевицата да расте по-бързо, задържахме снежните облаци по-далеч, или се опитвахме да катурнем правителството. Всичко бе наред, всичко беше възможно и аз никога не се бях чувствала толкова изумително щастли...

* * *

Когато си поех отново дъх, видях, че се намирам в малка колиба. Стените бяха почернели от пушека, гредите, които поддържаха покрива, бяха покрити с дърворезба. Навън чух писъци, тропот на конски копита, крещящи мъже. О, Боже, о, Боже, о, Боже, помислих си, изпаднала в паника. Сърцето биеше лудо в гърдите ми, дъхът бе заседнал в гърлото ми. Бях направила всичко, което можех — нямаше начин да се подготвиш за нещо подобно.

С трепереща ръка угасих единствената свещ и пропълзях зад сламеника. Може би щяха да решат, че колибата е празна, и да я подминат.

Вратата се отвори е трясък. Писъците на болка и паника се усилиха. Можех да чуя как конете джвакаха в заскрежената кал отвън. Чух груби гласове. Някакъв мъж нахлу през вратата, застана в центъра на колибата и се огледа. Дългата му пристегната на плитки златиста коса беше опръскана с кръв, още кръв засъхваше по ризницата му от метални брънки. Насочи се към огнището и вдигна висящото над него котле, но котлето беше празно и той го хвърли през стаята с яростен рев. Същото това котле, което самата аз едва можех да повдигна. Халбите ни бяха празни, единственото нещо за ядене бе коричка стар хляб. В гнева си мародерът ритна малката масичка и удари един от столовете в стената, разбивайки го на парчета.

Бяхме чували за тях, разбира се, за нашествениците от Севера — всяко селище си имаше своите страховити истории. Никой обаче не

предполагаше, че те ще прекосят степите през зимата, защото това би бил самоубийствен поход. Оказа се, че грешим.

Мъжът понечи да си тръгне, но нещо го накара да се закове на място. Тих шум. Той се завъртя на пета и огледа внимателно мрачната стая. Докато стоях притаена, затаила дъх, ми се стори, че хаосът навън е започнал да намалява.

Той ме откри след секунда, сграбчи ме с една ръка и ме издърпа от скривалището ми. Можеше да ме убие, ако ми отсече главата с мощен замах, но можеше да ми стори и много други неща, заради които щях да моля оглушалия Бог да ме дари със смърт.

Мъжът изрева отново като звяр, след което ме хвърли върху леглото. Беше два пъти по-едър от мен, покрит със смрадта на войната — кръв, пот, страха на другите. Покрих лицето си с ръце, докато той с ръмжене издърпа рязко полата ми, а после и дрипавата ми фуста. Нека просто да се приключва по-бързо, да се приключва по-бързо, повтарях си отново и отново наум.

Той хвана предницата на панталоните си и тогава тихият шум отново привлече вниманието му. Мародерът ме притисна с едната си ръка към сламеника, след което огледа стаята за пореден път. Този път и двамата го чухме — бебешки плач. Сграбчих ръката му, когато той се насочи по посоката на звука, опитвайки отчаяно да си спомня някакви варварски думи, които бях чувала. Той ме изтръска от себе си като есенен лист.

Изрита с покрития си с кал и кръв ботуш коритото, което бях подпряла в ъгъла. И откри сина ми.

Той сведе очи към бебенцето, което едва бе навършило три месеца, и очите му се присвиха. Паднах на колене в краката му, готова да му обещаю всичко, да му предложа всичко, когато нов трясък откъм вратата накара и двамата ни да извърнем глави.

Някакъв друг варварин, у когото трудно можех да откроя каквито и да било човешки черти, изкрещя нещо на нападателя ми, след което кресна повторно, по-настоятелно, когато насилникът се поколеба.

След няколко безкрайни мига, които ми се сториха замръзнали във времето, мъжът с плитките изруга през зъби, блъсна ме на земята и излезе с бързи крачки, разбивайки по пътя си делвата ни с бира.

Пропълзях до сина си и го притиснах към себе си в сгъстяващия се мрак, докато варварите опустошаваха всичко наоколо. Затворих очи

и тихичко запях приспивна песен, когато...

* * *

— Настасия? Настасия?

Примигнах.

Беше тъмно, а аз лежах на пода в моята... не, всъщност лежах на земята сред сухите есенни листа и гледах към надвесилите се загрижено над мен Ривър, Солис, Ан и някои от останалите. Примигнах отново и преглътнах няколко пъти, докато душех въздуха в опит да доловя кошмарните миризми на битка и смърт, на горящи домове и овъглена плът, на заклан добитък и...

— Настасия? — Ривър изглеждаше много притеснена.

Въздухът си миришеше чудесно. На гора.

Спомних си за кръга, за изпълнилото ме щастие, за нарастващото усещане за мощ... а после нещата бяха отишли по дяволите, а аз бях запратена четири века назад.

— Какво ѝ става? — чух гласа на Нел. Някой ѝ изшътка и тя промърмори: — Покрай нея винаги се разиграва някакъв театър.

— Знаеш ли къде си? — попита Солис.

Кимнах и опитах да се изправя.

— Недей, остани долу — спря ме Ривър. — Притисни колкото се можеш по-голяма част от тялото си към земята.

Поклатих глава.

— Ще повърна — казах дрезгаво. Изправих се на ръце и колене и се насочих със залитане към някакви храсти, неосветени от огъня. Избълвах съдържанието на стомаха си, изненадана, че не драйфам воднистата овесена каша и последните репи за сезона от спомена ми.

Ривър дойде при мен и ме прегърна през раменете. Тя отметна кичур коса от челото ми и започна да шепне някакви думи. Хладните ѝ пръсти рисуваха символи върху челото ми, по гърба, по ръката и конвулсиите в стомаха ми постепенно изчезнаха.

Приведох се и поставих ръце върху коленете си. Бях потна и задъхана, чувствах се напълно изпразнена от съдържание.

— Ела, нека се върнем в къщата — каза Ривър и ми помогна да се изправя. — Ще ти направя чай, а ти ще ми разкажеш какво се случи.

Кимнах вяло, облекчена, че всички освен останалите учители вече си бяха тръгнали. Ан угаси огъня, огледа внимателно мястото, за да се убеди, че не са останали живи въглени, и после тръгнахме през нападалите листа към топлатата, светла и уютна къща, която изглеждаше като фар на здравия разум и волята.

Кимнах отново, но знаех, че няма да разкажа на Ривър или на когото и да било друг за това, което бях видяла. Това не беше видение... беше спомен. Лицето на сина ми, на моето бебче... То не беше безсмъртно — детето, за което бях готова да направя всичко през онази нощ, почина три години по късно от грип. Всеки път, когато си спомнях кръглото му личице, болката от загубата раздираше душата ми. Но това не беше всичко. За първи път от векове си бях позволила да видя и да си спомня лицето на нападаателя си.

Това беше Рейн.

[1] Американска бизнес дама, телевизионна водеща, писателка и издателка. Известна е като Кралицата на домакините. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Тази нощ лежах будна дълго време и треперех между завивките. Не можех да спра да мисля за Рейн, за нашественика от север и за факта, че вратата ми нямаше ключалка. Исках отново да почувствам амулета си, да го подържа, но не се осмелявах да го извадя от скривалището му.

Ривър се опита да ме разпита внимателно, но аз не исках да говоря за случилото се. Извиненията ми бяха толкова нелепи и прозрачни, че в края на краищата ме остави на мира. Искам да кажа, нека разсъждаваме логично, това не можеше да е бил Рейн, нали така? Вярно е, че онзи варварин приличаше на него и това би могло да обясни защо от самото начало ми се беше видял толкова познат, но пък влизаше в пълен разрез с привличането, което изпитвах към местното викингско божество. Да не говорим, че Рейн не беше достатъчно стар.

Изгълтах билковия си чай, а Ривър направи някакво малко заклинание, за да ми помогне да заспя, изписвайки руни по челото ми с хладните си пръсти. Бях се отпуснала назад в леглото си, вече полузаспала, притиснала нервно ръка към шала си.

На следващата сутрин очите ми се отвориха минута преди будилникът да звънне. Огледах бързо стаята, сякаш очаквах варварина, отстоящ на четиристотин години и четири хиляди мили от мен, да е дошъл тук.

Бях потискала тези мисли и спомени твърде дълго. Сега те се процеждаха през пукнатината в черупката ми подобно на лава. Гадост. Измъкнах се от леглото, отбелязвайки мимоходом, че с всеки следващ ден се зазорява по-късно. В стаята ми беше студено, радиаторът тъкмо беше започнал да съска и бумти. Сложих си дънки, камизола, тениска и вълнена риза върху всичко това, обух си тежките обувки и тръгнах към долния етаж. Бях напрегната, опасявах се, че ако срещна Рейн, ще се разпищя като малко момиченце.

— Добро утро, Нас — поздрави ме Лоренц, когато влязох в кухнята. Разтвори ръце, в една от които продължаваше да държи

шпатула. — Прегърни деня! Прегърни поредната красива зора! — запя той. Май беше нещо от операта „Бохеми“. Усмихнах му се.

Покрай нас мина препасалата престилка Брин, която се разсмя и го перна с кърпата за чинии. Да, така изглеждаха новите ми представи за нормално и честно казано, трябваше да призная, че те сритваха старите ми представи за нормално по задника.

Според написаното на дъската днес трябваше да събирам яйца, така че свалих кошницата от куката край задната врата и закрачих през покритата със скреж трева към кокошарника. Оглеждах се непрекъснато, сякаш очаквах откъм алеята за коли да се появи препускаща варварска орда. Първо отворих малката вратичка и кудкудякащите пилци започнаха да се сипят навън. После отворих голямата врата с човешки размери, сведох глава и влязох вътре.

Единственото хубаво нещо, свързано със събирането на яйца по зазоряване, беше фактът, че в кокошарника бе топличко, докато останалата част от света беше покрита с искрящи дантели от скреж.

Нел беше казала, че Рейн е само на 267 години. Той не я беше опровергал. Споменът ми беше от... не помнех съвсем точно, някъде от края на шестнайсети век. Може би около 1600 година. Тогава бях в Норегр... така де — в Норвегия. По онова време това беше Датско-Норвежкото кралство. Някога знаех онези диалекти, но те вече бяха изгубени.

Беше очевидно, че ако Рейн дори не е бил роден по онова време, нямаше как да бъде мародерът от моя спомен. Въпреки това можех да се закълна, че грабителят беше изглеждал точно, ама точно като настоящия Рейн. Само дето беше мърляв, дългокос, покрит с кръв, носеше животински кожи и грубо изработена броня. Като се изключат тези неща, двамата си приличаха като две капки вода.

— Спокойно, пиленце, кът-кът — промърморих, докато мушвах ръка под една кокошка. Конкретно тази не ме беше кълвала, но бях сигурна, че е доста раздражена, задето продължаваме да ѝ отмъкваме яйцата.

— Да не се изгуби?

Завъртях се с писък и изпуснах яйцето. Силуетът на Рейн изпълваше вратата, а утринният сумрак го превръщаше в свършения двойник на грабителя, който бе стоял на прага на колибата ми преди

четири века. Той присви очи, докато всеки нерв в тялото ми пламваше в адреналинов прилив.

— Махай се! — просъсках яростно. — Махай се оттук!

Аз вече не бях безпомощната селянка. Вече бяхме в двацет и първи век и можех да го прегазя с колата си или да го намушкам с кухненски нож, ако ме нападнеше отново. Което щеше... е, определено щеше да забави един безсмъртен.

— Какво ти става по дяволите? — намръщи се Рейн. — Брин си иска яйцата, защото от вчера са й останали само няколко. — Дишах бързо, с разширени от ужас очи. В рамките на няколко секунди се бях превърнала от непредвидима загубенячка в доказана откачалка, подлежаща на освидетелстване. Той наклони глава на една страна и ме огледа внимателно. — Добре ли си?

В гласа му долових любопитство. Явно се чудеше какво е следващото нещо, което ще направи ненормалницата.

Преглътнах. Мразех да се чувствам по този начин.

— На колко си години?

— На двеста шейсет и седем — отвърна той с равен глас. — Защо?

— Къде си роден? Къде си израснал? — Задавах му въпросите, на които самата аз отказвах да отговоря. Оценявате ли иронията, а?

— Основно в Индия. Родителите ми бяха холандски мисионери. Едни от първите.

Беше възможно. Защо да ме лъже? *По същата причина, поради която лъжеш самата ти*, припомни ми едно тихо гласче в главата ми. Теглих му една майна, както обикновено. Бавно, без да изпускам Рейн от поглед, се наведох и вдигнах яйцето, което беше паднало в малко слама и бе останало цяло. Сложих го в кошницата и се огледах наоколо, броейки билетата. Бях минала през всичките, като се изключи онази хищна кокошка, до която нямах намерение да припарвам.

— Хубаво — казах грубо. — Дръж.

Подадох му кошницата с надеждата, че ще я вземе и ще се махне. Той посочи с очи към двете ведре с мляко, които носеше. Ривър имаше няколко крави във фермата, но за щастие задачите ми за деня все още не бяха включвали доене.

Рейн се отдръпна от вратата, а аз си поех дълбоко дъх, наведох се и излязох в светлината на ранната утрин. Тръгнахме към къщата в

мълчание. Вървах на метър-два зад него, а замръзналите листа хрущяха под краката ми. Дъхът ни образуваше малки облачета във въздуха.

Рейн *изглеждаше* като викинг. Приличаше много повече на руснак или норвежец, отколкото, да кажем, на холандец. В крайна сметка холандците приличаха повече на англичаните и германците. Очите му бяха леко скосени, с бадемова форма, а кожата му беше бледа, но с отенъци на по-тъмен тен. Изобщо не беше млечнобяла, както на повечето холандци. Беше висок като холандец, но от друга страна, викингите също бяха високи. Може би към метър и осемдесет и пет? Преди четиристотин години би изглеждал като истински великан.

В началото се шегувах, че Рейн е викингско божество, и допреди няколко дни това ми се беше струвало смешно. Истината е, че той действително изглеждаше като типичен северен нашественик. А те всичките изглеждат еднакво, ха-ха-ха. Това, разбира се, не означаваше, че той е мъжът от спомените ми. Беше напълно възможно наистина да е на 267 години и да е роден в Холандия. Също така беше възможно извратената ми психика да е взела един от кошмарно живите ми спомени и просто да е поставила в него мъжа, който и без това заемаше сериозна част от мислите ми в последно време. Никога преди не ми се беше случвало нещо подобно, но напоследък в главата ми цареше страхотна каша от мисли и спомени, а Бог ми е свидетел, че бях прекарала доста изтъкани от възбуда минути, в които си фантазирах за Рейн.

— Настасия? Ехо?

Осъзнах, че Рейн май ми е говорил от известно време, но хамстерът, въртящ колелото на мислите ми, беше решил да го игнорира.

— А?

Спряхме пред задната врата на къщата, която водеше към кухнята. Отвътре се чуваха гласове, тракане на посуда, смях и звук на течаща вода. Навън обаче бе тихо, като се изключи песента на някаква ранобудна птичка и лекият ветреца, който шумолеше в последните листа по дърветата.

— Какво точно стана снощи в кръга? — попита ме той, приковал поглед в мен. Чувствах се некомфортно. Вече не бях точно уплашена,

но просто... се радвах, че наоколо има още много хора.

— Обичайните неща — казах в опит да прозвуча нехайно. — Имах видения, прилоша ми, издрайфах се. Направо обожавам кръговете!

— Защо ти се случват подобни неща? — настоя той. Нервите ми бяха опънати до крайност и отчаяно исках да бъда вътре в къщата, подалеч от него.

Задната врата се отвори и Нел подаде глава навън. Страните ѝ бяха румени и изглеждаше отпочинала. Видях неуспешния ѝ опит да прикрие подозрителния и изпълнен с ревност поглед, който ми хвърли, но можех да се обзаложа, че Рейн не е забелязал нищо.

— Не закъснявай заради Настасия! — смъмри тя Рейн весело.

Като доказателство за това, че не бях напреднала особено в опитите си да бъда добричка, първата ми реакция беше да кажа: „Съжалявам, ако сме се забавили, но се натискахме в кокошарника“, но в момента бях прекалено нервна, за да се шегувам.

— Разговаряме — каза Рейн. — Ще влезем след минутка.

— Брин си иска яйцата... — промърмори Нел колебливо.

— Нося ги — заявих и се качих по стълбите, зарязвайки Рейн зад себе си.

Докато се промушвах покрай Нел, за да вляза вътре, тя ми просъска:

— Той е мой!

Рязко извърнах глава, за да я погледна, но тя вече бе надянала очарователната си маска, усмихваше се мило на Рейн и му държеше вратата отворена, докато той се качваше по стълбите, понесъл двете си ведра.

До вчера той беше моята най-гореща сексуална фантазия; днес беше един от най-лошите ми страхове, един от най-лошите ми спомени. А на всичкото отгоре Нел смяташе, че искам да ѝ открадна мъжа, в когото беше влюбена. Страхотно. Съдбата сигурно се спукваше от смях в момента.

А като си говорим за Съдба, този ден отново отидох на работа. Два дни в серия! Последния път, когато ми се беше случило нещо подобно, бях... Всъщност не можех да си спомня последния път. Може и никога да не ми се беше случвало. Но пък, бога ми, бях толкова удовлетворена, битието ми беше изпълнено със смисъл и красота, а аз

бях напреднала сериозно по пътя към излекуването си, добродетелността и единението с вселената... Майтапя се, не се бе случило нищо подобно. Искам да кажа, че на никого не би могло да му харесва нещо подобно, никой не можеше да го намира за удовлетворяващо. Безсмисленото бачкане обаче ми се струваше по-малко депресиращо от безсмисленото безделие, така че се бях доверила на Солис и Ривър и бях приела, че си знаят работата. Чудех се колко ли дълго биха искали да ходя на работа извън фермата. Две седмици? Две седмици достатъчни ли бяха?

В три и половина Мериуедър Макинтайър се появи и прибра ученическата си раница зад щанда.

— Значи вече си завършила гимназия, така ли? — попита ме тя срамежливо, докато си обличаше раираната престилка, която носеше, докато беше на работа.

— Аха.

— Ще ходиш ли в колеж?

— Сигурно. Просто исках да поработя известно време, да спестя малко пари. Ами ти? Вече си последна година, нали? — Бях научила, че тя е в дванайсети клас и като се изключи ходенето на училище и работата тук, на практика нямаше друг живот.

Мериуедър кимна.

— Планове за колеж?

Тя се поколеба и се огледа плахо.

— Не съм сигурна, че ще мога да оставя татко сам — прошепна, сякаш се страхуваше, че той може да я чуе. — Най-близкият колеж е само на около час път оттук, но не мисля, че той би искал да уча там.

Хм. Скорошното ми прозрение относно това, колко обсебващ е бил Инси в действителност, ме караше да съчувствам още повече на бедничката Мериуедър, която контролираха като кукла на конците. Какво обаче можех да й кажа? Тегли му една майна и прави каквото си искаш?

Знаех, че не беше толкова лесно. Което със сигурност бе повече, отколкото знаех преди месец, когато драмите на Мериуедър щяха да ми се сторят напълно неразбираеми.

— Предполагам, че дистанционното обучение винаги е вариант — казах неуверено, убедена, че тя има нужда от нещо далеч по-добро.

— Аха — отвърна Мериуедър с надежда в гласа. — Еха, я виж ти, ама ти си свършила много работа!

Виждах, че се чувства неловко край мен. Предполагам, че бях доста по-различна от обичайните ѝ дружки в училището.

— Така си е. Аз съм работлива пчеличка — ухилих се. Стана ми ясно, че би искала да сменим темата. Огледах добре изчистените рафтове и се опитах да не мисля за това как слизам по стъпалата на някоя опера в Прага, облечена в зашеметяваща рокля. Хората извърщаха глави подире ми, мъжете ме зяпаха, а жените ме мразеха и в червата си. Доброто старо време. Ама наистина старо, преди сто и петдесет години. — Трябва да остана тук до четири — продължих, докато бърсех прашните си ръце в дънките си. — Знаеш ли какво си мисля? Риболовният сезон свърши, нали така? Защо не преместим рибарските боклуци в задната част на магазина и не сложим на тяхно място... де да знам, примерно носните кърпички и лекарствата за простуда?

Нейните почти безцветни очи се разшириха и тя възкликна:

— Отдавна искам да направя точно това! Попитах баща ми, но той каза...

— Какво сте се разприказвали вие двечките? — извика господин Макинтайър, докато крачеше към нас. — Не ти плащам, за да стоиш и да дърдориш!

Мериуедър подскочи, но самата аз наскоро бях изживяла отново кошмар, включващ нашественици от Севера, така че един кисел магазинер трудно можеше да ме впечатли.

— Тъкмо казвах, че трябва да преместим риболовните принадлежности отзад и да изложим в предната част на магазина стоки, свързани със зимата — обясних спокойно. — Не искате ли хората да влязат, да видят нещо и да си помислят „Хей, аз имам нужда от това“. После ще решат, че в „При Макинтайър“ се продава точно това, от което имат нужда. Разбирате ли? Няма смисъл, когато клиентите влязат, да се озоват срещу стръв за риба и кремове против изгаряне. Вече сме в проклетия ноември.

Господин Макинтайър ме зяпаше, загубил дар слово, а аз чаках да видя дали онова с пушека, който излизал от ушите, е само метафора, или ще се случи в действителност.

Той се завъртя и огледа магазина си, все едно го виждаше за първи път — избелелите рекламни плакати, ръждивите петна на металния таван, старомодните рафтове и изтъркания линолеум.

— Ти си тук от... колко, два дни? — попита ме той. — И вече се имаш за експерт?

Изсумтях:

— Не съм експерт в това как трябва да се управлява един магазин, но имам, нали разбирате, очи.

Мериуедър беше затаила дъх от началото на разговора и се запитах дали скоро няма да припадне от задушаване.

След още една минута, прекарана в пълна тишина, по време на която двамата със стария Мак бяхме приковали погледи един в друг, той отсече:

— Само гледай да не направиш голяма бъркотия. — Обърна се и тръгна към аптеката, добавяйки през рамо: — И се надявам, че ще почистиш всичко, което докоснеш!

Едва се съдържах да не се разсмея, докато гледах изуменото изражение на Мериуедър, вместо това обаче тръгнах към предната част на магазина.

— Не мога да повярвам, че се съгласи — промълви Мериуедър, след като най-сетне си пое дъх. — Когато аз му предложих същото, той имаше желание да ми откъсне главата.

— Така си е... трудно ще спечели наградата за най-милият човек на света. Ще си направим план и ще действваме бавно с преустройството, за да не му се набива на очи. Аз ще започна утре, а когато дойдеш, ти ще продължиш.

— Звучи ми добре — каза Мериуедър и ме дари с мимолетна, но искрена усмивка.

Съвестно останах до края на смяната си, след което се качих в малката си кола и подкарах към... е, предполагам, че можех да го нарека „вкъщи“.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Да видим. От едната страна беше предишният ми живот на дизайнерски дрехи, луди купони, пичове, които ми се лепяха непрекъснато, сексапилни, възбуждащи, забавни приятели, пътешествия когато и както ми скимне, забавления, забавления, забавления. От другата беше настоящият ми живот на дънки, вълнени ризи и работни обувки, слугинска работа в малка, забутана дрогерия, ставане по зазоряване, лягане в нещо като *девет* часа. Нямахме никаква причина настоящият ми живот да бъде по-добър, но той беше.

Тук за първи път от десетилетия, а може би от векове, стомахът ми се чувстваше... прилично. Винаги съм имала едно местенце вътре в мен, което усещах така, сякаш съм глътнала шурикен или фойерверк. Местенце, което беше изострено, болезнено, напрегнато. Понякога, когато се напиех здраво или си махнех главата по някакъв друг начин, това усещане леко намаляваше само за да ми го върне тъпкано на следващия ден. То всъщност не ме притесняваше, приемах го като някаква даденост. Живеех с него. Понякога беше по-зле, друг път по-добре, но обикновено почти не обръщах внимание на този извор на пареща, дразнеща болка дълбоко в мен.

Тази сутрин установих, че вече почти не я усещам. А не бях прилагала обичайното си самолечение от седмици, откакто бях дошла в Санаториума на Ривър. Всъщност беше шокиращо да осъзная, че вече от пет седмици съм в Ривърс Едж. Мястото ми се струваше едновременно ново и добре познато, сякаш съм прекарала тук месеци или години.

Всичко беше различно.

Вече ходех на съвсем истински уроци. Понякога ми преподаваше Ан, друг път Ашър, Солис или пък самата Ривър. Учета ме на медитация, астрономия, ботаника, геология... Просто си помислете за нещо и най-вероятно ще се окаже, че имам такива часове. Ако материята беше суха или неразбираема, те проявяваха търпение. Учех за растенията, при това не само за тези, които растяха във фермата.

Имаше толкова много растения, билки и цветя, които притежаваха специфични качества, материални или магически, и те можеха да бъдат използвани в заклинанията. Имаше различни форми на магия, при които се използваха растения, метали, скъпоценни камъни и кристали, масла или свещи. Различните хора откликваха по различен начин на различните типове магия в зависимост от същността си и техните заклинания ставаха особено успешни, ако използват правилния тип. Самата аз все още не знаех на кой тип магия откликвам най-добре. На практика изучавах всичко, защото всяко нещо в света беше свързано с магиката по един или друг начин и съответно бе свързано и с мен. Обясниха ми по-подробно и цялата концепция с осемте династии, а аз се опитвах да не трепвам или да не припадам, когато ми говореха за Исландия и рода на Улфур.

Виждах промяната. Дори чисто физически вече не изглеждах толкова болнава. Разбира се, естественият ми сексапил беше напълно замаскиран от мазолите по ръцете, прахоляка и сламките в косата ми, селяндурските дрехи и ежедневното третиране с парфюм „Птиче ако“, но поне кожата и очите ми изглеждаха по-здрави.

Слях. Вместо обичайния ми неспокоен четири-пет часов нощен сън, сега заспивах рано като надрусана скала и спях непробудно до времето, в което трябваше да ставам. Бях заякнала; вече без усилия носех кашоните в „При Макинтайър“, бутах кравите, за да влязат в обора, и вдигах дори най-тежките съдове в кухнята. Сънищата ми не бяха лоши. Често не можех да си ги спомня, но поне не бях измъчвана от непрестанни кошмари и не се събуждах изтощена.

Въпреки това обаче имах чувството, че този здравословен начин на живот ме убива. Ха-ха-ха. Виждах промяната, виждах *разликата*, но не смятах, че виждам *прогрес*.

Една неделя бях в час при Ривър и работех с различни метали. Всичко (а не само моят амулет), независимо дали беше естествено или сътворено от човека, притежаваше енергия, нещо като вибрации. Да, знам, звучи много Ню Ейдж^[1], но просто ви излагам фактите, хора. Учех се да усещам вибрациите и енергиите, както и да синхронизирам своята собствена с тях. Това бе част от цялата идея на Тахти — да създаваш магия, като работиш с нещата, вместо просто да изсмукваш силата им, докато умрат.

Много по-лесно е просто да изсмучеш силата от околния свят и да я канализираш, отколкото действително да изградиш едно заклинание и да работиш в рамките на ограниченията, които имаш поначало. Ограничения, за които на нас, тъмните безсмъртни, принципно никога не ни е пукало, ако изобщо се занимаваме с магия. И така, аз стоях на масата в една от класните стаи, галех парчета желязо, мед и сребро и в общи линии не усещах почти нищо. Междувременно останалите, Джес, Дайсуке и Рейчъл, разбира се, направо щяха да се пукнат от гордост, задето бяха в такъв синхрон със своята магия, че металите на практика им пееха. Докато най-накрая всичко това не ми дойде в повече.

— Това е пълна простотия! — креснах и тръшнах на масата парчето мед, което държах.

Всички подскочиха.

Ривър дойде до мен и постави ръка на рамото ми.

— Какво не е наред?

— Ей това не е наред! — Махнах с ръка към медта, към стаята, към цялата сграда. Не усещам нищо. Мястото ми не е тук.

Преди пет седмици наистина щях да го мисля. Сега обаче по-скоро ме беше страх, че това, което казвах, може да е истина. А аз вече не исках да е така.

Ривър ме наблюдаваше и изглеждаше толкова... монолитна. Очаквах, че ще се опита да ме успокои, че отново ще ми обясни какво точно трябва да направя, и се напрегнах. Вместо това тя надникна през очите ми право в дълбините на опърпаната ми и изтерзана душа и ме попита:

— Какво искаш, Настасия?

— Искам да усетя вибрациите на проклетия метал — отвърнах, докато си мислех: „Не е ли очевидно?!“

Тя поклати глава:

— Какво *искаш*?

Това подвеждащ въпрос ли беше? Примигнах, мислейки трескаво.

— Искам да... науча тези неща?

— *Какво* искаш? — Ривър ме бе приковала с непоколебимия си поглед, а аз бегло осъзнавах, че се намирам в стая, пълна със

запленени от сценката зрители, никой от които, най-вероятно, не се беше държал по подобен начин.

Може би...

— Искам да... се почувствам по-добре?

— Не. Какво искаш в действителност?

Добре, вече започвах да се вбесявам. Искам да кажа, накъде биеше, дяволите да я вземат? Каква беше цялата тази простотия? Част от рехабилитационната програма?

— Искам да се почувствам по-добре!

— Не. Какво искаш в действителност? — натърти тя.

— Не знам! — изкрещях и се изправих толкова рязко, че прекатурих пейката си.

Ривър не беше ядосана, кафявите ѝ очи бяха спокойни и изпълнени с разбиране, когато ме погледна. Тя кимна, дръпна ръката си от рамото ми, след което се върна на собствената си маса.

Исках да избягам от тази стая, да вляза в голямата къща, да изкача стълбите, да напълня голямата вана, да се потопя вътре и да оставя сълзите да се стичат по бузите ми и да капят във водата.

Ето това исках в действителност.

Това, което направих обаче, беше да изправа пейката си. Лицето ми гореше. Чувствах се като ревла. Седнах си отново на мястото. Реших, че номерът с медта просто няма да стане, затова пробвах с голямо парче сурово сребро, гладко и нерафинирано. С ясното съзнание, че всички ме наблюдават, затворих очи и успокоих дишането си. Очите ми горяха, а носът ми се беше запушил точно както преди плач, но аз удържах сълзите си. Ако след цялата сценка се разревах публично, това вече щеше да ми дойде в повече.

Среброто беше тежко и бързо се стопли в ръката ми. Концентрирах се върху него, доколкото можех (което не е особено много), като междувременно неуспешно се опитвах да прочистя съзнанието си от всички останали мисли. Дали усетих вибрациите? Не, май не. Никога не бях носила сребро — смятах, че изглежда твърде студено на фона на кожата ми. Майка ми също никога не беше носила.

Инси обаче носеше.

Носеше много сребро, през цялото време. Верижки, гривни, обеца, ръкавели, катарамии за колани, копчета. Ако нещо можеше да бъде направено от сребро, той го носеше.

Усетих, че Ривър е застанала до мен.

— Среброто е много могъщо в магическо отношение — промълви тя с успокояващия си глас. — Свързано е с луната, с женската енергия и с изцелението. В древни времена хората са носили сребро, за да прогонват злите духове.

— Зли духове? — прошепнах. — Съществуват ли такива неща?

Ривър положи ръце върху раменете ми.

— А ти как мислиш?

С внезапна яснота видях Инси. Стаята край мен избледня и всичко, което усещах, бяха ръцете на Ривър върху раменете ми и топлото тежко парче сребро в ръцете ми. Поех си дъх. Имах усещането, че пред мен се бе разтворил проход между моя свят и неговия. Там, където се намираше Инси, беше нощ. Трябваша ми няколко секунди, за да разпозная апартамента му, защото в него цареше страховита разруха. В стените зееха огромни дупки, а по тапетите имаше изписани със спрей думи. Един полилей бе изтръгнат от мястото му и лежеше на пода, мебелите бяха преобърнати и изпочупени. Какво се бе случило?

Докато наблюдавах, Иносенсио грабна една огромна иранска ваза, която струваше цяло състояние, и я разби в стената.

— Къде е тя? — изрева той сред разхвърчалите се керамични парчета.

Боз и Сисили стояха край вратата с нещастни изражения и внимаваха да не бъдат улучени от нещо.

— Тя е на почивка, Инси — каза Сисили. — Отишла е на шопинг в Париж.

— Тя не е в шибания Париж! — кресна Инси и заби юмрук в стената, близо до главата на Сисили. Тя се опита да не трепне. Видях изписаната със спрей дума до мястото, което Инси беше ударил: кучка.

Той говореше за мен, търсеше ме. Дъхът ми заседна в гърлото. Смътно отбелязах, че ръцете на Ривър продължаваха да ме докосват, докато се взирах с ужас в сцената, разиграваща се пред очите ми.

— Тя не е в Париж! Никой не я е виждал. Не мога... да я *почувствам* никъде! Разбирате ли? Не мога да *почувствам* къде е!

Той изглеждаше като безумец. Инси — вежливият, изискан и красив Инси, с прелестните му, шити по поръчка копринени ризи и прически за четиристотин долара, изглеждаше като луд бездомник. Не

се беше бръснал, косата му беше разчорлена, а дрехите — мръсни и раздрани. Той сграбчи Боз за реверите и започна да крещи в лицето му.

Боз го хвана за китките с каменно изражение. Видях как кожата под захвата му побелява.

— Вестувио! — кресна той в отговор и Инси примигна шокирано. Не можех да дишам. Вестувио беше името, с което Инси се бе родил преди почти четиристотин години. — Само се погледни! — Боз се изплю и отблъсна ръцете на Инси. — Ставаш смешен! Жалък. Нас е отишла на шопинг, шибан идиот такъв! Може и да е избягала с някого. Може да си е хванала някой френски задник за гадже! Може би е решила да отиде някъде другаде. Тя ще се върне!

Иносенсио гледаше Боз с дива надежда в очите и почти детинско доверие.

— Ще се върне ли? Така ли мислиш?

— Ще се върне — отговори Боз твърдо. — Тя винаги се връща. А когато го направи, какво според теб ще си помисли за теб, за това? — Той посочи с презрение към съсипания апартамент. Апартаментът, чийто месечен наем беше двайсет хиляди долара.

Инси се огледа, внезапно успокоен. Намръщи се при вида на погрома край него, сякаш най-накрая действително го видя и осмисли.

— Сериозно, Инси — включи се и Сисили. — Това е прекалено. Насти липсва на всички ни, но всъщност нищо не е станало. Знаеш, че тя ще се върне. Апартаментът ѝ си е все още там, всичките ѝ неща са там. Боз е прав, когато се върне, какво според теб ще си помисли за всичко това?

Иносенсио се извърна гневно към Сисили:

— Няма да си помисли *нищо* за това! Тя ще разбере. Тя знае, че имам нужда от нея! Тя също има нужда от мен! В момента е сама някъде и полудява без мен! — Очите му блестяха диво. — Може би някой я държи против волята ѝ. Може би е отвлечена.

— О, я стига — промърмори Сисили и Инси я блъсна в стената.

— Не знаеш какво е! — изкрещя той.

— Я си го начукай! — кресна Сисили в отговор. Тя блъсна ръката му и се насочи към вратата. — Обади ми се, когато спреш да се държиш като задник!

— Не, Сисили, съжалявам — проплака Инси. — Съжалявам! Не си отивай!

Тя му показва среден пръст и затръшна вратата след себе си.

— Тази кучка! — изръмжа Инси. — Тази отворотелна кучка!

Боз изглеждаше изтощен. Той прокара длан по лицето си, след което се плъзна надолу по стената и седна на пода.

Инси отвори уста, за да извика нещо, и тогава забеляза Боз. Изражението му мигновено се промени отново и той коленичи до него.

— Боз? Съжалявам. Съжалявам. Не знам какво ми става. Аз просто... от толкова дълго време не сме се разделяли с нея. Не знам какво ми става. Съжалявам. Аз... тя просто ми липсва. Искам да бъда с нея.

Боз проговори. Гласът му прозвуча много дрезгаво и много уморено:

— Липсва ти *силата ѝ*.

Подскочих и усетих как пръстите на Ривър се забиват в раменете ми. Примигнах бързо и класната стая отново изплува пред очите ми.

Дишането ми беше повърхностно, докато се оглеждах наоколо. Чувствах се, все едно се свестявам от припадък. Джес, Дайсуке и Рейчъл ме наблюдаваха със сериозни изражения, парчетата им метал лежаха недокоснати пред тях.

Отпуснах рамене и разтворих пръсти. Парчето сребро се търкулна върху масата. Беше нажежено и излъчваше светлина. Преглътнах.

— Тъ — отроних.

— Кой бяха тези хора? — Гласът на Ривър беше тих, но твърд.

— Мои... приятели — отговорих и преглътнах отново. — Срещала си Инси... той беше с мен през онази нощ, когато се видяхме за първи път. Ти... ти също ли ги видя? Видя всичко това?

Ривър кимна бавно.

— Да. Не съм сигурна защо ги видях... не се опитах да го направя.

Произнесох следващия си въпрос много тихо:

— Той може ли да ме открие тук?

Ривър поклати глава:

— Ще направя така, че да не може. Докато си в Уест Лоуинг, ще бъдеш скрита.

— Супер — промърморих неуверено.

Разбира се, не ми се размина толкова лесно. Същата вечер Солис, Ашър, Ривър и Ан повдигнаха въпроса в трапезарията. След ужасяващото видение почти не обърнах внимание на присъствието на Рейн. Да, има различни нива на ужас, страх и болка. Всичко е относително. А точно в момента Инси заемаше централната роля в кошмарите ми.

— Ривър ни каза какво се е случило — започна Солис без никакво предисловие. — Имала си много реално видение по време на часа по работа с метали.

Кимнах. Не за първи път ми се искаше да не съм толкова „специална“.

— Тези хора са твои приятели, така ли? — попита Солис.

— Аха. Бяхме една компания.

— Защо този Иносенсио е толкова разстроен заради твоето отсъствие? — намеси се Ан.

— Нямам представа — отвърнах искрено. — Той беше... двамата с него правехме почти всичко заедно. Но аз смятах, че това... това е нещо нормално, когато става дума за най-добри приятели. Сега като се замисля, предполагам, че той е бил зависим от мен по някаква причина.

По същия начин, по който е зависим от въздуха, помислих си.

— Смяташ ли, че той може да те нарани? Притежава ли силна магия? — Ашър изглеждаше загрижен.

— Някога бих отговорила с „не“ и на двата въпроса — казах замислено. — Дори не бих си помислила, че е способен да ме нарани. Сега обаче... просто не знам. Той е доста... разстроен.

— Силен ли е? — натърти Ривър. Имаше предвид магическите му сили.

— Както вече казах, не мисля, че магиката му е много силна. От друга страна, точно преди да си тръгна, той използва заклинание, с което... счупи гръбнака на един човек. Осакати го. Единствено с помощта на магия. Нямах представа, че може да прави подобни неща.

— Какво искаше да каже другият мъж с това, че на Иносенсио му липса силата ти? — Погледът на Ривър беше сериозен и добронамерен.

— Името му е Боз. Нямам представа. Никога не съм правила по-сериозни заклинания. Сами видяхте как ми действа магиката.

Принципно гледам да избягвам тези неща. Изобщо не знаех, че притежавам някакви способности. Така че не знам какво е имал предвид Боз.

Ривър кимна и ме потупа по гърба. Тих шум ме накара да вдигна очи и видях, че вратата към кухнята се помръдна леко. Днес Нел и Чарлз трябваше да измият чиниите. Да не би Нел да подслушваше?

— Нека те изпратя до стаята ти — каза Ривър и се изправи. — Ще ти направя чай.

Изкачихме се заедно по стълбите. По стъпалата, които вече ми бяха добре познати. Поехме по коридора на къщата, която бях започнала да възприемам като свой дом.

— Какво има в този чай? — попитах. — Нещо, което да ми помогне да заспя или да не сънувам?

Ривър се усмихна.

— Нищо особено магическо. Като се изключи магиката, която се съдържа в самите билки. Правя го основно от коча трева. Има отпускащ ефект върху хората. Коча трева, лайка и валериан. Никакви заклинания, никакви лекарства.

Вратата на една от стаите беше отворена. Вратата на Рейн. Той подаде глава, видя двете ни с Ривър и кимна сковано. Чухме го как затвори вратата си, след което и аз затворих моята.

Ривър ми направи чай и остана с мен няколко минути. Предполагам, за да се увери (и да увери мен), че съм добре. Докато си тръгваше, ми каза:

— Запомни... утре е нов ден.

Беше странна, банална фраза, но аз бях твърде уморена, за да се запитам какво, по дяволите, искаше да каже с това. После сънят отнесе мислите ми подобно на приливна вълна.

[1] Ню Ейдж е социално и духовно движение, което търси постигането на по-висшия човешки потенциал. Характеризира се с вяра в холистичното изцеление, единението с природата, духовните преживявания, прераждането, медитацията и т.н. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин продължавах да се чувствам неспокойна, а нервите ми бяха опънати. Психическото ми състояние беше разклатено допълнително от факта, че мрачният викинг трябваше да ме закара на работа. Искях да откажа и просто да взема собствената си кола, но нещо в погледа на Ривър ме накара да си затворя устата и да се кача безропотно в камиона. Седнах в края на седалката, максимално далеч от Рейн, и се вкопчих в дръжката на вратата.

Докато се отдалечавахме, видях, че Нел ни гледа от прозореца на гостната, и простенах наум. Супер. Тя вече беше напълно убедена, че се опитвам да заема мястото ѝ до Рейн, и бе на път да предприеме нещо. Все едно параноите не ми стигаха, ами трябваше да мисля и за нея.

А знаете ли кое беше най-тъжното? Въпреки всичко — спомена ми, ненавистта на Рейн към мен, нашата очевидна несъвместимост и все по-ясно оформящата се заплаха от страна на Нел — аз все още го намирах за неустойимо секси и всъщност оценявах чувството му за отговорност. Искам да кажа, че точно в момента не вярвах на никого освен на Ривър и останалите учители, но нямаше как да не призная, че надали който и да е би поверил на Боз или Инси своя трактор, своя камион или пък... своя ученик. А аз съм човек, който никога не е възприемал чувството за отговорност като нещо позитивно. На самата мен по никой начин не можеше да се разчита. Инси, поне преди да се побърка, беше забавен и възбуждащ, но отговорен? В никакъв случай. Ако някой от приятелите ми кажеше, че ще ме вземе в четири, това означаваше, че може да го направи, а може и да не го направи. А аз може би щях да се появя за срещата, а може би нямаше. Всички ние просто се носехме по течението. Ако обаче Рейн кажеше, че ще ме вземе в четири, бога ми, той щеше да потропва нервно с крак на тротоара отвън в четири-нула-нула. Странно, но напоследък намирах това за очарователно, а не за досадно. Също така намирах за привлекателен факта, че не крещеше и не пишеше „кучка“ по стените.

Личният ми свят беше с краката нагоре и бях емоционално нестабилна, така че не ми дремеше дали е грабител от Севера или дарител от Юга! Той каза, че е само на 267 години! Какъвто и да е!

Въпреки това не изпуснах дръжката на вратата по време на целия път до града, готова да скоча в движение от камиона, ако Рейн внезапно измъкнеше меч или нещо от сорта. Когато спряхме пред „При Макинтайър“, бързо отворих вратата си и изскочих навън, пристягайки по-плътено шала си.

— Мерси за возенето — насилих се да кажа, без да го поглеждам.

— Ще дойда да те взема в четири. Знаеш ли... — Рейн млъкна и стисна устни.

Погледнах го предпазливо.

— Какво?

— Нищо. — Той тръсна глава и извърна очи. Понечих да тръгна към магазина, когато добави. — Косата ти. Има светли кичури и малко прилича на скункс.

Той никога не беше коментирал външния ми вид и бях останала с впечатлението, че се опитва да гледа към мен колкото е възможно по-малко. Гневно погледнах отражението си в страничното огледалце на камиона. Олеле, майчице! Ченето ми увисна от ужас. Напоследък се бях запуснала напълно и не бях боядисвала косата си в черно. Сега естественият ми цвят започваше да прозира и имах една русоляво-белезникава линия по средата на главата, която наистина напомняше за скункс. Просто очарователно!

Затворих очи и поклатих глава.

— Точно когато си мисля, че нещата не могат да станат по-лоши... — промърморих.

— Винаги могат да станат по-лоши — въздъхна Рейн. Горчивина ли долових в гласа му?

Копеле, помислих си и затръшнах вратата на камиона.

Съсредоточи се, казах си. Съсредоточи се върху работата си. Когато влязох в дрогерията на Макинтайър, се убедих от първа ръка, че някои неща действително могат да се подобрят. Тази дрогерия, например, изглеждаше по-добре. Двете с Мериуедър бяхме направили доста през последните две седмици. Старият Мак бе отказал да харчи пари за нови витрини и рафтове и дори се беше разкрещял гневно,

когато му предложих да го направи, но въпреки това бяхме постигнали много. Бяхме изхвърлили старите зацапани витрини и бяхме открили нови начини да подреждаме стоките, върху които искахме да привлечем внимание. Мериуедър беше разкарала нещата, които човек трябваше да прескача, за да стигне до щанда с касата, и сега клиентите се придвижваха далеч по-комфортно. Предните витрини преди на практика бяха препречени от купчини боклуци, които бяхме изхвърлили, а след това бяхме измили стъклата и в момента магазинът беше изпълнен със светлина. Мястото най-сетне бе започнало да изглежда като дрогерия от двайсети век, въпреки че имаше да извърви още доста път, за да стигне до двайсет и първия. Старият Мак мърмореше и се оплакваше, но аз бях виждала изражението му, когато клиентите обсъждаха одобрително новия вид на магазина, и му се хилех нахално, щом ме погледнеше.

Мериуедър, въпреки че вече се държеше далеч по-приятелски с мен, все още изглеждаше бледа и износена, а старият Мак продължаваше да я навиква непрекъснато. Беше ми неприятно да си тръгвам в четири, защото оставах с впечатлението, че той запазва цялата си язвителност, за да я излее върху нея, когато свършеше училище и дойдеше на работа. Имах чувството, че започваше да я тормози веднага щом напуснех магазина. А това беше едно от нещата в дрогерията, които няхах идея как да променя.

Всъщност бях изненадана, че дори исках да го сторя.

Не бях виждала Дрей от няколко седмици и не знаех дали е засрамена, задето съм я хванала да краде, или ми е сърдита, понеже я накарах да плати онзи лак. В момента беше прекалено студено, за да виси пред магазина и да пие бира, и понякога се чудех къде ли прекарваше времето си сега.

Този ден сърцето ми започна да се стяга в три часа и когато Рейн дойде да ме вземе към четири, вече се чувствах като пренавитата пружина. Бях навън и го чаках, а носът ми течеше заради студа. Камионът отби до бордюра, а аз се качих, припомняйки си коментара му за скункса. Няхах намерение да мисля за това. Исках просто да се прибера вкъщи, да пийна малко горещ чай и да видя какво имам да свърша преди вечеря. Можеше дори да съм част от отбора на готвачите — бях пропуснала да погледна графика. Щях да се чувствам по-добре, ако бях проверила предварително, защото щях да знам какво ме очаква.

Тръснах глава и опрях чело на страничния прозорец. Подобен род мисли все още ми се виждаха странни и чужди.

Рейн ме погледна, но аз не му обясних какво ми се върти в главата.

Бях неспокойна край него, въпреки че продължавах да убеждавам сама себе си, че няма начин той да е мъжът от спомена ми. Беше прекалено млад. Мразех факта, че прецаканото ми подсъзнание бе решило да постави именно човека, който ме привличаше толкова много, наред един от най-лошите ми спомени, но в крайна сметка бях тук, за да се пречистя от всички тези гадости, нали така? Може би от самото начало ми се струваше толкова познат просто защото ми напомняше чисто физически за някакъв конкретен мъжки архетип, което не го поставяше задължително в ролята на кръвожаден мародер, изгарящ села.

Както се оказа малко по-късно, всъщност наистина бях в отбора на готвачите, но поне не и в този, който трябваше да мие чиниите след вечеря, а това си беше по-гадната работа. Измих малка планина от пащърнак, нарязан към десет фунта круши за сладкиш и като цяло се държах като малко кухненско духче, което хвърчеше нагоре-надолу, докато светът навън ставаше все по-тъмен и студен.

След вечеря Ривър ми протегна ръка.

— Ела с мен.

Мили Боже, нека не ме карат пак да се занимавам с магия. Поне за известно време. Всеки път, когато имах някакъв по-близък досег с магическите сили, в главата ми избухваше някаква психологическа граната. Вече не издържах. Ривър посочи към палтото ми и аз го облякох, мислейки си: „О, не, нека не съзерцаваме звездите! Не и тази вечер“. Всъщност бях доста запозната със звездите — това бяха единствените ми учебни часове, в които действително се справях добре. Бях кръстосвала с кораби различните океани повече пъти, отколкото можех да си спомня, още във времената, когато прекосването на океан можеше да отнеме седмици или дори месеци. Повярвайте ми, когато нямаш какво друго да правиш, освен да зяпаш шибаните звезди, зяпаш шибаните звезди. Просто никой не ме беше открянал за значимостта на Голямото куче, това е.

Тя ме поведе през задната врата към хамбара училище. Влязохме вътре и продължихме по централния коридор към някакво малко,

тясно стълбище в края му, което така и не бях забелязала досега. То водеше към нова серия от стаи, много по-малки от тези на долния етаж.

— Някога това е бил сеновал — обясни ми Ривър. — Все още се усеща миризмата на слама, особено през лятото.

Промърморих нещо нечленоразделно, докато се чудех какво следва.

Ривър отвори вратата към много малка стаичка с големина от около един квадратен метър. Прозорецът върху скосения покрив беше на нивото на гърдите ми, а най-високата точка в стаята беше на около два метра от пода.

— Използваме тези стаи за по-малки кръгове или за лична работа — каза тя, докато палеше газена лампа и нагласяше фитила. — Най-малкото, тук е по-топло. — Дари ме с една от своите характерни усмивки, след което се зае да рови в грубоватия скован шкаф. След малко ми подаде парче обикновен тебешир. — Вземи. Нарисувай кръг на пода, достатъчно голям за двете ни.

Погледнах я.

— Виж, аз още не съм се възстановила напълно от сребърното бедствие или от прелестното повръщане след последния кръг. Какво ще правим тук?

— Това няма да е такъв кръг. Не мисля, че ще ти прилошее. Освен това мога да вплета няколко думи в заклинанието, за да се почувстваш по-добре, ако искаш. Хайде, давай — рисувай голям кръг, толкова равен, колкото можеш.

Имах лошо предчувствие, но какво пък — майната му. Кажете после, че не съм доверчива и послушна!

Приведох се и бавно и внимателно рисувах тебеширен кръг върху дъските на пода. Крайният резултат беше малко разкривен, но какво толкова.

— Не го затваряй — напомни ми Ривър и аз оставих „вратичка“ от около половин метър. Тя дойде зад мен и наръси сол директно от кутията, оформяйки с нея нов кръг около моя. — Солта пречиства и дарява със защита.

— Това го знаех! — заявих.

Ривър ми се ухили и ме подкани да вляза в кръга.

— Сега ще го затворим — промърмори тя, след което довърши кръга от сол, а след това и тебеширения. Предположих, че вече няма мърдане оттук.

Ривър постави четири камъка, по един във всяка от посоките на света, и аз започнах да се тревожа. Изглеждаше все едно се кани да призове светкавица или нещо подобно.

— Е, въ, какво точно ще правим тук? — попитах отново.

— Ще направим заклинание за разкриване — отвърна ми тя.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Заклинание за разкриване. Е, това не изясняваше нищо. Инстинктивното ми желание беше да изляза от кръга ѝ да побягна. Или просто да кръстосам ръце пред гърдите си и да кажа, че няма да го направя. Тъкмо се канех да...

— Добре, седни на пода с лице към мен.

Незнайно защо, се подчиних. Седнахме с кръстосани крака, а коленете ни почти се докосваха. Ривър ми протегна ръцете си и след кратко колебание ги хванах. Какво щяхме да разкриваме? Местоположението на заровено съкровище? Убиец? Мястото, където Солис си е забутал медната гривна и сега не може да я открие? Нямах нищо против да разкриваме каквото и да било, стига да нямаше нещо общо с мен или миналото ми. Вече усещах надигането на неизбежното гадене, независимо какво ми беше казала Ривър.

— Внушаваш си, всъщност не ти се гади и няма да ти стане лошо — увери ме Ривър и аз я зяпнах.

— Можеш да четеш мисли?

Тя се разсмя.

— Не, но мога да чета много добре хорските изражения. За това заклинание ще изградя прегради около силата ти, ще я канализирам и ще контролирам това, което прави. Подозирам, че тя обикновено се разпростира прекалено много и тялото ти не може да я понесе. На теб ти прилошава от сблъска на силите. Поне такава е моята теория.

— Ами хубаво — промърморих.

— Сега и двете ще гледаме към запалената свещ — инструктира ме тя и кимна към малкото пламъче между нас.

— Какво трябва да правя?

— Просто ме следвай — каза Ривър със спокоен, решителен глас.

— А какво ще разкриваме?

— Теб. — Сега думите ѝ звучаха сънливо и далечно. Клепачите натежаха над ясните ѝ кафяви очи, докато наблюдаваше танца на

пламъчето. Тя беше закрепилa свещта върху малко огледалце и сега вoськът се стичаше по сребристата повърхност.

— Не.

— Всичко ще бъде наред, Настасия — опита се да ме успокои Ривър. — Просто трябва... да ми се довериш.

О, Божичко, ще умра, помислих си отчаяно. Не мога да направя това.

— Можеш да го направиш. — Цялото ѝ тяло излъчваше тиха мощ. Преглътнах и въпреки страха си се опитах да съсредоточа вниманието си върху пламъка, да забавя дишането и да прочистя съзнанието си точно както ме бяха учили в часовете. Можех да усетя как сърцето блъска в гърдите ми, бързо и силно.

Ривър запя тихо. Това бяха думи, но не разпознавах нито една от тях, така че взех да тананикам, следвайки мелодията. Тя пусна ръцете ми и тънките ѝ пръсти започнаха да рисуват символи във въздуха. Тях вече ги разпознавах, това бяха руни, а знанията ми за руните бяха сериозни. Хората тук използваша Стария Футарк^[1] и аз видях Еол, за защита, и Беорк, за нови начала. Последната ме накара да се усмихна — изглеждаше старомодно. Руната Ео ме обърка за секунда. Кон? После обаче си спомних, че с нея също така се означаваше някакъв тип промяна. Ръцете на Ривър се движеха толкова бързо, че не успях да видя ясно някои от нещата, които написа. После тя протегна показалец и изписа руната Пеорт върху челото ми. С Пеорт се назоваваше разкриването на нещо скрито.

Тя беше казала, че ще разкрие мен. Нямах представа какво, по дяволите, искаше да каже с това, но потенциалните значения на тези думи ме изваждаха от равновесие. Нима целият ми живот щеше да се разкрие пред нея? Това би било много лошо. Не исках да участвам в нещо подобно. Щеше да разкрие какво си мисля в действителност? Че кой би искал нещо подобно? Усетих, че погледът ѝ е прикован в мен, и вдигнах очи, за да видя спокойното ѝ изражение, потъмнялата ѝ от слънцето кожа, прорязана от съвсем малки бръчици, сребристата коса, пристегнатата назад в конска опашка. Тя очерта формите на лицето ми във въздуха, без да ме докосва, и аз внезапно почувствах вълна от...

Сила.

О, Боже... Бавно си поех дъх и затворих очи, докато усещах как силата се натрупва в мен, завихря се около нас и докосва друга сила —

тази на Ривър. Чувството бе... като от две древни течения, които изведнъж са се срещнали. Можех да опиша това усещане единствено с думите „къпя се в светлина“. Бях обляна от радост и жизненост.

В главата ми се задействаха предупредителни сирени. Няколкото пъти, когато бях правила нещо подобно, се чувствах по този начин точно преди неизбежния сблъсък с непрогледната безнадеждност, с гибелта на щастието. Все едно хиляди черни насекоми се издигаха на рояци от канавките, докато напълно засенчат слънцето. Тогава идваха болката, гаденето, отчаянието.

Ривър отново пееше. Сега очите ѝ бяха затворени и тя изписваше нови символи върху челото, върху очите и бузите ми. Плъзна ръце надолу по раменете ми и ме докосна по коленете. Напрежението постепенно ме напусна. Бях обгърната от болката, но все още не я усещах. Бях семенце, което покълва в почвата и се протяга към топлината. Бях обаче също така и топлината, бях светлината. Беше... божествено.

Отдадох се на тази наслада чак докато не усетих как магиката нежно се отдръпва. Ако можех да протегна ръце и да я хвана, бих се вкопчила в нея отчаяно. Но тя просто си отиде, като отлив, който се връща в безбрежния океан.

Отворих очи. Бавно и сънливо Ривър също отвори своите. Тя ме погледа и с изненада видях в погледа ѝ учудване и може би страх. После на лицето ѝ бавно изгря усмивка.

— Как се чувстваш? — попита ме тя.

Направих бърза проверка на системите си.

— Ами прилично — отвърнах с изненада. — Уморена. Отпочинала. Тъжна, че всичко приключи.

— Това е най-хубавата част — каза тя, докато се протягаше, поемайки си дълбоко дъх. — Че не е приключило. То винаги е тук. То е вътре в теб, а ти просто го пусна на свобода. Тахти го правят по този начин, нали помниш? Много по-трудно е да освободиш собствената си сила, нужен е контрол и сериозно обучение. Много, много сериозно обучение. Без заклинанието, с което да обуздаеш и контролираш енергията си, ще ти прилошее и ще се озовеш паднала на колене, за да повръщаш. Но не е нужно да бъде така и сега вече го знаеш.

Не знаех какво да мисля. Бях обзета от въодушевление. Може би не бях направила поредната си абсурдна грешка, може би всичко това

си струваше, може би наистина можех да се науча...

Миг по-късно обаче въодушевлението ми беше смазано от обичайния ми отказ да повярвам, че нещо толкова хубаво би могло да се случи на мен.

Ривър въздъхна:

— Ще те накарам да повярваш — каза тя и се изправи на крака.

— Лицето ми не е чак толкова изразително — казах аз, изправяйки се на свой ред. Чувствах се, все едно досега съм правила упражнения по йога след изтощителен маратон.

— Всъщност е — увери ме тя, след което отвори кръговете.

Помогнах ѝ да събере камъните, а после се огледах, за да се уверя, че не забравяме нищо. Внезапно видях пред себе си лице, ужасено лице, изпищях и изпуснах камъните.

Ривър на мига се озова до мен и хвана ръката ми.

— Какво има?

Неспособна да кажа каквото и да било, аз посочих към странното лице, към видението, отразено сред чернотата на прозореца. Отворих уста, но от нея не излезе никакъв звук. Инстинктивно прилекнах, за да се скрия.

Ривър незабавно коленичи до мен и обви раменете ми с ръка. На лицето ѝ едновременно се изписаха загриженост и странна развеселеност.

— На прозореца има някого — просъсках. — Някакъв призрак.

Тя кимна сериозно и отметна кичур коса от лицето ми.

— Да, точно така, някакъв призрак.

Зяпнах я.

В шкафа имаше още едно малко огледалце и Ривър го взе, след което внимателно го вдигна пред лицето ми.

Призракът. Призракът бях аз.

Опитах се да преглътна. Отпуснах се назад и тупнах по задник на дървения под, неспособна да откъсна очи от огледалото. Ривър отново отметна косата от челото ми. Косата ми, която сега беше бяло руса, изгубила всички остатъци от черната боя. Косата, която вече беше достатъчно дълга, за да я прибирам зад ушите си, и която не стърчеше на всички страни, защото вече не използвах гелове и други мазила, за да си правя модерни прически.

Очите ми бяха тъмни, с цвета на северното небе през зимата. Страните ми бяха румени. Нямах черна очна линия или ярко червило, което да променя до неузнаваемост вида ми.

Изглеждах като тийнейджърка. Здрава, нормална тийнейджърка.

— Ама аз не изглеждам така — прошепнах. — Аз никога не съм изглеждала така.

— О, да, изглеждала си — каза Ривър тихо. Коленете ни се докосваха, ръката ѝ все още беше на рамото ми.

Преглътнах отново. Имах усещането, че в гърлото ми бе заседнал един от камъните, които бях изпуснала преди малко.

О, да. Бях изглеждала така. Преди много, много години.

* * *

— Суна, ще се омъжиш за Асмундур Олафсон — заяви мащехата ми, докато месеше тесто в голяма дървена купа.

Бях толкова изненадана, че разлях водата от черпака върху масата:

— Какво?

— Твоят паби^[2] се е разбрал с Олаф Палсон — продължи тя. — Ще се омъжиш в деня лаугардагур, в събота.

Гледах я изумено, но тя така и не срещна погледа ми.

Избърсах разлятото с парцал, след което продължих да пълня паниците с вода. Олаф Палсон гледаше овце през две ферми от нашата. Смътно си спомнях, че съм виждала Асмундур Олафсон веднъж, може би два пъти, в пазарните дни. Беше едър и рус, но не можех да се сетя как изглеждаше лицето му.

След като не казах нищо, тя спря да меси и вдигна очи.

— Суна, ти си на шестнайсет. Повечето девойки са омъжени на тази възраст, а някои вече са майки. Асмундур е добро момче и освен това ще наследи фермата на баща си, защото е най-големият му син.

— Ама аз не искам да се омъжвам — казах, ясно осъзнавайки, че всъщност нямам избор.

— Суна... — Мащехата ми избърса ръце в престилката си. Беше едва на трийсет и пет, но всъщност вече бе жена на средна възраст. — Суна, имаме да храним още шест гърла.

Кимнах, след което отнесох празното ведро навън при кладенеца. Знаех, че им беше трудно, отакто ме бяха приютили, но се стараех да бъда полезна, като се грижех за малките и ѝ помагах с къщната работа. Последните шест години тук бяха... просто една отсрочка.

Следващият лаугардагур беше ярък и слънчев, последван от три дни на проливен пролетен дъжд. Все още беше студено, но малко по малко дните ставаха по-дълги, а след още два месеца щеше да дойде топлината на ранното лято.

Осиновителите ми дойдоха с мен до църквата. Пътищата бяха кални и набраздени от козовози. Сведох очи надолу към една локва и си помислих: „Това съм аз в сватбения си ден“. Дългата ми коса беше сплетена на плитки, навити върху темето. Дрехите ми бяха чисти. Мащехата ми беше направила лавров венец.

Когато вдигнах отново поглед, видях Асмундур и баща му да ни чакат пред църквата. Така изглежда значи, помислих си, докато разглеждах широкото му фермерско лице.

Годината беше 1567.

Аз бях изглеждала така.

Младият ми съпруг почина две години по-късно от едра шарка.

* * *

Примигнах и се изправих.

— Хайде да ти направим чай — каза Ривър и угаси лампата. — Ще почистя тук утре.

Сега, когато бе тъмно, призрачното ми изражение изчезна от стъклото на прозореца. Тръгнахме в мрака по коридора и надолу по тясната стълба. Продължавах да докосвам косата си. Струваше ми се по-мека, без грубостта, която ѝ придаваше боята. Усещането беше странно. Знаех, че всеки път, когато видех това си аз в огледалото, щях да трепвам. Не бях изглеждала по този начин от много, много дълго време.

Навън Ривър вдигна очи към небето и отбеляза:

— По-късно е, отколкото си мислех.

Погледнах към звездите, полускрити от облаците. Съзвездията се придвижваха през нощта, така че по разположението им разпознах, че

още нямаше полунощ. Предположих, че е някъде около десет. Беше по-трудно да определяш времето по звездите, когато имаше облаци.

— Около десет ли е? — попитах.

— Да — кимна Ривър доволно. — Знанията май влизат в главата ти въпреки нежеланието ти.

Усмяхнах се. Чувствах се странно, сякаш не знаех какво да правя със самата себе си. Сякаш заклинанието за разкриване беше заличило действителните години, а не само вида ми от тези години. Всичко ми изглеждаше ново и различно. Имах желание просто да отида в стаята си и да се гледам в огледалото.

Мракът ни притискаше от всички страни, така че вървах близо до Ривър и не откъсвах поглед от светлините на къщата пред нас. Нещо леко и студено кацна върху носа ми и когато вдигнах очи, видях малки ефирни снежинки да падат от небето.

Беше студено и тъмно, валеше сняг. Точно като в детството ми, като в първите години от живота ми. Именно затова предпочитах по-топлите места. Дори в Лондон не ставаше чак толкова студено. Сега, когато бях възвърнала някогашния си вид, това време изваждаше на повърхността мрачни мисли и усещането за неназоваема заплаха, надвиснала над мен.

Когато се приближихме към стълбите пред задната врата, аз ускорих крачка, нетърпелива да вляза вътре, да бъда сред хора. Ривър обаче ме хвана за ръката. Спрях и я погледнах.

— Някога беше тук — каза тя меко, вдигайки ръка във въздуха, — а сега си тук. — Тя вдигна и другата си ръка на голямо разстояние от първата. — Времето се движи напред. Ти вече не си там. Разбираш ли ме?

— Аха — казах, въпреки че всъщност не разбирах нищичко.

Тя поклати глава.

— Започнала си житейския си път тук, през 1551 година — тя отново указа въображаемото място с ръка във въздуха. Мънички снежинки падаха върху косата ѝ и се разтапяха сред сребристите кичури. — Сега си тук. Тук. — Тя раздвижи ръка, за да подчертае думите си, след което се протегна и притисна пръсти към гърдите ми. — Ти. Си. Тук. Ти си в настоящето. В този момент.

Сигурно съм продължила да гледам неразбиращо, защото тя въздъхна и дръпна вратата към кухнята. Топлината, светлината и

миризмата на храна ни обгърнаха в миг. Кухнята беше празна и почистена, но лампите все още светеха. Бях гладна, което беше странно. И не ми беше лошо.

— Предполагам, че ще хапнеш сладкиш с круши — каза тя, докато отваряше големия хладилник. — И ще пийнеш чай.

[1] По-старата руническа писменост, която са използвали германските племена в периода II–VIII век, за разлика от Младия Футарк — опростена в Скандинавия версия на Стария, използвана от края на VIII век. — Б.р. ↑

[2] Татко (исл.)-Б. р. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато си прекарал по-голямата част от живота си в ролята на хамелеон, променяйки всичко, свързано с теб, отново и отново, е наистина шокиращо да видиш истинското си лице в огледалото. През годините съм боядисвала косата си във всеки възможен цвят от бялото до черното, като това включва синьото, зеленото и пурпурното, а прическите ми са варирали от войнишка подстрижка до коса до кръста. Била съм неустойимо слаба, приятно пухкава, дебела и бременна, умираща от глад и с физика на скелет. Била съм бледа като севернячка, когато не съм виждала слънчевите лъчи в продължение на месеци, и мургава като орех, с бронзов загар под екваториалното слънце, чиято топлина прониква чак до костите ти.

Сега изглеждах като самата себе си, като пораснала версия на детето, което бях някога. Това ме караше да се чувствам ужасно оголена и ранима. На сутринта си облякох няколко пуловера, увих дебел шал около врата си и вързах забрадка на главата си, което — доста иронично — ме накара да изглеждам още повече като някогашното си аз. Селяндурски дрешки. В крайна сметка неохотно слязох на долния етаж. Днес беше мой ред да подредя масата за закуска.

В кухнята поздравих набързо Дайсуке и Чарлз, които приготвиха закуската. Забелязах, че кухнята, както обикновено, беше чиста и подредена, въпреки че готвеха за тринайсет души. И двамата бяха пестеливи на думи, изискани мъже, които винаги изглеждаха изпълнени със спокойствие. Брин и Лоренц пък кипяха от енергия и след тях кухнята изглеждаше така, все едно в нея е избухнала бомба. Рейн работеше чисто. Нел правеше бъркотия. Аз и Джес бяхме адски неорганизирани и съм сигурна, че това изненадаваше всички.

Така или иначе, побързах да грабна чиниите и да изчезна в голямата и все още сумрачна в този час на деня трапезария. Бях изнервена, притеснена и пренавита, а не се бях чувствала така от... седмици. Веднага щом отидех на работа, планирах да се скрия в

задната стаичка на магазина с кутия боя за коса. Смятах този път да се спра на кестенявото.

Вратата откъм кухнята се отвори и Солис влезе в трапезарията, понесъл няколко клонки. Кимнах, без да срещам погледа му. Той сложи голяма ваза в центъра на масата и постави вътре клонките, оформяйки красиво подобие на икебана с височина от около метър.

— Карам ги да цъфтят — каза той, докато нежно прокараваше пръсти по кората. — Не чрез магия, а просто като ги вкарвам вътре на топло. Дали е грешно да караш нещо да се променя против природата му?

Изглежда, че говореше на себе си, без дори да ме поглежда, и аз се надявах, че въпросът не е насочен към мен. Екзистенциалната философия определено не ми е силна страна, преди да съм изпила първото си кафе за деня.

Тихо заобиколих масата и започнах да подреждам тежките и красиви чинии на Ривър от осемнайсети век по местата им.

— Как мислиш, Настасия? — попита ме Солис, приковавайки ме с въпроса си подобно на колекционер, който забива пеперуда с игла върху общита с кадифе поставка. — Мислиш ли, че е грешно да караш нещо да се променя против природата му? Като тези клонки например. Между другото, от какво растение смяташ, че съм ги откъснал?

Огледах клонките във вазата. Като за начало трябваше да спечеля малко време. Кората им беше светла и напомняше по-скоро за храст, отколкото за дърво. Беше растение, което цъфтеше рано, защото все още не беше дошла зима, а според думите му тези цветове трябваше да се разтворят от топлината вътре.

Пробвах да налучкам:

— Форзиция?

Той се усмихна и аз се почувствах абсурдно доволна от себе си, като дресиран тюлен, който беше изпълнил номера си перфектно.

— А сега другият ми въпрос. Дали е грешно да караш нещо да се променя против природата му?

С тъга осъзнах, че поредният Момент Да Бъда Образована се беше промъкнал до мен, когато гардът ми беше свален. Въпросът беше зададен небрежно, но отговорът определено не трябваше да бъде такъв. Различни варианти започнаха да се блъскат из лишения ми от кофеин мозък.

— Като да тренираш кучета, например? — пробвах се аз.

Той се усмихна търпеливо. Малко неща са по-неприятни от една търпелива усмивка.

— В природата на кучетата е да работят за човека. Те са били опитомени преди толкова хиляди години, че вече е в природата им да приемат или дори да изискват тренировка. Тренировките не са в разрез с природата им. Тук говорим за това, че принуждаваме тези пъпки да разцъфтят извън обичайния сезон просто за да си доставим удоволствие. Това е само един пример. Друг би бил преграждането на река с бент. Или изолацията на даден човек, защото хората по природа са социални създания. Те не са създадени да бъдат сами.

Дайсуке влезе тихо и постави кошница с бисквити върху масата. Той погледна косата ми, усмихна се леко, след което се върна обратно в кухнята.

Не можех да се съсредоточа. Бях разстроена и се чувствах неловко заради вида си. Искях да избягам, за да се променя отново. Нямах дори грим. Сигурно в лицето приличах на чаша с мляко.

Въздъгнах:

— Не знам. Може би.

Очаквах, че ще ми каже да отида и да помедитирам малко с тази мисъл в главата или да потърся някого, който да ми помогне с отговора, но той не го направи. Вместо това отново прокара пръсти по клонките и промълви:

— Аз също не знам. — Вдигна очи към мен. — В твоята природа е да изглеждаш по този начин. Това си ти и *ти* изглеждаш по този начин. Моля те, опитай да го приемеш. Спомни си думите на Хектор Айзенберг: „Лицето на една жена, оголено от всякакъв грим, е красиво като луната и точно толкова мистериозно“.

Просто го гледах, чувствайки как кожата ми настръхва. Хората започнаха да влизат и да сядат по местата си, а Чарлз и Дайсуке донесоха подносите с храната.

— Моля те, не се променяй отново — прошепна ми Солис толкова тихо, че да го чуя само аз. — Продължи да бъдеш себе си.

Той се отдалечи, взе си чиния и се нареди на опашка, за да си вземе храна.

— Лицето ми *не е* чак толкова изразително — промърморих и видях как крайчетата на устните му се извиват в усмивка.

Исках да избягам в стаята си и да се скрия там, докато станеше време да тръгна към града, но се насилих да остана и се подредих зад Лоренц. Той едва държеше очите си отворени — явно беше стоял до късно снощи.

— Джорно, бела — промърмори италианецът и миризмата на пачули от афтършейва му ме обгърна.

Зад мен Чарлз си гледаше в чинията.

— Е — промърмори той и ирландският му акцент пролича дори в този самотен звук. С червената коса и луничките си изглеждаше като рекламен плакат, призоваващ хората да посетят Зеления остров. — Изрусила си се, а?

— Не — отвърнах точно в мига, когато силен трясък накара всички ни да подскочим. Извърнахме глави и видяхме Рейн да стои на прага с изумено изражение. Беше носил цял куп цепеници, които в момента лежаха разпилени по пода.

Зяпаше ме пребледнял и с ужасено изражение, а златистите му очи бяха ококорени. Тръсна глава и отрони:

— Не. Не!

Той осъзна, че всички го гледахме неразбиращо, сведе очи към цепениците, после ги вдигна отново към мен, обърна се и излезе, без да каже думичка. Миг по-късно чухме как задната врата се затръшна.

— Какво си му направила? — изръмжа Нел, след което хвърли кърпата си, за да тръгне след него. Ривър я хвана за ръката и я спря.

— Аз ще отида — каза тя внимателно.

— Не — настоя Нел сърдито. — Ние сме много близки. Знаем какво да направя.

Ривър бавно поклати глава.

— Моля те, Нел, седни си на мястото. Аз ще отида при Рейн.

Нел отвори уста, за да възрази, но погледът на Ривър я накара да промълви неуверено:

— Ама и аз мога да отида...

— Довърши си закуската — нареди Ривър, след което се обърна и тръгна след Рейн.

Нел се задоволи с гневен поглед към мен, след което отвратено поклати глава. Седна, мърморейки си нещо под нос и разгъна кърпата в скута си.

Сега вече всички ме гледаха. Присвих се безпомощно без никаква идея какво точно се бе случило. Рейчъл помоли Ан да ѝ подаде чиния и лека-полека всички започнаха да се държат нормално. Джес и Брин бързо събраха чепениците и ги поставиха в щайгата до камината. Чувствах погледите на Ашър и Солис върху себе си, но механично си взех малко храна и седнах в края на пейката до Джес, който ми изсумтя едно „Добро утро“. Промърморих нещо в отговор, докато мозъкът ми работеше трескаво.

Русоляво белите ми коси бяха нещо характерно за Севера и особено за моето семейство и хората от селото ми. Дали Рейн ги беше разпознал, осъзнавайки значимостта на този цвят?

Повъртях тази мисъл из главата си в продължение на една трескава минута, но после си спомних, че беше гледал как корените на косата ми прорастват в продължение на цели пет седмици. Самият той ми бе обърнал внимание на бялата ми скунксова лента.

Какво ставаше в такъв случай?

Оказа се, че ще трябва да отида на работа, преди да разбере. Рейн и Ривър така и не се върнаха на закуска, така че в крайна сметка се качих на разнебитената си кола и отидох в града.

Време беше да се съсредоточа върху работата, да бъда в настоящето и да живея за мига. По-късно щях да се притеснявам за Рейн.

Старият Макинтайър огледа косата ми, но не каза нищо.

— Дойде нова доставка от... дамски продукти — излая той. — Върви и ги подреди в *специалната ни секция*.

Той ми се намръщи, след което се обърна и се отдалечи. Ухилих се накриво. Една от промените, които двете с Мериуедър бяхме направили, бе да групираме „дамските продукти“ на едно място. По време на това ни занимание бях установила, че най-лесният начин да накарам стария Мак да ни остави на мира, бе да му покажа пакет с дамски превръзки и да го попитам за цената им.

Замъкнах големите пластмасови кошове до *специалната ни секция*, вече нетърпелива да разкажа историята на Мериуедър. Някъде около обяд почувствах, че някой ме гледа. Вдигнах очи, видях Дрей и се намръщих.

— Защо не си на училище?

Тя ми се намръщи в отговор.

— Вече завърших.

Изправих се и се протегнах, след което хвърлих една празна картонена кутия в коша за боклук.

— Не си, лъжкиня такава. Няма начин да си на повече от шестнайсет.

— На седемнайсет съм. И какво ти пука всъщност? И ти не си на училище, а най-вероятно също си на толкова. Или на осемнайсет?

Забелязах, че киселото ѝ изражение този път не е част от обичайната ѝ бунтарска маска, и погледнах по-внимателно, за да установя, че Дрей държи в ръце тест за бременност.

Тя проследи погледа ми и издаде напред брадичка.

— Кой от тези е най-евтиният?

Огледах цените.

— Този — посочих. После ми хрумна нещо. — Тоалетната е ей там. Върви да си го направиш.

Тя отстъпи крачка назад, готова да откаже, но се поколеба.

— Действай — настоях. — По-добре е да го направиш сега, докато съм тук, отколкото сама вкъщи.

За части от секундата видях как маската ѝ на нахакано момиче се пропуква и зърнах уплашената тийнейджърка под нея. Страхът ѝ взе надмощие и тя бързо тръгна към обществената тоалетна. По закон бяхме задължени да имаме такава, въпреки че нямах спомен някой клиент да я е използвал досега. Познайте обаче кой трябваше да я лъска ежедневно. Правилно.

Най-накрая Дрей се върна.

— Може ли да се вярва на тези неща? — попита тя.

Кимнах:

— Опасявам се, че да.

Тя въздъхна дълбоко и ми показа пластмасовата лентичка. Резултатът беше отрицателен.

— Колко ти дължа?

— Осем ѝ седемдесет и девет — отвърнах. — Хей! Имам страхотна идея! Защо не си купиш и малко презервативи. Така няма да ни се налага да минаваме пак през тази процедура. Не че не беше забавно де.

Очите ѝ се присвиха.

— Не, благодаря.

Леле каква идиотка.

— Има ги в различни разцветки — пробвах да я придумам аз.

Тя поклати глава.

На касата взех отворената кутия от теста за бременност и я маркирах, след което я хвърлих в коша.

— Нямаше ли някаква гинекологична клиника на отклонението за път дващсет и седем? — попитах. — Мисля, че съм минавала покрай нея.

Дрей сви рамене. Изглеждаше адски облекчена, но не искаше да го покаже.

— Нямам представа.

Чекмеджето на касовия апарат се отвори. Взех нейната десетачка и ѝ върнах рестото.

— Заповядай — казах. — А за да имаш представа, да, точно там има гинекологична клиника. Предполагам, че могат да ти изпишат противозачатъчни. Или да те прегледат, за да се уверят, че не си лепнала нищо, защото съм убедена, че си имаш работа само с разни типове от виещата лига.

Завъртях очи. Можех ясно да видя как премисля получената информация.

— Можеш да стигнеш и пеш — добавих с отегчен тон, докато си разглеждах ноктите. — Щом можеш да получиш нещо на по-ниски цени, не виждам причина да не го направиш.

Дрей отново сви рамене, но мисля, че идеята определено се беше настанила в мозъчето ѝ. Тя бутна вратата, за да излезе, и подхвърли през рамо.

— Изкъртваща прическа, между другото. Страшна е!

Стрелна ме с поглед, за да се увери, че съм схванала сарказма, след което ми се изплези. Видях я да се хили самодоволно, докато минаваше покрай витрината.

Ето го и доброто ми дело за деня. Настасия, спасителката на тийнейджърките.

Когато се прибрах същия следобед, вече се беше стъмнило. Ставах преди зазоряване и се връщах след залез. На практика виждах дневната светлина единствено през прозорците на „При Макинтайър“.

Беше гадно. Имах няколко минути до вечеря и като по чудо не бях зачислена за никаква работа, така че се качих по стълбите и тръгнах към стаята си.

Докато вървах по коридора и подминавах тъмните прозорци, си помислих, че напоследък се движех напред-назад като безмозъчно добиче и сега отивах като крава в обора ѝ, защото е дошло времето за доене.

Пред вратата протегнах ръка към дръжката, но се спрях. Защо? Огледах коридора в двете посоки. Наоколо нямаше никого. Въпреки това имах усещането, че нещо не е както трябва. Вратата ми беше затворена и над нея нямаше кофа с вода, примерно. Всичко изглеждаше наред, логиката ми нашепваше, че всичко би следвало да е наред... но въпреки това нещо ме спираше да вляза вътре.

Обърнах се и тръгнах да търся Ривър.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Хм — промърмори Ривър, докато оглеждаше вратата ми.

На долния етаж вечерята вече беше готова. Стомахът ми куркаше. Чувствах се като най-голямото мрънкало на света.

— Няма нищо, сигурна съм — промърморих. — Въобразила съм си нещо.

— Не — заяви Ривър. — Не си.

— Не виждам нищо — настоях.

Тя ме погледна:

— Обаче си почувствала нещо. Нещо те е накарало да не влезеш.

Звучеше глупаво. Кимнах. Сега, когато се страхувах от толкова много неща (от Инси, от Рейн, от мрака, от самата мен, от миналото ми), виждах опасности навсякъде.

Ривър бръкна в джоба си и извади оттам малка и изящна сребърна кутийка, върху чийто капак беше гравирана ловна сцена. Помислих си, че сигурно е събирала разни сребърни изделия с векове. Вътре в кутийката имаше някакъв ситен сиво-зеленикав прах и малка сребърна лъжичка.

— Развален кокаин? — предположих.

Тя поклати глава, взе лъжичката и загреба малко от праха. Промърмори няколко думи, след което вдигна лъжичката пред устните си и духна силно. Прахът се понесе във въздуха към вратата, а аз бързо отстъпих назад и ахнах. По цялата рамка бяха изписани символи, които, докоснати от праха, започнаха да излъчват слаба сребриста светлина. Някои от тях бяха руни, но нямах представа какво представляват повечето.

— Какво е всичко това? — възкликнах.

Ривър оглеждаше внимателно символите.

— Магически знаци. Заклинания.

Тя коленичи и ги проследи с пръст.

— Заклинания за какво?

— Не са много могъщи — каза Ривър, докато се изправяше. — Също така не са смъртоносни. Основната им цел е да бъдеш сполетяна от лош късмет. Да се спънеш и да си счупиш глезена, да си загубиш ключовете, да прегориш яденето в кухнята или да претърпиш лека катастрофа с колата си. Такива неща. — Тя наклони глава на една страна и се замисли. — Хм.

— Значи това съм почувствала? Тези... заклинания? И те щяха да ми окажат влияние, ако бях прекрачила прага?

Кой би могъл да направи нещо подобно? Ривър беше казала, че ще омагьоса мястото така, че Инси да не може да ме открие. Така или иначе се съмнявах, че той знае подобни заклинания. Може би Рейн? Кой друг? Нел? Беше бясна тази сутрин, когато Рейн откачи.

Ривър кимна:

— Те щяха да подействат на първия човек, който мине през тази врата. Трудно ми е да повярвам, че си ги доловила — излъчването им е доста слабо. — Тя замълча за момент със замислено изражение. — Чудя се... мисля, че Ашър ще може да ми помогне с това.

Като по сигнал, чухме някой да се изкачва по стълбите и няколко секунди по-късно Ашър се появи в коридора.

— Трябвам ли ти за нещо? — попита той.

Ривър бързо го въведе в ситуацията. Ашър изглеждаше изненадан, когато видя магическите символи, и още по-изненадан, когато Ривър му каза, че съм ги почувствала.

Той остана смълчан около минута, смръщил черните си вежди и поглаждайки късата си брада. Най-накрая вдигна поглед.

— Вътре има нещо. Тя е усетила него.

— Нещо вътре? — повторих. — Като например тигър? Какво има вътре? Това си е моята стая!

— Добре, нека ги развалим — каза Ривър делово.

— Какво има вътре? — този път почти изкрещях. Амулетът ми беше в тази стая.

— Още заклинания — отговори ми Ашър. — Много по-мрачни. И по-силни.

Не съм някакъв гений. Смятам се за доста умна и освен това имам много добро чувство за ориентация, което често ми е било от полза, но не съм гений. Така че ме е срам да си призная как едва тогава осъзнах с пълна сила, че някой бе сторил всичко това преднамерено.

Не просто заклинанията по вратата, ами и по-лошото нещо вътре. Някой тук искаше да ме нарани. Усетих как страхът, който ме бе преследвал, откакто бях напуснала Лондон, се завръща с пълна сила. Дали някой се беше промъкнал тук? Не виждам как би успял. Което означаваше, че става дума за един от хората в тази къща. Може би Нел? Явно ѝ се пречках, докато пърхаше край Рейн като пчеличка около цветете. Или пък беше някой друг? Супер, просто супер.

Ривър и Ашър провериха околните врати. Бяха чисти.

— По-късно ще направим по-мащабно прочистване — заяви Ривър. — Нека обаче първо да махнем тези.

— Магически „Мистър Пропър“? — попитах в жалък опит да се пошегувам.

Усмивката на Ривър изглеждаше очарователно нормална.

— Нещо такова.

Ан се качи, за да ни извика на вечеря, и очите ѝ направо щяха да изскочат, когато Ашър ѝ обясни какво става. Тя ужасено местеше поглед от него към мен. Всичко, което каза обаче, беше едно „Хмм“, след което се завъртя и слезе обратно по стълбите.

Ривър и Ашър направиха заклинания, за да премахнат ефекта на тези, които бяха хвърлени пред или вътре в стаята ми. Двамата стояха, опрели челата си, и мълвяха думи. Понякога заедно, друг път само единият от тях. Отне им няколко минути. Хрумна ми, че сигурно правят заедно магии от години, може би дори от десетилетия. Не знаех от колко време са заедно. Ривър най-вероятно беше по-стара от Ашър, но нямах представа с колко. Тя беше най-старият безсмъртен, когото познавах или за когото бях чувала. Чудех се дали е единствена. Не, разбира се, че не — та нали ми беше казала, че най-големият ѝ брат е кралят на тяхната династия. Трябваше да има и други.

В един момент тихото припяване на Ривър и Ашър престана, двамата отвориха очи и се отделиха един от друг.

— Би трябвало да сме готови — обяви Ашър. — Имаше наистина гадни неща.

— Като например? — попитах, докато Ривър протягаше ръка, за да отвори вратата.

Ашър сви рамене, след което последва Ривър в стаята ми. Признавам си чистосърдечно, че се замотах за малко отпред, за да видя дали няма да попаднат в мечи капан, от тавана върху главите им няма

да се изсипят паяци, или пък телата им няма да избухнат в пламъци. После подадох глава през вратата.

— Всичко е наред — повика ме Ашър. — Можеш да влезеш.

— Сигурен ли си? — Кога точно се бях превърнала в такава пъзла? *Когато започна да ти пука какво точно ще се случи с теб*, отговори тих гласец в главата ми. Както обикновено, му казах да млъква.

Ривър беше духнала още прах върху вътрешната страна на вратата и видях, че тя също е покрита с бързо избледняващи символи. Ашър прокара ръце под дюшека ми, обърна възглавницата и дори коленичи и надникна под леглото. Кога за последен път бях мела праха тук?

Май никога. Опа!

— Аха — възкликна той, бръкна под леглото ми и измъкна малка кожена торбичка. Двете с Ривър се приведохме над него.

— Някакви сигнатури? — попита глас от вратата. Солис се бе изправил на прага, а древните му кафяви очи контрастираха с младежкото му лице.

Ривър се намръщи.

— Нямам представа.

Солис пристъпи в стаята.

— Нямаш представа?

— Какви са тези сигнатури? — попитах, но никой не ми обърна внимание.

Ашър развърза кожената торбичка и внимателно изсипа съдържанието ѝ върху леглото. Видях няколко карфици, малко шишенце с тъмна червеникавокафява течност и черен блестящ камък, който изглеждаше като направен от метал. Хематит, спомних си и се потупах одобрително наум по ученолюбивата глава.

— Това някаква шега ли е? — попитах, надничайки зад рамото на Солис.

— Не — отвърна Ашър. — Изобщо не е шега.

— Какво става тук! — попитах, леко повишавайки тон.

Солис ме погледна, след което се обърна и отиде да затвори вратата. Разтвори длан и промърмори няколко думи, които не успях да разпозная. После и тримата в пълен синхрон насочиха погледите си към мен.

— Какво? — възкликнах. — Не съм го направила аз!

— Знаем — каза Ривър. — Кажи ми, срещала ли си някого от хората тук, преди да дойдеш в къщата. Искам да кажа, освен мен. Някой друг да ти се струва познат?

— Не. — Да, Рейн ми се беше сторил познат и освен това имах едно видение с него в ролята на кръвожаден варварин. Но аз наистина не го бях срещала, преди да дойда тук, бях сигурна в това. Прехвърлих лицата на останалите през главата си, опитвайки да си ги представя с по-различен външен вид, но не можех да си спомня да съм виждала някого от тях преди. — Не, не мисля. Защо?

Ривър ме погледна в очите.

— Някой тук желае смъртта ти.

Натопих залък хляб в остатъците от яхнията в купичката си. Аз и четиримата учители седяхме на масата и ядяхме закъснялата си вечеря. През кухненската врата можехме да чуем как Джес, Нел и Лоренц мият съдовете и почистват. Лоренц пееше някаква ария от „Тоска“ — имаше хубав глас.

— Е, какво точно се случи с Рейн тази сутрин? — попитах. Той така и не се беше появил на вечеря и се чудех дали има нещо общо с магиите в стаята ми. Въпреки всичко не мислех, че е виновен, но нямаше как да отрека, че нещо във вида ми на закуска му беше изкарало акъла.

— Внезапно си му се сторила позната — отвърна откровено Ривър. — Нещо в цвета на косата ти, в начина, по който си стояла там, е предизвикало болезнен спомен. — Тя се усмихна накриво. — Помня, че и при теб се случи нещо подобно, когато видя отражението си снощи. Сигурна ли си, че не го познаваш?

— Не, наистина не мисля, че го познавам — отрекох отново. — Може да се каже, че... повече или по-малко съм се мотала с една и съща тайфа в продължение на много време. Не мисля, че съм срещала някого от хората тук. Само дето...

— Какво? — Ривър се приведе към мен.

Поколебах се.

— Ами... по време на онзи кръг... онова, което ме сполетя, всъщност не беше видение, а спомен. Спомних си нещо, което ми се случи много отдавна. Адски отдавна, някъде преди хиляда и шестстотната година. В този спомен видях един човек, който

изглеждаше точно като Рейн. Човекът, който... почти успя да ме нарани. Варварин. Един от нашествениците, които идваха през зимата в онези времена.

Уф. Всъщност така и не бях разказвала тази история на никого. Държах я погребана в продължение на четиристотин години заедно с други кошмарни спомени, които в момента се носеха към повърхността на съзнанието ми, подобно на мехурчета в кипяща течност.

Ривър се опита да срещне погледа ми, но аз бързо сведох глава и се заех старателно да обирам яхнията от купичката си с нов залък хляб.

— Така или иначе, Рейн е на двеста шейсет и седем — добавих. — Значи не е бил той. Просто някой, който, нали разбирате, е изглеждал точно като него. Или пък мозъкът ми прави някакви номера и е вмъкнал лицето на Рейн в онзи спомен. Беше... странно.

Учителите се умълчаха за известно време и аз останах с впечатлението, че се споглеждат над главата ми.

— Някой тук държал ли се е зле с теб? Ядосвала ли си някого? — Младоликото лице на Солис беше загрижено.

— Отговорът на така поставения въпрос е „не“ — промърморих. — Искам да кажа, че не се е случвало нищо сериозно. Смятам, че Нел определено не ме харесва, но това си е нещо като вражда между ученички, нали разбирате? — Тогавя обаче ми хрумна още нещо. — Въпреки че Рейн ми каза да си вървя през първия ми ден тук.

— Казал ти е да си вървиш? — Ривър повдигна тъмните си вежди.

Прииска ми се да си бях държала устата затворена. Сега се чувствах като *порта*. Нещата ставаха все по-хубави и по-хубави.

— Е, това стана през първия ми ден тук. Никой не вярваше, че мога да остана. Не е като да притежавах аура на доброта и послушание по онова време, нали така?

Ривър се усмихна.

— Всъщност не е ясно дали я притежавам и в момента — почувствах се длъжна да добавя. Не исках да ги разочаровам или изненадам прекалено много, ако в един момент просто ми писнеше и се върнех на еднопосочния си път към ада. — Така или иначе, Рейн се чувства призван да бъде добър и да пречиства ежедневно душата си.

Не би искал да изгуби кармичния си прогрес, като направи нещо подобно. Нали? — Погледнах към Ривър и останалите. Те кимнаха бавно и замислено. — А какво точно имахте предвид под сигнатури одеде?

— Магиката е нещо много лично и интимно — отговори ми Ан. — Всеки човек твори магия по свой собствен начин. Вече сме говорили за тези неща, хората развиват различни модели на заклинания, които са успешни и работят за тях. Въпрос на индивидуален избор е какви руни или магически символи ще използваш, с кои елементи ще работиш, дали ще се спреш на лунни заклинания, слънчеви заклинания, заклинания на вятъра или на водата. След като си творил магия с някого достатъчен брой пъти, често можеш да разпознаеш заклинанията на този човек, защото те носят отпечатъка на личността му, неговите вибрации.

— Някои хора дори целенасочено вплитат собствената си сигнатура в своите заклинания — добави Ашър. — Те са горди от това, което са сътворили, или искат да изпратят предупреждение. Така че името им на практика е вградено в самото заклинание.

— Само че никой не е оставил сигнатурата си в заклинанията от стаята ми, нали? — предположих. — Би било глупаво съответният човек да го стори.

— Никой не е оставил открито сигнатурата си — каза Солис. — Тези заклинания са били умишлено... замаскирани. Създадени са от един човек, но са изградени така, че да напомнят за магическия модел на друг. След което са допълнително замъглени.

Зяпнах го.

— Нима някой действително може да стори нещо подобно? — О, Божичко, всичко това беше далеч по-сложно, отколкото си бях представяла. Никога нямаше да успея да го схвана напълно.

— Да — кимна Ривър.

— И това са били заклинания, които да предизвикат... смъртта ми?

— Най-общо казано, да — отвърна Ривър. — Което всъщност е глупаво, предвид факта, че си безсмъртна. Не става дума за директно убийство. По скоро нещо от типа на това да се разболееш от пневмония и да умреш. Да преживееш фатален инцидент. Да бъдеш убита по време на обир. Видът на смъртта не е заложен в

заклинанието. За нормален човек подобни магии наистина биха довели до фатален изход. За теб обаче, за хората като нас, тези заклинания ще действат по друг начин. Ще те обвият в мрак. Не могат да те убият — сама знаеш колко трудно е това — но ще привлекат ужасяващ мрак. Нещо, което да предизвика неконтролируем страх или депресия, от която не можеш да се измъкнеш. Не съм виждала нищо подобно от... е, нека кажем, че не съм виждала нищо подобно от много, много отдавна.

— Да не говорим за талисмана под леглото ти — каза Ашър. — Гадна работа.

— Комплектът за шиене, а?

Той пробва да се усмихне на шегата ми, но не успя.

— Щеше да ти оказва силно влияние всеки път, когато легнеш в леглото си.

Стомахът ми отново се сви. Спомних си какво бях почувствала, когато протегнах ръка към вратата си и после се поколебах. Бях усетила някаква студена черна сянка, която ме очакваше в стаята ми. Сянка, която щеше да ме сграбчи, да ме обгърне изцяло и никой нямаше да ме види отново. Възможно ли бе наистина да го е сторил Рейн? Не... въпреки всичко не можех да си го представя да прави нещо подобно. Но кой тогава? Нел? Тя си беше кучка, но дали наистина ме мразеше толкова много? Беше ли толкова добра в използването на магия? Някой от другите? Усетих как в черепа ми се надига пулсираща болка.

— Може би мястото ми наистина не е тук — промълвих. — Искам да кажа, че то наистина не е, и всички го знаем. Това е просто доказателство.

— Напротив — каза Ривър. — За мен това означава, че повече от всякога трябва да бъдеш именно тук.

Солис, Ашър и Ан кимнаха, но видях как Солис стрелна Ривър с очи.

— Съгласна съм — обади се Ан. — Вече сме го обсъждали. Тя притежава неестествено силна магия, нещо древно и могъщо. Трябва да се научи да го контролира, да го разбере и да го използва, за да твори добро. В противен случай ще бъде уязвима завинаги.

— Въпросът е дали някой друг знае за нейната сила? Дали някой я чувства като заплаха? — попита Ашър.

Полагах сериозни усилия, за да запазя спокойствие. Кожата ми се бе вледенила при думите „древно и могъщо“.

Ривър поклати глава, без да откъсва очи от мен:

— Като изключим приятеля й Иносенсио? Както и Боз, след като именно той го спомена. Не мисля. Тя е прекалено неизвестна, прекалено необразована. Да, притежава сила, но е неспособна да направи каквото и да е било с нея. Тя просто не знае достатъчно.

— Ехо, аз все още съм тук — обадих се.

Без никакво предупреждение Ривър вдигна ръка и допря пръсти до слепоочието ми. Какво правеше? След миг... я почувствах.

Почувствах съзнанието й. В продължение на няколко секунди се наслаждавах на усещането, после осъзнах какво може да означава това и бързо затворих съзнанието си, издигнах край него всички стени, за които можех да се сетя. Тя беше права, аз бях необразована, няхах представа как да направя каквото и да било, но въпреки това панически започнах да изпращам сигнали на мозъка си: Защити се!

Очите на Ривър леко се разшириха и тя отдръпна ръката си.

Опитах се да се престоря, че нищо не се е случило.

— Да не би да имам температура? — попитах максимално небрежно.

Тя поклати глава.

Същата вечер и четиримата учители поставиха магически знаци за защита върху тялото ми, начертавайки ги с пръсти върху челото, ръцете и гърба, както и над сърцето ми. Солис и Ан ме изпратиха до стаята ми и направиха още заклинания върху рамката на вратата, самата врата, вътре в стаята и над леглото ми.

— Ами в банята? — попитах нахално. — Може да падна от тоалетната и да си счупя врата.

Май не намериха шегата ми за смешна.

— Знаеш ли как да правиш заклинание за заключване на врати? — попита ме Ан.

Опулих се:

— Ама и такова заклинание ли има? Исусе Христе! Можехте да ми го кажете още преди месец.

Ан и Солис се разсмяха. После тя ми показа едно простичко заклинание, което, според собствените й думи, не можеше да спре разбеснял се бик, но щеше да спре всеки, който се опиташе да влезе

без мое позволение. Беше елементарно и аз разпознах структурата на заклинанията за начинаещи от часовете на Ашър. Дори и най-простото заклинание обаче трябваше да бъде ограничено до време, място, човек, ефект... всички онези неща, за които просто нямах търпение и като цяло ме изнервяха жестоко.

Въпреки това ненавиждах липсата на възможност да си заключа вратата. Така че ако можех да заместя липсващата си ключалка с магика, щях да науча как се прави. Ан ми обясни нещата два пъти и най-накрая кимнах разбиращо. После тя излезе от стаята и изчака в коридора. Много бавно и старателно, чувствайки се като умствено изостанала, произнесох думите и направих съответните жестове.

— Готова съм — провикнах се най-накрая. Бях изтощена, все едно бях тичала по цялата дължина на Бруклинския мост.

Ан се опита да влезе. Видях как бравата се завърта.

— Не мога — заяви доволно тя. — Колкото повече сила влагам, толкова по-трудно ми става. Добра работа!

Бях абсурдно доволна от себе си, но доброто ми настроение бързо се изпари, когато си спомних, че правя всичко това, защото някой от хората тук ме мразеше и в червата.

Това определено можеше да скапе възбудата от добре свършена работа.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Следващият ден бележеше началото на нова глава от престоая ми в Ривърс Едж. Заради загрижеността на учителите ми се наложи да забавя темпото и да бъда нащрек за всякакви злонамерени чувства, насочени към мен.

Наблюдавах внимателно Нел и Рейн, докато се хранехме и когато работехме заедно. Той съвсем целенасочено се стараеше да не гледа към мен и се държеше така, все едно съм невидима. Вече не ме караше до града, а в графициите никога не бяхме записвани за съвместна работа. Нел изглежда бе овладяла враждебността си и се беше върнала към фалшивите си дружелюбност и любезност.

Самата аз не долавях нищо от никого и нямаше доказателства за нови прояви на черна магия из Ривърс Едж. Всички бяхме нащрек, но цялата история все повече започваше да изглежда като еднократен предупредителен изстрел, който няма да се повтори.

Или поне в това се опитвах да убедя сама себе си.

Няколко дни по-късно старият Мак ми каза, че дрогерията ще бъде затворена за пет дни. Показа се, че веднъж или два пъти годишно той ходи с приятелите си на риба. Представих си група сърдити старчета, които стоят с мрачни изражения в ледената вода и мятат въдиците си. Може би за него обаче това си беше някакъв вид терапия или просто разпускане.

Е, аз със сигурност щях да разпусна. Първоначално бях на седмото небе от радост — пет дни без работа! — но няколко секунди по-късно бях връхлетяна от паника. Какво точно щях да правя с тази почивка? В момента всеки миг от всеки мой ден беше зает с нещо, като дори в почивките между отвратителните и малоумни занимания аз продължавах да бъда нащрек за това кой е край мен и какво прави.

Представих си как покрай тази петдневна отпуска ще се отегча и ще се опитам да измисля някоя простотия, с която да се позабавлявам. Като например да дразня местните, да се появя с някоя лъскава кола и да започна да се фукам, да пропуша или пък да си тръгна.

Дали това беше моментът, в който отново щях да поема надолу, а всичко постигнато до момента щеше да бъде изпепелено от няколко лоши избора? Знаех, че е неизбежно. Аз винаги, ама винаги разрушавах хубавите неща.

Както се оказа обаче, поне този път страховете ми бяха неоснователни. Трябваше да предположа, че господарите ми в Ривърс Едж ще съзрат в петте дни свобода на робинята си единствено предизвикателството да ги запълнят подобаващо.

— Коледа идва — каза ми Ривър бодро, докато ми тикаше в ръцете юргани и прочее спално бельо. — Това е чудесно време да почистим къщата. Освен това, когато дойде зимното слънцестоене^[1] и най-дългата нощ за годината отстъпи пред най-краткия ден, а всеки следващ ден започне да става малко по-дълъг и малко по-светъл, човек се чувства страхотно, ако всичко край него е излъскано до блясък и чистичко.

Погледнах я над купчината юргани, която крепях.

— Шегуваш се, нали?

— Изобщо не се шегувам — дари ме тя с неустоимата си широка усмивка, която караше лицето ѝ да грейне. — Сега бегом към пералнята. Можеш да се радваш, че е зима и затова ще използваш сушилника. През лятото ще правим същото, но ще опъваме простори.

Тя раздвижи длани в жест, който трябваше да наподобява крачене, и аз се запрепъвах навън в студа, едва виждайки къде ходя. Е, поне няма да ми се наложи да топя тези парцали в котел с вряща вода навън, помислих си мрачно. Пералнята всъщност беше голяма стая на ъгъла на училищната сграда с подредени в редица седем индустриални перални машини и още толкова сушилни.

Вътре пуснах юрганите на пода и псувайки, започнах да ги подреждам по цветове.

Веднъж се бях разболяла от наистина неприятна пневмония. Дробовете ми бяха пълни с течност, изгарях от висока температура и направо не знаех на кой свят се намирам. Всеки нормален човек би умрял и през онази зима с мнозина се случи именно това. С приятелите ми бяхме тръгнали към Швейцария, където да прекараме празниците, но аз бях прекалено болна, за да продължа пътешествието,

и те ме зарязаха в един женски манастир в Германия. Оставиха на игуменката цяла торба с пари и ѝ обясниха, че те ще бъдат достатъчни, за да се грижи за мен, докато се оправя, или за да ме погребее, ако не оцелея. Още помня многозначителния им смях.

Както и да е. Бях прекарала там два дълги месеца и повярвайте ми, човек не може да придобие представа какво представлява една монахиня, докато не види немска монахиня от края на деветнайсети век. Манията за чистота на тези жени достигаше до непонятни висоти. Никакви глупости, само съвестно, методично, ежедневно търкане. Ако тези монахини управляваха държавата, Германия щеше да спечели Втората световна война. Адски целеустремени монахини.

Дори и те обаче щяха да се впечатлят от предколедната чистаческа фиеста в дома на Ривър. Да, нещата бяха толкова кошмарни. Прозорците се миеха отвътре и отвън, стените се забърсваха, подовете се прахосмукираха, премитаха и след това минаваха с парцал. Всеки гардероб или шкаф се отваряше, проветряваше, почистваше и подреждаше. Оформяше се все по-голяма купчина от неща, които щяха да бъдат продадени на дворна разпродажба, когато времето се затоплеше. Беше шибано невероятно. Напоследък не ми се случваше нищо друго освен чистене. Рейн гледаше да не ми се пречка, въпреки че от време на време го забелязвах да ме гледа. Нел обикаляше наоколо със захаросана усмивка и я видях да работи с него на няколко пъти. Изглеждаше щастлива като свиня в кочина. Животът ми се виждаше, общо взето, нормален, като се имаше предвид, че се бе завъртял на сто и осемдесет градуса спрямо това, което възприемах като „нормално“ преди три месеца.

Една вечер по време на лудото чистене бях буквално на ръце и колене върху кухненския под и търках плочите. За ваше сведение, плочите бяха от камък. Камъните по правило са мръсни. Това им е в шибаната природа. Аз вървах срещу природата им в опитите си да ги изчистя.

Никой не бе възприел логиката на разсъжденията ми, така че ето ме тук, на ръце и колене.

Една наистина талантива търкачка с дългогодишен опит в почистването на каменен под сигурно щеше да приключи с гигантската кухня за около два часа. Аз вече навлизах в рамките на

третия си час и бях започнала да псувам преди четирийсет минути. Говоря свободно около пет езика, въпреки че понякога използвам остарели граматически конструкции или идиоми. Мога да псувам изразително на още три.

И го правех.

Полагах усилия, за да не се забавлявам, докато гледах как трупаната с месеци мръсотия се отмива и бледите цветове на камъните се разкриваха пред очите ми под досега на насапунисаната ми четка.

— Тъп, шибан, твърд, шибан, тъп камък — нареждах тихичко. — Дали ако бяха сложили линолеум, това щеше да им убие прелестната селяндурска атмосфера? Не. Можеха да си вземат поне една шибана бърсалка за подове. Но неее. Трябва да търкам с трижди проклета и съвсем автентична шибана четка.

Продължавах с коментари в същото интелектуално русло, когато чух задната врата да се отваря и затваря. В последно време бях доста по-бдителна, така че приседнах на пети и се заслушах. Между задната врата и кухнята имаше дълго антре с гардероби покрай стените и място за кухненска посуда, която не се използваше твърде често. Чух как някой изтръсква обувките си от снега, а после и шумолене на палта.

После долових и гласовете. Мъжки и женски. Кой ли беше това?

Изправих се бавно и безшумно, след което взех един от дългите кухненски ножове от магнитната му стойка на стената. Беше дълъг петдесетина сантиметра и адски остър. Нямах да ми помогне, ако някой използваше магика върху мен, но поне ме накара да се почувствам по-добре. Коленичих отново, плъзнах ножа под един от ниските шкафове и се заслушах.

Затворих очи и издишах много бавно. Дишането ми стана по-бавно и по-плитко. Започнах да долавям звуците по-ясно.

— Можеш! — настоя разпалено жената.

— Не — каза мъжът.

— Можеш! — повтори жената. Спонтанно, сякаш бях усетила някаква специфична миризма във въздуха, разпознах на кого принадлежат гласовете. Това бяха Нел и Рейн. Тя искаше нещо от него, а той ѝ отказваше с безчувствена студенина. В гласа му обаче се долавяше някакво колебание. Тя го усещаше и продължаваше да го притиска.

Слушах с приведена на една страна глава, също като във филмите. Двата се бяха вкопчили в словесната си схватка. Това, за което говореха, се отнасяше за тях, а не за някого друго, като например за мърлявата ви разказвачка. Така че, поне доколкото можех да преценя, Нел не молеше Рейн да ме убие.

Гласовете им затихнаха, но аз можех да почувствам копнежа ѝ, молбата ѝ, която не трябваше да изглежда като молба. Беше близо до точката, в която щеше да се пречупи.

Усещам ги тези работи, а? Но всъщност кой от нас не е имал мъчителен разговор с някого, който не споделя любовта му? Разговор, проведен шепнешком, за да не го чуе никой друг.

Отворих очи, потопих четката си в кофата със сапунена вода и пробвах да информирам достатъчно ясно влюбените гълъбчета за присъствието си, за да не ги поставям в неловка ситуация. Отворих уста и запях с цяло гърло:

— Пооолюшвай се леееко, Красиива кареееетооооо. Ела, за да ме отвееедеш у домааааа...

Тишина.

— Пооолюшвай се леееко... — започнах отново и в този момент Нел се появи на вратата. Лицето ѝ на английска девица бе зачервено от гняв. Тя ме стрелна с очи и видя какво правех. Беше облечена очарователно, с бели ботуши, украсени с кожа, тесни дънки, късо пуловерче с цвят на слонова кост и шикозна кадифена лента през челото.

Самата аз бях с мръсни дънки, два пъти по-мръсна и подгизнала от вода тениска (бях се оляла, докато пълнех кофата), без грим, с потна и светла коса, прибрана зад ушите ми (възмутена забележка към Ривър: заради теб изглеждам по този начин!).

Гадна доволна усмивка изкриви лицето на Нел и аз внезапно се запитах дали все пак тя не беше човекът, направил заклинанията в стаята ми. Съмнявах се в това, най-малкото не мислех, че притежава съответните познания. Чувството, което изпитваше към мен обаче, бе далеч по-силно от проста антипатия — това вече ми беше пределно ясно.

Тя сведе очи към половината от пода, която вече бях изчистила, и бързо мина по нея със самодоволна усмивка, оставяйки кални следи по

древните камъни. Бутна вратата към трапезарията и изчезна сред облак свеж парфюм с аромат на цветна градина.

Отпуснах се назад, загледана в камъните с учудване, бързо заменено от гняв. *Дяволите да го вземат!* — изревах в мислите си. *Тази кучка!* Първото нещо, което щях да направя утре, бе да намеря заклинание, което да напълни стаята ѝ с паяци! С тонове паяци!

Рейн се появи на прага. Изгледах го, стиснала челюсти, прекалено бясна, за да се почувствам притеснена от присъствието му.

— Давай — изръмжах и магнах с ръка към съсипания под. Тя вече прати по дяволите един час работа. Давай.

— Сигурен съм, че не го е направила нарочно — каза бавно той. Обичайният твърд начин, по който произнасяше съгласните, показваше, че английският не му е първи език. Проговаряше ми за първи път от поне седмица насам.

— О, не, ама разбира се, че не е. — Сарказмът направо капеше от думите ми. — Сигурна съм, че е нямало как да свърже половината чист под с мен, която си съдира задника, за да търка другата му половина! Също така съм сигурна, че си вярваш, защото си кръгъл, малоумен идиот! — Усетих се, че повишавам тон, но не ми пукаше. Искаше ми се да го замеря с четката си, защото вече не можех да я хвърля по Нел. След като го бях избягвала толкова дълго време, а той беше избягвал мен, нещо в главата ми се бе пречупило и сега думите просто извираха. — Също както можеш да се преструваш, че не забелязваш как тя е хлътнала до уши по теб! Сигурно не е лесно да бъдеш Божи дар за жените! — продължих. За нещастие устата ми работеше далеч по-бързо от мозъка ми. — Толкова си красив, че всяка въздиша по теб, копнее за теб, прави всичко възможно, за да бъде близо до теб, най-вероятно дори се опитва да ти прави любовни магии!

Очите на Рейн с цвят на златисто шери се разшириха и той ме загледа напрегнато. Видях го как премисля най-различни отговори и след това, за моя огромна изненада, разпознах по изражението му, че ги захвърля. Може би и той също беше бесен на Нел и искаше да си го изкара на мен.

— Да, точно толкова трудно, колкото на теб да бъдеш оживялата фантазия на всеки мъж — изръмжа той. — Коси като снега, очи като нощта, тежки думи и нежни... — Той млькна рязко. Изглеждаше потресен. Виждах по лицето му емоции, повече емоции, отколкото бе

показал за всичките шест седмици, откакто бях тук. Трябваше да помисля над това по-късно. Точно сега обаче бяхме увлечени в двубой.

— О, да — озъбих му се. Вдигнах мокрите си, покрити със сапун ръце с черни изпочупени нокти и кожа, зачервена от горещата вода, и ги прокарах през немитата си коса. Докато Рейн ме зяпаше, ги плъзнах надолу по мърлявата си мокра тениска, по-голяма с два номера. — Кой би могъл да устои на това? Всеки мъж си мечтае за подобно момиче. — За частица от секундата мога да се закълна, че зърнах някакъв див проблясък в очите на Рейн, видях истински копнеж в погледа му. Имах точно миг, за да си помисля — опа! — и проблясъкът бе изчезнал, а аз не бях сигурна какво съм видяла. Погледът и гласът ми станаха още по-груби. — О, почакай, не съм, нали? Имам труден характер, прекалено съм взискателна, невярна съм, избухвам лесно и на всичкото отгоре съм егоцентричка! Така че ми се махай от очите, докато още можеш, кретен такъв! — Вече крещях и искрено се надявах, че никой няма да дойде, за да провери какво става.

Рейн дишаше тежко и част от мен се зачуди дали ще ме замери с нещо, или ще дойде, за да ме удари, но той овладя гнева си. С каменно лице мина внимателно по чистата половина от пода, по чорапи, носейки ботушите си в ръка. Бутна вратата и излезе, без да каже нищо повече и без да ме погледне.

Треперех от притока на адреналин, напълно изгубила самоконтрол. Нямах представа какво се бе случило току-що. Аз почти никога не повишавах тон при спор с някого — нямаше нещо, за което да ми пука толкова, че да си струва да крещя заради него. Рейн обаче наистина, ама наистина ме бе изкарал извън кожата ми. Може би аз също наистина, ама наистина го бях изкарала от неговата. Между нас имаше нещо неназовано, най-вероятно нещо зло. Само дето не можех да определя какво е.

Това, което наистина, ама наистина исках в момента, беше питие. Една здрава глътка от нещо, може би уиски с малко лед. Можех да усетя вкуса му в устата си, огъня по гърлото ми, когато преглъщах. Така постъпвах, когато бях разстроена. Напивах се или нещо от сорта. Излизах и си намирах някого, с когото да се разсея. За да не ми се налага да чувствам нищо.

В тази къща нямаше твърд алкохол, а мисълта да избягам отук сама в мрака изваждаше на преден план страховете ми. Също така

нямаше никого, с когото да се разсея — всички най-вероятно вече спяха, пък и никой нямаше желание да се разсейва с мен, така или иначе.

Бях останала сама със себе си. Чувствах се като отворена рана, изпълнена с болка.

Опитай да не мислиш за това, казах си, след което вдигнах отново четката с треперещата си ръка.

Тази вечер се качих в стаята си толкова късно, че обичайният ми чай за преди лягане отдавна беше изстинал, а върху него се бе образувала тънка коричка. Не го докоснах — просто хвърлих ризата си на пода и се стоварих върху леглото, твърде уморена, за да мога дори да заплача.

Сънищата дойдоха също както някога. Лошите сънища, които бяха наполовина спомени. Присъниха ми се и други неща, те не бяха спомени, а събития, които наблюдавах сякаш нейде отвисоко.

Видях моята тайфа, Боз и Иносенсио, Сисили и Кейти. Четиримата бяха в кола и се движеха по някакво мрачно шосе с множество завои. Караха прекалено бързо, имах усещането, че се състезават с някаква друга кола с нормални хора вътре, може би тийнейджъри. Шофираше Боз. Инси изглеждаше по-малко луд от последния път, когато го бях видяла, но все още нямаше нищо общо със старото си аз. Беше късно и местността бе огрявана единствено от слабата лунна светлина. Двете коли вземаха завоите толкова бързо, че поднасяха. Колата на Боз водеше. Кейти седеше на предната седалка, а Инси и Сисили наблюдаваха другата кола през задното стъкло. И четиримата ми се струваха като някакви гротески, лицата им бяха изкривени от превъзбудата на предизвикателството. Бяха прекалено шумни, прекалено диви, прекалено безразсъдни и безотговорни. Само преди два месеца самата аз пасвах перфектно в компанията им.

Тази история щеше да свърши зле.

Маневрите, които предприемаха автомобилите, ставаха все по-дръзки. Кейти и Инси крещяха нещо на хората от другата кола, дразнеха ги и размахваха средни пръсти, В очите на Инси имаше някакъв странен блясък, чието значение не можех да разгадая. Видях как лицето на другия шофьор се изопва, видях как кокалчетата на ръцете му, стискащи волана, побеляват. Изражението на приятеля му, седнал до него, се промени, гневът беше заменен от страх. Той се бе

вкопчил в дръжката на вратата, изпънал тяло назад, сякаш блъскаше с крака си по въображаема спирачка. Говореше нещо на приятеля си, но той не му обръщаше внимание, прекалено бесен на Боз.

Не исках да гледам повече.

Случи се в най-високата точка от пътя. Със свистене на гуми Боз взе поредния завой толкова рязко, че едно от колелата му излезе извън шосето и увисна за секунда над бездната. Инси и момичетата изпищяха от ужас и превъзбуда. Боз превключи на по-ниска предавка и колата им се изстреля напред, стъпвайки отново на пътя.

Другата кола обаче не извади подобен късмет. Шофьорът явно бе решил да рискува всичко, за да настигне Боз. Той познаваше добре пътя, явно се бе състезавал тук и друг път. Само дето не беше участвал в подобни надпревари със стотици различни коли в продължение на последните петдесет години. Взе завоя по същия рязък начин, задната му гума излезе от пътя... и колата му пропадна назад към бездната. Видях ужаса в очите на хлапетата, извитите им като нокти на граблива птица пръсти, отворените им в беззвучен писък усти. Колата им се завъртя веднъж, а после още веднъж, докато се търкаляше надолу по склона, двигателят се блъсна в някакъв камък и последва експлозия. Пламъците на запалилия се бензин изригнаха нагоре в нощния мрак.

Боз спря горе на пътя. Четиримата ми приятели се надвесиха над ръба на пропастта, загледани в огъня. Момичетата бяха притиснали ръце към устите си, очите им блестяха от адреналиновия прилив. Боз и Инси изглеждаха шокирани, но се насилиха да се изсмеят нервно. Те бяха убили онези момчета. Боз, Инси и останалите действително ги бяха убили. Случилото се караше онази история с парализирания таксиджия да изглежда като училищна лудория. Дори и в съня усетих студа в стомаха си.

Инси се обърна към Боз:

— Трябва да открием Насти — не чувах гласа му, но въпреки това разбирах какво казва. — Виж само какво шоу пропусна!

Самата мисъл, че онази Насти, която те познавах, не би искала да пропусне нещо подобно, беше отвратителна и отблъскваща.

— Хубаво, Инси — заяви Сисили. — Писна ми вече от всичко това! Хайде да я намерим.

Боз кимна със сериозно изражение, все още загледан надолу в пропастта. После вдигна глава и погледна право в очите ми, все едно

действително можеше да ме види, надвиснала над тях.

— Така е — каза той. — Време е да я намерим.

Изправих се в леглото си, борейки се за въздух, и натиснах ключа на лампата. Бях сама в стаята си. Все още се намирах в Уест Лоуинг. Случилото се току-що беше просто ново видение, от което разбрах, че някогашните ми приятели все още не знаеха къде съм. Въпреки това бях разпознала хълмовете и онзи път с много завои.

Боз, Инси и момичетата бяха в Калифорния. Те бяха дошли в Америка.

[1] 22 декември. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Можех да усетя трудно прикриваното нетърпение на Солис.

Което, разбира се, само правеше нещата по-лоши. Опитах отново. Изпуснах въздуха от гърдите си, опитах да прогоня мислите си и да прочистя съзнанието си. Да постигна съвършена неподвижност. Нещо, което ми бе толкова неприсъщо, предвид начина ми на живот, колкото да разперя криле и да литна. Когато реших, че съм готова, погледнах отново в голямата купа с вода. Вдишване, издишване.

— Какво е водата? — попита той. Гласът му беше толкова тих, че едва го чувах.

Спомних си думите му и промърморих:

— Водата е живот и смърт, светлина и мрак, твърдост и мекота. Водата е минало, настояще и бъдеще. Тя е течна, твърда и газообразна. Тя е нежна като дъжд и ужасяваща в разрушителната си мощ. Тя е всезнаеща и разкрива дори най-добре пазените тайни. — Вдишвах и издишвах, опитвайки да се движа възможно най-малко. — Водата ми разкрива истините за самата мен.

Зачаках. Това беше третият ми опит. Гадаенето с помощта на вода по идея трябваше да бъде по-лесно от другите методи за гадаене, но въпреки това изискваше известни умения. От мен се очакваше да ги овладея. Само дето продължавах да се дъня.

Зачаках, загледана в неподвижната повърхност. За момента всичко, което бях видяла, се ограничаваше до следното: вода. Мокра купа. Бях застанала на колене, а краката ми бяха студени и изтръпнали. Бях гладна. Осъзнах, че мозъкът ми изобщо не е прочистен от мисли, а на всичкото отгоре не бях и неподвижна. Да не говорим, че имаше толкова много неща, които не исках да видя. Солис щеше да ме убие.

Внезапно примигнах. В купата започнаха да се оформят блещукащи образи, наподобяващи отражения в огледало.

— Виждам нещо във водата — прошепнах, без да движа устни.

Солис не каза нищо, така че продължих да гледам, съсредоточена върху заклинанieto. Образът започна да се избистря: това бях аз,

изглеждах щастлива и държах в ръце бебе, което не познавах. Изглеждах неестествено нормална, като обикновен човек. Картината се замъгли и избледня, после бе заменена от нова: горящ замък. За части от секундата зърнах труп. Някакво момиче лежеше върху каменния под, разтворило широко невиждащите си тъмни очи. Русите му коси бяха мокри от кръвта, която бавно се разпростираше в локва край тялото. Можах ясно да видя разстоянието между главата и шията му.

„Не! Не!“, изпищях в ума си. Времето се завихри край мен и изведнъж се озовах отново наред онази нощ. Нощта на ужаса, когато мама ни беше събудила и ни бе отвела в кабинета на татко. Слушахме гръмовния тътен на тарана, блъскащ по портите. Надушвахме пушека от двора на замъка, където домовете на слугите ни и оборите бяха обхванати от пламъци. Чувахме отчаяното цвилене на конете и крясъците на мъжете.

Майка ми държеше амулета си и пееше. Никога не бях чувала тази песен, но обожавах мелодичния ѝ глас. Тя пееше в деня на пролетното равноденствие, за да приветства завръщащото се плодородие на майката земя. Пееше в дните на слънцестоенето, възхвалявайки баланса в годишното колело на живота. Пееше на селяните, когато бяха ранени или преживяваха тежко раждане. Тази песен обаче беше различна, в нея се долавяше мрак, някакъв пулсиращ дисхармоничен тон, който постепенно започваше да доминира в мелодията.

Чернотата ни обгръщаше. Петимата стояхме там и я наблюдавахме с разширени очи. Зигмундур и Тинна имаха сериозни изражения, но не изглеждаха шокирани. Ченетата на нас тримата, помалките, обаче бяха увиснали.

Портите на замъка се разбиха с трясък под нас. Парливиет дим се процеждаше през тесните прозорци и изгаряше носовете ни. Сега гласът на майка ми беше обсебващ и ужасяващ, гръмък, мрачен и могъщ. Светлината в стаята сякаш бе започнала да избледнява и не можехме да видим нищо освен лицето на майка ми, странно бледо и плашещо, непознато.

Нашествениците започнаха да блъскат по вратата на кабинета. Тя бе дебела пет сантиметра, с желязна ключалка. Гредата, с която бе залостена, беше дебела още пет сантиметра.

Майка ми замлъкна за миг и погледна към най-големия ми брат:

— Помниш ли, Зигмундур? — произнесе тя с глас, който изобщо не приличаше на нейния. Бях изплашена, стисках ръката на Ейдис и плачех, а Хаакон се бе вкопчил в мен и полагаше усилия да не заплаче, защото вече беше голям, седемгодишен мъж. — Помниш какво ти казах, нали?

Брат ми кимна мрачно, стиснал меча си с две ръце.

— Ще го сторя, модир — каза той.

Стаята се разтресе при поредния удар на тарана по вратата. Крехките стъклени сфери паднаха от каменната полица над камината. Единствената факла в стаята примигваше, а пламъкът ѝ танцуваше лудешки.

Тогава едновременно се случиха две неща.

Видях цялата сцена от височината си на десетгодишно хлапе. Усетих как платът от нощничката на Ейдис, в която се бях вкопчила, се разкъсва в истеричната ми хватка. Аз бях дъщерята на Улфур, на вълка, и трябваше да бъда силна и смела. Мечът обаче бе паднал от вцепенената ми ръка и единственото, на което бях способна, беше да наблюдавам майка си.

Пламъците в камината затанцуваха диво и по килимчето пред нея се разпиляха искри, когато нещо с големината на зелка падна през комина в огъня и се изтърколи към средата на стаята.

Това беше окървавената отрязана глава на баща ми с полуотворени очи и уста.

Високият остър звук, изпълнил ушите ми, беше собственият ми писък.

В същия миг вратата най-сетне поддаде и из стаята се разлетяха парчета дърво и метал. Вътре нахлуха двама мъже, високи и широкоплещести, облечени в плетени метални ризници. Лицата им бяха боядисани в бяло, черно и синьо. Единият от тях нададе гърлен рев и вдигна брадвата си. Майка ми изкрещя някакви груби думи, думи, които ме накараха да се присвия и предизвикаха болка в ушите ми, думи на мрак, сила и гняв. Тя разтвори длани и ги насочи към мъжа и в същия момент наоколо се разхвърчаха метални брънки и пръски кръв.

Другият мъж се закова на място и извърна очи към спътника си, който бе свел невярващ поглед към тялото си, превърнало се в кървава

каша. Майка ми го беше одрала жив с магиката си и той стоеше пред нас, останал без кожа, коса и дрехи. Единственото човешко в него бяха кръглите му очи, гледащи от кухините на покрития му с пулсиращи кървави мускули череп. Нашественикът падна напред, по лице, а брат ми Зигмундур изрева боен вик и се хвърли напред, размахал меча си. Той отсече главата му с един-единствен удар и после я изрита в другия край на стаята.

Бях на път да припадна. Отскубнах се от ръцете на Ейдис и Хаакон и изтичах при майка си, вкопчвайки се в полите ѝ. Чувах нейде отдолу, от централната зала, как останалите нашественици крещат, чупят разни неща и палят дома ни.

Другият мъж изкрещя, вперил див поглед в майка ми, и вдигна тежкия си меч.

* * *

Отскочих задъхано назад, преглъщайки конвулсивно, а единият ми крак ритна купата за гадаене. Отново бях в Ривърс Едж, а сивкавата зимна светлина се процеждаше през прозореца. Огледах се панически наоколо и видях лицето на Солис, класната стая, оголените клони на дърветата отвъд стъклото. Стомахът ми се бунтуваше, а аз се борех със световъртежа, който вещаеше скорошен припадък. Разлятата вода беше намокрила крачола на дънките ми. Притиснах длан към очите си в опит да изтрия това, което току-що бях видяла.

— Настасия, какво стана? — извика Солис.

Застанала на ръце и колене, аз повърнах право върху купата за гадаене. Чувах се как вия сякаш някъде много отдалеч. Солис постави хладната си ръка върху челото ми, но аз я отблъснах и се изправих несигурно. Виеше ми се свят, гадеше ми се и бях скована от ужас, така че ми беше трудно да вървя по права линия, но въпреки това успях да стигна до вратата, отворих я и се затичах, доколкото можех, надолу по коридора. Изскочих напред студения следобеден въздух, неспособна да си спомня къде беше якето ми и осъзнавайки едва-едва къде се намирам в момента самата аз.

В другия край на полето се издигаше висок, дебел жив плет, отвъд който се намираше кошарата. Изтичах до него и минах от

другата му страна, за да се скрия от погледите на всички. Бях останала без дъх, но все още ми беше адски студено, а сърцето блъскаше в ушите ми като барабан. Краката ми най-сетне поддадоха и аз се стоварих на колене върху студената земя. Треперех. Никога вече нямаше да почувствам топлина. Стиснах очи в отчаян опит да прогоня картините от онази нощ, както бях правила толкова много пъти досега. Те бяха жигосани в спомените ми, не просто образи, а пълнокръвни кошмарни видения, атакуващи всичките ми сетива. Острият пукот на огъня, медната миризма на кръв, ужасната воня на горящите черги, крясъците на нашествениците, писъците на слугите. Безжизнените очи на баща ми. Оголените мускули на един одран мъж.

Свих се на кълбо до плета, забила пръсти в пръстта, обгърнатата от толкова сурова, изгаряща болка, че усещах как разсъдъкът ме напуска. Гърлото ми се стегна рязко, носът ми започна да тече, очите ми пламнаха и в един миг установих, че ридая неудържимо, а сълзите се стичат по бузите ми. Плачех така, както не бях успяла да плача тогава. Мислех, че никога няма да успея да спра.

Не знам колко време останах легнала на една страна, хлипаща и с вкочанено лице там, където вятърът докосваше следите от сълзи. Държах очите си широко отворени, за да не виждам нищо друго освен листата и небето, някой случаен ястреб, който прелиташе над мен, и тежките облаци, носещи се от югозапад. Болезнени хрипове раздираха гърдите ми, а аз не спирах да се питам как бях оцеляла след онази нощ, не просто физически, но и емоционално.

Просто бях изключила емоциите си. Не всичките наведнъж, а бавно, една по една, в продължение на десетилетия. По времето, когато бях на петдесет, черупката, с която се бях обградила, вече беше непробиваема.

В някакъв момент хлиповете ми намаляха и се превърнаха в спазматични дихания.

Скоро след това чух гласове и видях две тъмни фигури да крачат към мен.

— Ето я — извика някой и фигурите ускориха ход.

Ривър коленичи на земята до мен и отметна кичур мокра коса от лицето ми.

— Бедното ми дете — промълви тя. — Толкова съжалявам, мила моя. Моля те, ела... ела вътре, за да се стоплиш. — Очите ми бавно се

фокусираха върху лицето ѝ. Възможно ли беше да знае? Нямахме как. Никой не би могъл да знае. Аз бях единствената оцеляла. — Настасия. Сега ти си тук; вече не си там. Разбираш ли ме? — Гледаше ме право в очите. Извади мека бяла кърпичка от джоба си и подсуши лицето ми.

Солис също коленичи и ме зави с якето ми. Усещането от внезапната топлина, която ме обгърна, бе шокиращо. Те ме чакаха търпеливо, коленичили сред студената трева, а Ривър държеше вкочанената ми ръка. Искях да лежа тук завинаги, да се оставя на листата да ме покрият и бавно да ме погребат. После, без да знам защо, си представих Рейн, Рейн от настоящето, надвесен над мен с мрачно изражение и кръстосал ръце пред гърдите си, докато вятърът роши косата му.

Бавно, защото всеки дъх ми причиняваше болка, аз се надигнах и се изправих на треперещите си крака. Кипящият във вените ми адреналин си бе отишъл, оставяйки ме изтощена и празна. Ривър и Солис ми помогнаха да мушна ръце в ръкавите на якето си, сякаш бях дете. Чувствах върху плещите си тежестта на хиляди години.

— Скъпа моя — каза Ривър, докато галеше косата ми. — Дори не мога да си представя...

— Не можеш — успях да произнеса дрезгаво.

— Настасия — обърна се към мен Солис. В гласа му се долавяше загриженост. — Опасявам се, че никой не би могъл да доживее до нашите години, без животът да го е наранил по някакъв начин. Всеки от нас има своята ужасяваща история. Или пък две истории, или пет, или двайсет. Всеки от хората тук е достигнал до дъното по някаква причина, преживял е нещо непоносимо, видял е нещо, каквито никой човек не бива да вижда. И тези спомени остават с нас завинаги, носим ги със себе си векове. Ти не си сама и не си най-злочестият и обгърнат в мрак аефрелифен на тази планета.

Думите му достигаха до ушите ми, но не и до мозъка.

— Помисли колко по-тежки са нещата за тези, които действително са извършили подобни зверства — каза Ривър. Гласът ѝ звучеше някак далечен, а самата тя бе изгубена сред собствените си спомени. — Далеч по-тежки, отколкото за жертвата, а повярвай ми, аз знам колко е тежко да бъдеш жертва. Неизбежното осъзнаване на случилото се е дори по-кошмарно, когато знаеш, че ти си го извършил.

И трябва да живееш с това... — Гласът ѝ заглъхна сред вихрушката на мислите ми.

Стигнахме при къщата, докато слънцето зад нас бързо потъваше отвъд хоризонта. Вътре ухаеше на готвено, на паркетин и на зелените клонки, подготвени за коледната украса на къщата. Искях да легна върху твърдото си легло и да не стана никога повече.

Ривър и Солис ме изпратиха до стаята ми и изчакаха, докато отворя вратата и вляза.

— Ще дойдеш ли после да хапнеш? — попита Ривър с приятния си мелодичен глас. — Или да ти донеса нещо тук?

Гледах я неразбиращо, все едно ми говореше на някакъв чужд език.

— Ще ти донеса нещо — реши тя, а аз мълчаливо затворих вратата.

Никой не знае, казах си наум. Никога не бях казвала на никого и никой никога нямаше да научи. Аз бях единствената оцеляла, която бе видяла как майка ѝ и брат ѝ убиха човек, как главата на баща ѝ се търкаляше по пода. Аз бях единственият човек, който знаеше, че съм последната от бащиния ми род и че неговата магия е погребана някъде дълбоко в мен. Докато нещата стояха по този начин, никой нямаше да ме преследва, никой нямаше да се опита да ми отнеме силата. Това беше моята тайна.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Някак успях да продължа с обичайния си ритъм на живот. Ежедневните задачи придаваха усещане за смисъл и структура на ежедневието ми — знаех къде трябва да бъда и какво трябва да правя във всеки един момент. Можех да се справям със задълженията си, без да влагам много мисъл в тях: метене на листа от верандите, почистване на печката, носене на дърва, засяване на зимна ръж в кухненската градина. Движенията ми бяха механични, а всички ми се струваха извънредно мили в отношението си към мен, като се изключат Нел и Рейн, които ме избягваха.

— Майка ми е била продавана три пъти, преди баща ми да я откупи — каза ми Брин един ден, докато тупахме килимите. И двете бяхме привързали шалове през устите си, а прахолякът изпълваше въздуха край нас. Гласът ѝ беше приглушен, но различавах ясно какво казва. — Отнели ѝ другите деца, които имала. Нито едно от тях не било безсмъртно, така че по-късно или не успяла да ги открие, или вече са били на преклонна възраст, с единия крак в гроба.

Бях погълната от историята.

— Сега обаче тя е... щастлива — продължи Брин, зареяла поглед в далечината. — Все още е влюбена в баща ми. Обича нещата, с които се занимава. Наистина се наслаждава на живота си като безсмъртна.

Всеки имаше истории, ужасни или хубави. Всяка биваше извадена на бял свят, анализирана, разказана и след това сбутана настрана. Ставаше дума за неща, които се бяха случили; те не се случваха в настоящето.

Докато мозъкът ми се опитваше да смели тази идея, в ежедневието ми се появиха някои трудности. Забравих да преместя мокрите юргани и одеяла от пералните в сушилните и те плесенясаха. Трябваше да изпера проклетите още три пъти, защото скъпите и екологично чисти перилни препарати, които Ривър беше купила, бяха пълни боклуци. Искам да кажа, че изобретяването на белината си беше стъпка напред в човешката еволюция, нали така? Тя щеше да свърши

работа *незабавно*. Въпреки това беше същинско облекчение да се дразня и да псувам заради проблемите с прането, вместо да изпадам в депресия заради нещо друго.

На следващия ден бях в един от килерите, затънала до колене в стъклени съдове, които бършех от праха, опитвайки да се фокусирам върху *настоящето*, защото, както всички се убедихме, разходките из миналото си бяха шибан кошмар. През един процеп във вратата на килера виждах Рейн и Нел, докато миеха сеплия железен полилей, който висеше над масата за хранене. Нел каза нещо и крайчецът на устните на Рейн се изви в полуусмивка. Някогашното напрежение между двамата беше забравено и простено. Това накара сърцето ми да се стегне.

Ядохме репи в продължение на три последователни вечери.

Демоничната кокошка отново ме клъвна по ръката и ми пушна кръв. На косъм ѝ се размина да не ѝ извия врата.

Солис учтиво ми предложи да се пробвам отново с гадаенето. Явно беше един от онези хора, следващи философията, че е най-добре да се качиш отново на коня, от който си паднал. Понеже личната ми философия беше да казвам майната му, казах *майната му на това*. Той ме записа за допълнителна работа в графика.

След инцидента с изкаляния под Нел ме избягваше старателно, но го правеше много умело и се съмнявах някой друг да го е забелязал. Въпреки това не пропускаше да ми погоди някой и друг гадничък номер от време на време. Откривах джобовете на палтото си пълни с кал, обувките си мокри, а храната — пресолена. Не я бях виждала да прави тези неща, да не говорим, че някои от номерата бяха трудни за изпълнение без помощта на магика. Аз обаче знаех, че е тя — тънката ѝ надменна усмивка и многозначителните ѝ погледи бяха достатъчни доказателства. Така като се замисля, исках да извия врата не само на онази кокошка, ами и нейния. Или пък може би трябваше да я пребия с кокошката.

Сънят ми беше дълбок и лишен от сънища благодарение на чайовете, които Ривър ми приготвяше преди лягане.

Една нощ усетих как някой ме хвана за рамото и ме разтърси силно. Събудих се на мига и се изправих рязко, отворила уста, за да изпищя... когато Рейн ми каза:

— Тихо! Внимавай да не събудиш някого!

Сграбчих ръката му с двете свои и пробвах да го ухапя.

— Престани! — каза той раздражено. Раздразнението не беше равносилно на варварска кръвожадност, така че наистина престанах и преместих очи от него към вратата. Усетих се, че напълно съм забравила заклинанието си за заключване. Забравях го вече за втори или трети път. Бях пълна идиотка.

Отблъснах ръката му и се присвих назад, припомняйки си за тъмните заклинания в стаята ми, за спомена си с мародера от онази нощ, както и за това, че някой в тази къща ме мразеше и ми желаше злото... После обаче се сетих, че ако беше искал да ме нарани, щеше да го направи, докато спях, а не да ме буди преди това.

— Какво искаш? — попитах в опит да прозвуча властно и гневно.

— Според дъската със задачите ни е трябвало да дадеш сено на конете?- прошепна той.

Примигнах;

— Е, и?

— Не си го направила.

Вратата на стаята ми все още беше отворена. Дали щях да успея да се промуша покрай него и да я достигна, ако се наложеше? Най-вероятно не. Какво, за бога, правеше той?

— Предполагам, че съм забравила. Солис ме е натоварил с допълнителни задачи. Ще го направя на сутринта.

— Трябваше да го направиш след вечеря — настоя той.

— Добре, господин Трудов Надзорник — вече наистина бях ядосана, а страхът ми се бе изпарил. — Ще го направя утре. Сега чупката.

— Ще го направиш сега! Утре по зазоряване трябва да нахраня конете и да почистя обора, така че сламата трябва да бъде в хранилките. Нямам намерение да върша и твоята работа наред с моята. Така че ставай от леглото и си изпълни задълженията.

Направо не можех да повярвам на ушите си. След всичко, което бях преживяла, той ме тормозеше посред нощ, задето не си спазвах графика? Беше дошъл в стаята ми? Промърморих нещо, което започваше с „Начу“ и завършваше със „си го“.

Той ме изгледа ядосано, стиснал юмруци.

— Ставай веднага!

— Какво, по дяволите, ти става? — просъсках. — Махай се оттук! Ще го свърша утре!

— Утре по зазоряване трябва да доиш кравите. Ще станеш ли с час по-рано, за да свалиш сено от сеновала?

Гледах го с искрена омраза.

— Майната му на сеното! Ти си го сваляй, дяволите да те вземат! А сега се махай от стаята ми, задник такъв!

Той не ме беше поглеждал и не ми бе проговарял вече повече от седмица, а сега идваше в стаята ми, за да ми ръмжи посред нощ? Явно беше изперкал напълно.

Следващото му действие ме хвърли в пълен шок. Той ме хвана за глезена и започна да ме дърпа от леглото. Съвсем естествено аз го изритах с другия си крак. Стъпалото ми се заби в центъра на широкия му, твърд като скала гръден кош. Рейн залитна назад към малкия ми гардероб.

— Какво, за бога, става тук?

И двамата извърнахме глави и видяхме изправилата се на прага Ривър, която се опитваше да завърже колана на червения си халат.

Сценката изведнъж ми се стори крайно абсурдна.

— Тя не е дала сено на конете — заяви Рейн, опитвайки да контролира гнева си. — Утре сутринта нямам намерение да върша и нейната работа. Опитвах се да я накарам да си изпълни задълженията.

Ривър го погледна с удивление и явно чак тогава Рейн осъзна как изглеждаше всичко това отстрани. Той буквално се опитваше да ме измъкне от леглото, за да свърша някаква работа във фермата. Това сигурно беше най-нехарактерното за светец като него нещо, което бе правил в Ривърс Едж. Той заби поглед в пода, сякаш изненадан, задето изобщо се намира тук. Поклатих глава и вдигнах ръце във въздуха. Нямах обяснение за случващото се.

Ривър ме погледна.

— Наистина трябваше да дам сено на конете — признах. — Солис го беше включил в списъка с допълнителните ми задължения. Забравих. Щях да го свърша утре сутринта. Рейн обаче явно е получил мозъчен удар и идеята да дойде в собствената ми стая и да ме извлече от леглото му се е сторила добра. Посред нощ.

Рейн се изчерви, а някакво мускулче на бузата му трепна.

Ривър отмести очи към него, смръщила вежди, сякаш се опитваше да разреши наистина сложна загадка.

— Ти ритна ли го? — попита ме тя.

— Той се опита да *ме извлече от леглото ми* — напомних.

— Тя отказваше да стане — промърмори Рейн.

— А нарече ли го задник? — Ривър изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото ядосана. Колкото до Рейн, той едва си поемаше въздух.

— Е, ами той си се държеше като... задник — изтъкнах очевидното.

— Хмм — Ривър премести поглед от мен към Рейн и обратно. После кимна, явно взела решение. — Хубаво, сега двамата ще отидете, за да дадете слама на конете — произнесе тя с тон, който не предполагаше възможности за обжалване.

— Двамата? Ама и аз ли? — попита Рейн недоверчиво.

— Това очевидно е нещо, което намираш за важно — каза Ривър сериозно.

— Сега? — попитах на свой ред.

— Сега — кимна Ривър.

Отворих уста, за да протестирам, но тя ме стрелна с поглед и аз я затворих. Като никога си задържах езика зад зъбите. Ривър ни хвърли един последен поглед, поклати глава и тръгна надолу по коридора.

Гледах Рейн с присвити от отвращение очи. Целият ми страх си беше отишъл. Той излезе от стаята ми, докато се измъквах от леглото. Грабнах метнатите върху облегалката на стола дънки от вчера и няколко пуловера. Разбира се, по това време на денонощието навън трябваше да е кучешки студ.

Не можех да проумея смисъла в случващото се.

Псувах по целия път до конюшната, докато леденият въздух изгаряше носа и устните ми. Бързах, сякаш нощта беше пълна с привидения, които щяха да ме сграбчат и да ме завлекат в сенките. Вътре в конюшната беше по-топло и миришеше на коне и слама. Това е миризма, която бе невъзможно да забравиш, след като си я усетил веднъж. Слабото нощно осветление беше включено и трябваше да спра за момент в сумрака, за да се ориентирам.

Туп! Изпищях, когато нещо голямо се стовари на земята пред краката ми и издраска лицето ми. Отстъпих назад, притиснала длан

към бузата си, докато мозъкът ми трескаво анализираше ситуацията. Голямото нещо беше бала сено, към шейсет килограма.

От сеновала над мен се подаде някакъв силует.

— Опита се да ме убиеш! — креснах, докато топлата кръв се стичаше по бузата ми. — Затова ли бе всичко? Примами ме тук, за да...

— Не, не съм се опитвал — заяви Рейн. — Не знаех, че си тук. — Той замълча за момент. — Добре ли си?

— Опита се да ме убиеш!

Е, определено нямаше да е най-странното нещо, което ми се е случило в последно време.

— Разбира се, че не съм се опитвал да те убия — каза той раздражено. — Нямах представа, че си долу. Бях убеден, че ще се мотаеш още поне двацет минути. Повтарям въпроса си: добре ли си, да или не?

— Не, не съм добре! — сопнах се аз. — Хвърли това чудо директно върху мен!

— Ако беше паднало директно върху теб, в момента нямаше да стоиш там и да се заяждаш с мен — изтъкна той.

Намирахме се в по-малкия обор, където живееха шестте коня на Ривър. Тук бяха прибрани още сенокосачката и купчина инструменти в единия ъгъл. Балите слама се намираха в сеновала отгоре, така че човек да може да ги хвърли по средата, между отделенията за конете. Обикновено балите се разпадаха при падането, така че беше по-лесно сламата да се загребе с вила и да се мята в хранилките.

Конете пръхтяха тихо, докато крачех покрай отделенията им към стълбата в края на конюшната. Някои от тях спяха, така че се опитах да вървя по-тихо. С нежелание се покатерих в сеновала, където ме чакаше Рейн. На стената до него беше окачена малка лампа с батерии.

— Вече хвърлих долу три — каза ми той. — Ще се оправиш с останалите.

Изглеждаше висок и могъщ в сумрака, а в гласа му все още се долавяше гняв. Не исках да се приближавам до него, но идеята да се държа като пъзла ми се виждаше непоносима, така че тръгнах напред, без да му обръщам внимание. На практика от мига, в който се бяхме видели за първи път, двамата с него бяхме в непрестанен конфликт и фактът, че той беше идеалът ми за мъж, само ме вбесяваше

допълнително. Сега внезапно аз му изглеждах позната със светлата си коса. Как? Защо?

Смело, в опит да се държа като Жената чудо от комиксите, смъкнах якето и пуловера си и ги хвърлих върху купчината с бали. Все още бях облечена в блуза с дълги ръкави и пуловер и разбира се, шалът бе омотан плътно около шията ми. Откакто бях доловила нечии мисли по време на груповата медитация, включващи целуване на шия, бях спохождана от опасни мисли за устните на Рейн върху моята. Поне в моментите, когато не му бях бясна.

Така или иначе, въздухът тук горе беше топъл и сладникав заради миризмата на слама. Прахолякът погъделичка носа ми и аз го потърках с ръка.

— Хубаво — казах кратко. — Ти слез долу и започни да пълниш хранилките.

Беше забавно да му давам заповеди. Въпреки че имах желание да му заповядвам коренно различни неща.

Рейн си пое дъх, сякаш се канеше да спори с мен, а после бутна лампата, за да освети по-добре лицето ми. Смръщи вежди и хвана брадичката ми. Пробвах да се отдръпна, но хвататът му бе здрав.

— С онази бала ли те одрасках? — попита.

— Разбира се, че не. Една друга бала беснееше навън и ме нападна — казах подигравателно, докато междувременно опитвах да се съсредоточа върху работата, която ми предстоеше. Без съмнение Рейн можеше да вдига 60-килограмови бали с кутрето си и да ги размята наоколо, но някои от нас не бяха надарени от природата с изродски мускули.

— Аз... извинявай — произнесе той дрезгаво. — Наистина не знаех, че си долу. Не бих се опитал целенасочено да те ударя с бала сено. — Той се поколеба. — Най-вероятно...

Бях изненадана от извинението му и вдигнах рамене. Бузата ми пареше, но кръвта беше спряла.

— Както и да е. Още три бали ли да хвърля долу?

— Не искаш ли да слезеш долу, за да си измиеш бузата? — попита той с тон, който предполагаше, че нуждата да проявява загриженост не му беше по вкуса.

— Да бе, все едно ти пука — промърморих. — Знам, че не можеш да ме понасяш. Избягваш дори да ме поглеждаш. Така че, не,

искам да приключим с това и да се връщам в леглото.

Наведох се, плъзнах пръсти под тънката връв, която задържаше сламата в балата и пробвах да я плъзна към края на сеновала. Помръднах я с около два сантиметра. По-малко от два сантиметра. Тежеше повече, отколкото бях предположила.

Рейн така и не се помръдна и аз вдигнах очи. Нямах никакво желание да ме гледа как се мъча.

— Какво? — намръщих му се.

Той сведе очи и плъзна пръст по собствената си буза, явно в опит да напомни, че съжالياва.

Намръщих се още повече. Миризмата на слама и коне, тишината в плевнята, всичко това ми напомняше прекалено много за отминалите времена. Не ми харесваше да бъда тук.

— Забрави. Сигурна съм, че тази драскотина е добро допълнение към естествения ми хулигански чар. Сега ще ми се махнеш ли от пътя, добиче такова?

Отново се приведох над балата, този път готова да я тласна по-силно.

Той присви очите си с цвят на уиски по здрачаване. Преди да разбере какво се случва, ми подложи крак, а аз се препънах и тупнах непохватно върху задника си, отворила уста от изумление.

— Какво, по дяволите, ти става? — Вдигнах очи към едрото му тяло, надвесено над мен, и ми хрумна, че в крайна сметка май вече е време да се уплаша истински.

— Аз... не искам да си тук — произнесе бавно той. В гласа му се долавяха гняв и объркване. — Защо изобщо дойде?

Не знаех какво да кажа. Не беше единственият безсмъртен, който имаше нужда от терапия. Не за първи път се питах какви бяха неговите грехове. Той се приведе, сякаш за да ми помогне да се изправа, а аз вдигнах ръце пред себе си, за да се защитя. С бързо движение Рейн сграбчи китките ми и ги натисна надолу, а миг по-късно се озова върху мен и започна да ме целува.

Не можех да реагирам, не можех да мисля. Хиляди пъти си бях фантазирала за това как той е изцяло под мой контрол и изпълнява всяка моя прищявка, копнеех за докосването му от първия миг, когато го бях зърнала, но изобщо не бях вярвала, че в някакъв момент действително ще се окажа в обятията му.

А сега той ме целуваше, при това не по враждебен или страховит начин, а с топлина и нежност. В сеновала на конюшната, посред нощ. Сценка, описана пълноценно от три думи: *Какво, по дяволите?*

Той се отдръпна назад и сведе блесналия си поглед към лицето ми, върху което несъмнено беше изписано смайване. Тъмнорусата коса падаше над челото му, а бузите му бяха зачервени. В този момент, най-сетне способна да се отърся от всичките си истерии и неврози, осъзнах, че той е по-секси, отколкото някога съм вярвала, че един мъж би могъл да бъде. И на всичкото отгоре бях абсолютно трезва, докато си го мислех. Гледах го, гледах устните му, гледах как гърдите му бързо се издигат и спускат. Бавно, сякаш ми даваше шанс да се възпротивя, той целуна наранената ми буза. Заболя ме мъничко, но не спирах да го гледам, неспособна да проумея случващото се, да призная пред себе си унижителната истина, че въпреки всичко аз действително го желая. Желая го повече, отколкото някога съм желала когото и да било в целия си предълъг живот. Той мушна пръсти в косата ми, повдигна леко главата ми и се приведе отново към мен.

— Целуни ме — промълви, загледан в устните ми. — Целуни ме.

Нервите в тялото ми започнаха да се разбуждат от вцепенението, така че пак усещах краката и гърдите си, ръцете и лицето си. Той отново притисна устните си към моите, силно и бавно, и докато мозъкът ми се опитваше да анализира невъзможността на случващото се, аз отвърнах на целувките му.

Бяха минали месеци, откакто бях целувала мъж за последно, да не говорим, че едва си спомнях онзи тип от лондонския склад. Дори не можех да си спомня последния път, когато бях целувала някого в пълно съзнание, напълно трезва и съвсем целенасочено. Сериозно ви говоря, наистина не можех да си спомня. Сигурно е било преди години, преди десетилетия. Беше... прекрасно. Не можех да повярвам, че мъжът над мен наистина беше Рейн. *Рейн!* Въпреки всичко, което се бе случило между нас. Дъхът ми се учести.

Рейн мушна крака си между коленете ми и се притисна по плътно към мен, усещах топлината и тежестта на тялото му. Ново и уникално усещане. Другата му ръка се плъзна отстрани под пуловера ми. Той се отдръпна назад за секунда, погледна ме в очите и после устните ни отново се срещнаха в целувка. Ръцете ми бяха около врата му, кракът ми беше праметнат върху неговия.

Усещането бе... неопишимо. Тежестта му, ароматът на кожата му, косата му под пръстите ми, устните му върху моите, неговият дъх, който се сливаше в едно с моя... това беше най-прекрасното нещо, което ми се бе случвало от и аз не знам колко дълго време. Емоциите изпълваха гърдите ми — щастие ли бе това? — и аз се притиснах още по-плътно в него. Телата ни си пасваха идеално, сякаш бяха създадени едно за друго. Докоснах гладката тъмна кожа на гърдите му точно над копчетата на ризата и усетих колко е гореща.

О, ако беше мой...

Стиснах очи в опит да изключа съзнанието си, исках просто да се отпусна, да се оставя на възбудата и замайването. На щастиято, което изживявах.

Той отдели устните си от моите и се плъзна надолу, за да целуне шията ми точно под челюстта.

— Красива си — мълвеше Рейн, докато аз извивах глава. — Толкова си красива.

Погледнах право в скосените му очи с цвят на златисто шери.

— Та ти дори не ме харесваш.

— Харесвам те твърде много — каза той дрезгаво. — Желая те твърде много. Опитах да стоя настрана.

Той отново целуна устните ми, докато смаяно си повтарях думите му наум. Този момент изтриваше от мислите ми всеки спомен за други мъже, изпепеляваше четиристотин години на лица и целувки. Всичко ми се виждаше ново, важно и спиращо дъха, сякаш отново бях тийнейджърка. Той бе всичко, което исках, всичко, което някога щях да искам. Той бе олицетворението на представата ми за съвършения мъж, единствения мъж, когото исках до себе си. Докато слушах учестеното ни дишане сред тишината на сеновала и го наблюдавах, устните ми започнаха да се извиват в усмивка... и тогава видях как ледът на осъзнаването сковава лицето му, видях го как нахлува в очите му и угася пламъците там.

Не, не...

Рейн примигна, все едно се събуждаше от дълбок сън, а стомахът ми се стегна, пронизан от внезапен ужас. Той погледна кичура от косата ми, който държеше между пръстите си, а после очите ми, сякаш ме виждаше за първи път. Ръцете ми се стегнаха около него в опит да

го задържа в обятията си, но той ме отблъсна. *Не, не, не... върни се, върни се...*

— Очите ти. Косата ти. Ти си *пораснала*.

С шокирано изражение той се изправи рязко и блъсна силно главата си в ниския таван на сеновала. Изръмжа някаква дума, която не разпознах, но бях сигурна, че преводът ѝ на английски е „Мамка му!“.

— Аха, разбира се, че съм пораснала — промърморих. Обятията ми бяха болезнено пусти, а тялото ми беше обгърнато от студ сега, когато топлината на Рейн си беше отишла.

— Ти... ти си... — промърмори той почти на себе си. В очите му се четеше ужас, докато ме гледаше, притиснал длан върху прекрасните си твърди устни. Точно тогава, докато малката лампа очертаваше силуета му и усещах аромата на конюшнията сред студения мрак на нощта, осъзнах кошмарната истина.

Замръзнах, докато спомените профучаваха през главата ми. О, Исусе, о, Боже мой, о, не...

Той изглеждаше отчаян, застигнат от мрака на миналото си.

— Ти си от рода на Улфур. — Гласът му прозвуча като шепот. Сърцето ми пропусна един удар, а дъхът заседна в гърлото ми. — Тази коса, тези очи... твоята сила. Ти си от рода на Улфур и си оцеляла. Единствената оцеляла.

Очите ми бяха приковани в него, докато кръвта се оттичаше от лицето ми. Не можех да дишам. Светът наоколо избледняваше, на фокус остана единствено лицето му, очертано от светлината на лампата.

— А ти... ти си зимният нашественик — гласът ми беше дрезгав и тънък, едва се чуваше. — Зимния касапин.

Рейн залитна назад и протегна ръка, за да се хване, преди да е паднал от сеновала. Дори и на слабата светлина виждах ясно как лицето му придобива болнав зеленикав оттенък, чувах хрипливото му дишане.

Бях го целувала. Него.

— Ти не си на двеста шейсет и седем години — казах бавно. — По-стар си от мен. Може би си на петстотин? На шестстотин? Идвал си от север на всеки няколко години, винаги през зимата. Идвал си, за да грабиш. Ти и тези като теб сте обезлюдявали цели села. Изнасилвал си съседите ми. Почти изнасили самата мен. Почти уби *сина ми*. Крал

си конете, кравите и всичко, което сметнеш за ценно. Оставял си хората без нищичко, хора, които след това са умирали от глад. Разбира се, това се отнася за онези, които не си убивал веднага.

Цялото ми същество беше ужасено, пищящо и разтреперано, но гласът ми си оставаше спокоен, докато мозъкът ми продължаваше да подрежда парчетата на пъзела: спомени, дочути слухове, картини, звуци и миризми. Имах усещането, че конюшната се изпълва с чернотата на спомените ми. Изправих се до седнало положение и опрях гръб в балите слама.

— Ти не си холандец — казах с горчив смях. — Ти си исландец, викинг, монголец. Сблъсквала съм се с такива като теб четири пъти из Норегр, Свипьой и Исланд. Най-накрая ви избягах — преместих се в Хесе през 1627 година. Дори и там обаче чувах ужасяващи истории за деянията ви на север.

Рейн гледаше право през мен, зареял поглед в нищото.

Внезапно се почувствах могъща, изпълнена с хладна увереност. Станах и се изправих пред него.

— В момента си представям лицето ти, боядисано в бяло, черно и синьо.

Рейн започна да се дави, все едно бе на път да повърне.

— Ти беше, нали? Ти изби цялото ми семейство? Ти разруши селото на баща ми. Твоята орда е унищожила династията в Тарко-Сале, а после се е насочила на запад, към Исландия.

Той повдигна брадичка, погледът му беше див:

— Майка ти одра брат ми жив. Брат ти му отрязва главата. Аз бях в залата. Видях го.

— Тогава кой изби всички останали? Кой отсече главата на *мое* малко братче? — повишавах тон, докато гневът се надигаше в мен.

— Баща ми — прошепна Рейн.

— А къде е баща ти сега? — Чувствах се така, все едно можех да разтворя длан и да хвърля огнено кълбо по него.

Чувствах се като страховита могъща вещица, готова да въздаде правосъдие.

— Мъртъв е. Той се опита да използва тарак-сина на майка ти, амулета. Не беше достатъчно силен. Нещо в заклинанието се обърка и всичко бе пометено в буря от огън и светкавици. След нея остана само

пепел. Баща ми, другите ми двама братя и седем от верните му мъже. Всички бяха... изпепелени.

— Ами ти? Защо бурята не е изпепелила и теб?

Рейн поклати глава.

— Не знам. Но ми стори това.

Той разкопча вълнената си риза и смъкна надолу яката на тениската си. Там, върху гладката златиста кожа на гърдите му, имаше белег от изгаряне. Също като моя.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В мен бушуваше буря. Ако не бях толкова неука в дебрите на магиката, щях да произнеса заклинание и да го одера жив, да го оголя като собствените си емоции. В тази ситуация обаче трябваше да разчитам на изненадваща атака, като се нахвърля върху него. Тялото ми се блъсна силно в неговото и двамата полетяхме от сеновала, стоварвайки се тежко върху разкъсаните бали, които той беше хвърлил.

Бях същинска фурия. Крещях и го псувах на староисландски, докато се опитвах да го одера, да го ударя с юмруци или да блъсна главата му в пода. След няколкото секунди, нужни му да си поеме дъх, Рейн с лекота ме сграбчи за китките (усещането беше като от стоманени окови), след което се превъртя върху мен, притискайки ме с тялото си.

Мълвеше ми някакви неща на исландски. „*Сефа*, успокой се. Спри, ще се нараниш, *шах*“. Думи, които човек би използвал, за да говори на кон или на дете. Аз се опитвах да го изритам с коляно и се борех с всички сили, но в общи линии усещането беше все едно се боря със скала. Рейн дори не се помръдваше и ме задържаше подобно на усмирителна риза.

— Рейн! — гласът на Солис се чу ясно отнякъде съвсем наблизо.

— Настасия! — възкликна Ривър, навеждайки се, за да ме види.

И двамата с Рейн замръзнахме. Видях как върху лицето му се изписва един безсмъртен живот, изпълнен с болка, вина, разкаяние и гняв. Предположих, че върху моето е видял съвсем същото.

— И двамата спрете веднага! — каза Солис. — Рейн, стани. — Той постави ръка върху рамото му.

Рейн внимателно се изправи на крака, като пусна ръцете ми в последния възможен момент, и след това бързо отстъпи извън обхвата на ритниците ми.

Ривър ме гледаше. Хрумна ми, че животът ѝ сигурно е бил далеч по-спокоен, преди да нахлуя в него.

Тя коленичи, а аз седнах и започнах да изтръсквам сламата от себе си. Емоциите ми бяха твърде бурни, за да ги осмисля, твърде невероятни, за да се изправя срещу тях. След като я бях избягвала в продължение на четиристотин четирийсет и девет години, истината най-сетне беше избухнала в главата ми.

— Знам коя е тя — заяви Рейн. Гърдите му се повдигаха учестено, но белегът отново бе прикрит.

— Аз знам кой е той — натъртих, докато се изправях на крака.

— Е — Ривър местеше поглед от мен към него и обратно, — значи вече знаете.

Зави ми се свят. Погледнах към спокойното ѝ лице:

— Знаеш ли кой е той? — посочих обвинително Рейн с пръст.

— Да — кимна Ривър. — Също така знаем коя си ти.

Бях неспособна дори да проумея думите ѝ.

— Знаехме, че е просто въпрос на време вие двамата да откриете истината — каза Солис. Изобщо не изглеждаше притеснен.

— Той трябва да си тръгне оттук! — отсякох и миг по-късно осъзнах каква глупост съм казала току-що. Аз бях последната, която беше дошла, и респективно първата, която трябваше да си тръгне.

— Не, няма — каза Ривър, докато чистеше сламките от косата ми.

Болка прониза сърцето ми.

— Хубаво. В такъв случай аз ще си тръгна! Още в този момент. — Вътрешно започнах да плача. Изобщо не исках да си тръгвам. Щях да бъда напълно изгубена, ако напуснех това място.

— Не, няма — повтори Ривър, този път по-нежно, изтупвайки пуловера ми с ръка. — Ще бъдеш напълно изгубена, ако напуснеш това място.

— Лицето ми не е чак толкова изразително — промърморих автоматично.

— И двамата трябва да останете — продължи Ривър. — Няма смисъл да си тръгвате. Трябваше да се изправите срещу проблемите си рано или късно. Останете и се изправете срещу тях сега, с нашата подкрепа.

— Той е убил хиляди хора — почти се задавих, докато го произнасях.

— Не са хиляди! И освен това не съм убивал от стотици години!
— отсече Рейн. — Загърбил съм миналото си.

Поклатих глава. Как точно човек „загърбваше“ нещо подобно? Това бе в кръвта му, той беше звяр.

А те целуна, напомни ми гадното ми подсъзнание. И на теб ти хареса.

— Това е било някога. — Ривър вдигна едната си ръка във въздуха. — А това е настоящето. — Тя вдигна другата си ръка далеч от първата. — Той вече не живее в онези времена. Ти не живееш в онези времена. Сега ти си тук. Сега ти си това. — Тя постави нежно длан върху гърдите ми. Усетих топлината на кожата ѝ дори през пуловера си. Посочи към Рейн. — Сега той е това.

— Един задник! — отсякох.

— Възможно е и да е задник — каза Ривър със сериозен тон. — Но не е нашественик от севера. Не е Зимния касапин.

Не знаех какво да отвърна на това. Погледнах към тримата и с изненада осъзнах, че те са ми по-познати, по-важни за мен от когото и да е от другите ми приятели у дома. Не знаех какво да правя със себе си. Поклатих глава отново и внезапно се почувствах ужасно изтощена. Адреналинът се бе оттеклъл от вените ми, оставяйки ме празна и треперееща.

— Не мога да се справя с това. Много ми идва. Той трябваше да е мъртъв. Не мога да остана. Отивам си в леглото — казах с равен тон и минах покрай тях на път към вратата на конюшните. — Никога няма да ти простя — подхвърлих през рамо на Зимния нашественик.

Той не каза нищо; никой от тях не проговори. Замръзналата трева хрущеше под краката ми, докато крачех сама в мрака към къщата. Когато влязох, оставих обувките си до вратата и се качих на горния етаж. Влязох в стаята си и направих заклинанието за заключване два пъти. После си легнах с дрехите. Очите ми бяха сухи.

— Настасия? Време е за ставане.

Примигнах сънено. Някой чукаше на вратата.

— Настасия?

Разпознах гласа на Ашър.

— Да? — простенах. Часовникът показваше 6:15. Навън беше тъмно като в рог.

— Трябва да ставаш. Ако побързаш, ще имаш време да закусиш, след като издоиш кравите и преди да тръгнеш за работа.

Сигурно се шегуваше! Ченето ми увисна. Осъзнах, че той нямаше как да ме види, така че станах, довлякох се до вратата и я отворих. Ашър стоеше отпред, свеж като маргаритка. Оставих ченето си да увисне отново.

Той се разсмя и ме потупа по рамото.

— Чух, че си имала тежка вечер. Е, кравите те чакат. Мисля, че Ан прави кифлички с канела за закуска.

Стоях и го зяпах. Снощи *цялата ми вселена* се беше сринала. *Стотици* години на болка и смърт лежах в краката на Рейн. А той искаше от мен да доя кравите?

Ашър ме чакаше, очите му бяха спокойни. Спомних си какво бях научила за него. Семейството му било от Полша и всички са били там по време на Втората световна война.

— Ако видя Рейн, ще го убия — заявих.

Ашър се почеса по брадата.

— Мисля, че Рейн стана рано. В момента оре полето със зелето.

Примигнах. Моят собствен свят ми се виждаше нереален. Но това беше реалността. Колкото и болезнена, колкото и ужасна да бе, това *беше* реалността. Обух си обувките.

Учудващо, този ден отидох на работа — голямата рибна фиеста беше свършила. Когато влязох в „При Макинтайър“, всъщност бях доволна, че имам място, където да отида, и работа за вършене. Двамата със стария Мак си изсумтяхме един на друг и работният ни ден започна. Съсредоточих се върху настоящето. Да подреждам рафтовете в дрогерията на Макинтайър не беше точно като да работя във фабрика за амуниции, където трябваше да отскачам на всеки двайсет секунди, за да избягвам огромните бургии. Насилих се да внимавам и да обръщам внимание на това, което правя, да се фокусирам върху всяка отминаваща секунда, докато разопаковам пакети с бинтове и торбички за лед. Сега, когато знаех къде стои всяка стока (да не говорим, че подредбата вече беше логична), подреждането ми отнемаше далеч по-малко време.

Започнах да се оглеждам из магазина, вкопчена с мрачно настървение в настоящето. Сега мястото определено изглеждаше по-добре. Беше по-чисто, по-светло и както вече казах, по-добре подредено. Нека не се лъжем обаче, дрогерията продължаваше да изглежда отвратително. По стените имаше петна и дупки от пирони, лампите бяха същински антики, а линолеумът на пода беше стар и протъркан.

— Какво правиш? — изръмжа старият Мак и аз подскочих. — Не ти плащам, за да се мотаеш наоколо и да си фантазираш.

Беше се изправил на три метра от мен, а рунтавите му вежди се бяха склусили във формата на една особено гневна буква „V“ над враждебните очи.

— Трябва да поръчаш някакви хомеопатични неща — отвърнах дръзко. След снощи старият Мак трябваше да положи значително повече усилия, ако искаше да ме впечатли. — Както и дамски ръкавици без пръсти или нещо подобно. Всъщност може да има едно малко рафтче, заделено за различни видове ръкавици. Освен това в ъгъла имаш място за чували със сол, нали се сещаш, онова нещо, което хората сипват по тротоарите, за да не се пребият.

Той ме гледаше, все едно му говорех на чужд език.

Взех един от хилядите каталози, които пристигаха всяка седмица и го размахих пред него.

— Виж всичките тези стоки! Това са нещата, които хората купуват през този сезон, дори и хората в това забравено от Бога градче. Днес трима човека ме питаха дали имаме хомеопатични лекарства за простуда. Снегът ще падне всеки момент. Клиентите трябва да влязат, за да си купят, примерно, балсам за устни, да видят чувалите със сол и да си помислят: „Супер! Трябва да метна един такъв в колата си“.

Устата му беше леко отворена, все едно нямаше представа как да разговаря с някого, който не се страхуваше от него:

— На теб пък какво ти пука? — изръмжа най-накрая. — Ти си тук само временно! Това не е твоят магазин! Моят прадядо е отворил тази дрогерия! Дядо ми я е управлявал, после баща ми и сега аз! И синът ми... — внезапно върху лицето му се изписа отчаяние, ужас. Сякаш току-що си бе спомнил, че има само дъщеря. Той преглътна и се поправи. — Ако имах син, той щеше да я управлява след мен.

Огънят в него обаче бе угаснал, сега Макинтайър изглеждаше опустошен и състарен.

Най-сетне схванах.

— Ти си имал син?

Старият Мак кимна мрачно.

— И той е починал заедно със съпругата ти?

През лицето му премина сянка и той кимна отново.

— Съжалявам — промълвих. — Знам колко е трудно да загубиш някого. — Самата аз бях загубила толкова много хора. Замълчах, чудейки се дали да кажа още нещо. Да, трябваше да кажа още нещо! Той трябваше да остави миналото зад гърба си и да заживее в настоящето. Постарах се гласът ми да прозвучи твърдо. — Обаче не трябва да забравяш, че все още имаш Мериуедър, старче.

Той рязко вдигна глава и познатият огън се върна в очите му.

— Въпреки факта, че се отнасяш с нея като с вмирисан боклук, тя е умна! Един Бог знае защо, но тя наистина обича това място. И след като ритнеш камбаната, тя ще превърне магазина в това, което би трябвало да бъде, ще спечели един тон пари и ще се смее над гроба ти!

Добре де, може би малко прекалих. Старият Мак изглеждаше като треснат с мокър парцал, а аз се престорих, че изучавам внимателно списъка със съставките на едно шише със сироп за кашлица „Триаминик“.

— Тя мрази това място. — Гласът му беше дрезгав и натезал от горчивина.

— Тя мрази да се отнасят с нея като с отрепка — поправих го. — Тя помни времената, когато дрогерията е процъфтявала. Всичките реорганизации бяха нейна идея.

— Тя никога няма да процъфтява отново — старият Мак стовари каталога върху щанда.

— Да бе, знам, фабриката е била затворена, страшна драма — казах по обичайния си загрижен и деликатен начин. — Тук все още живеят хора и те имат нужда от боклуците, които им продаваш. Искам да кажа, че най-близкият магазин „Уолгрийнс“ е чак на магистралата. Хората биха могли да идват тук, да подпомагат местната икономика и да пестят бензин! — Това беше толкова блестящ нов поглед върху нещата от маркетингова гледна точка, че направо не можех да повярвам.

Превъзбудена, аз се обърнах към стария Мак, готова да обсъдим разкриващите се пред нас възможности.

Той присви очи.

— Забрави! И се връщай на работа! Трябва да ти удържа от надницата тези десет минути празни приказки!

— Знаеш, че съм прааааваааа — изтананиках му аз.

Той изсумтя.

Връзката между нас наистина разцъфтяваше. А животът ми продължаваше напред въпреки всичко. Аз все още бях тук и все още си живеех живота след всичко, което бях осъзнала снощи.

По някаква причина Мериуедър не се появи в четири, но старият Мак не изглеждаше изненадан или притеснен. Така че приключих със смяната си, както обикновено, вече ужасена от мисълта, че ще трябва да се прибера и най-вероятно да налетя на Рейн. Докато вървах към колата си, видях Дрей да се мотае пред някаква изоставена сграда, в която някога се бе помещавала закусвалня на „Дънкин Донътс“. Тя ме видя, но не реагира. Влязох в разнебитената браква, която минаваше за мой автомобил, запалих двигателя, след което направих широк обратен завой и отбих пред Дрей. Смъкнах прозореца откъм страната на пътника.

— Искаш ли да прием кафе? Имах отвратителен ден — казах, без дори да я поглеждам. — Всъщност последните ми няколко дни бяха отвратителни.

Дрей се поколеба за секунда, след което се приближи и отвори вратата. Опитах да прикрия триумфалното си изражение. Тя се качи и затръшна вратата, а аз подкарах към една близка закусвалня, наречена „При лелчето Лу“. Никога не бях ходила там — така и не бях преодоляла травмиращото си преживяване в „При Силвия“ — и когато влязох вътре, се почувствах, все едно съм се пренесла обратно в петдесетте години на миналия век. Също като в „При Макинтайър“ времето тук изглеждаше спряло, въпреки че мястото беше чисто и на пръв поглед не се забелязваше нищо счупено.

Обърнах се към Дрей:

— Какво е това място? Очарователно старомодно градче, останало извън времето? Не сте ли чували за чудесата на модернизацията бе, хора?

Начервените ѝ с тъмно червило устни се извиха в крива усмивка, докато се настанявахме в едно сепаре. Пластмасовите седалки бяха хлъзгави под обувтия ми в кадифени панталони задник.

— Общо взето — каза тя. — Минус очарованието.

Сервитьорката дойде при нас. Беше спретнатата блондинка, която изглеждаше горе-долу на годините на Дрей и всъщност май я познаваше. Дрей я огледа преценяващо, което явно смути момичето.

— Млечен шейк с шоколад — поръча Дрей.

— Как е кафето тук? — попитах. — По скалата от едно до десет. Ама честно.

Сервитьорката ме погледна изненадано, после се изчерви. Погледна през рамо към готвача в кухнята и прошепна:

— Не си го поръчвай. Оплесках нещата и сложих прекалено много лъжици с кафе в машината. Получи се страшна мътилка. Тринайсет клиенти вече го върнаха.

— Охо, звучи точно като моята представа за добро кафе — възкликнах. — Давай го насам.

— Наистина ли?

— Да. Отчаяно, ама наистина отчаяно се нуждая от малко кофеин.

Сервитьорката, която според баджа с името ѝ се казваше Кими (честно, не си измислям), ме дари с очарователна усмивка, която за момент я превърна в истинска красавица.

— Ей сега се връщам.

— Разпръскваш слънчева светлина, където и да отидеш — отбеляза Дрей.

— Такава съм си — съгласих се мрачно. — Аз съм едно шибано коледно елфче.

Дрей седна странично, опря гръб в стената и качи крака върху седалката. Изглеждаше дори по-дистанцирана от обикновено, бледа и болнава на вид под тежкия си грим.

— Защо все още си в този град? — попита ме тя.

Въздъгнах. Това беше добър въпрос. Трябваше да се съсредоточа върху настоящето.

— Аз се опитвам да... в момента съм на лечение. — Или поне бях. В момента просто се намирах под въздействието на тежък психически шок и не знаех къде другаде да отида.

— Нещо като „Дванайсетте стъпки“^[1]?

— Да. Ама по-гадно. Работата ми в дрогерията е част от това лечение.

— Ясно. Аз пък си мислех, че удовлетворяването на фармацевтичните нужди на хората е твоя страст.

Кими донесе шейка на Дрей, който изглеждаше чудесно, както и моето кафе, което също изглеждаше чудесно по свой собствен гъст и лепкав начин.

— Не е нужно да го пиеш, ако не искаш — прошепна ми Кими.

— Добре — прошепнах в отговор. Когато се отдалечи, попитах. — Тя ходи ли на училище?

— В града има само една гимназия — отговори ми Дрей, след като отпи здрава глътка от млечния си шейк. — Вече не ходя там.

— И какво правиш тогава?

Сега, когато всичко в мен крещеше просто да се свия в черупката си, аз се насилвах да бъда тук, да контактувам с околния свят, да разговарям с това момиче. Усещането беше... хубаво. Радвах се, че съм тук.

Дрей сви рамене с непроницаемо изражение, а после седна нормално и хвана чашата си с две ръце като малко дете.

— Ходиш ли на работа? — попитах.

Тя отново сви рамене. Изглеждаше отегчена.

Запитах се какво ли би направила Ривър на мое място.

В спусналото се над масата ни мълчание, настоящето се отдръпна и споменът за Рейн избухна в съзнанието ми. Аз го бях целувала. Той бе целувал мен. Натискахме се като луди в сеновала. Бях готова да стигна много по-далеч. Като се изключи моментът със Зимния касапин.

Родителите ми. О, Боже.

Дрей ме изтръгна от мислите ми:

— Защо си се изрусила?

Трябвах ми няколко секунди, за да осъзная къде се намирам.

— Не съм. Това е естественият цвят на косата ми. Като ми писне, мисля да я боядисам червена.

— Недей — каза тя, докато оглеждаше рошавата ми, дълга до раменете коса. — Естественият ти цвят е готин. Аз дори не помня какъв точно беше моят.

— Усещането ми е познато.

Отново потънахме в мълчание за няколко минути. Скоро трябваше да си вървя. Обикновено се прибирах директно вкъщи след работа, но това беше, защото обикновено някой друг ме караше до Ривърс Едж. Обичах свободата и независимостта, които ми даваше моята жадна за бензин бричка.

— Както и да е — наруши тишината Дрей. — Наоколо няма никаква сваятна работа. Това място е мъртво.

Изсумтях:

— Права си.

Отпих глътка от гъстото си кафе, след което пуснах в чашата още две бучки захар.

Думите ми като че я изненадаха. Тя явно бе очаквала да защитя родния й град.

— Хората тук... те не ме харесват — промълви. — Смятат, че ще пропадна, също като... роднините ми.

— Хората тук не те харесват?

Дрей кимна предизвикателно.

Погледнах я невярващо:

— И на теб ти пука какво мислят за теб някакви селяндури в едно зачукано градче?

Тя примигна.

— Дрей. Това е просто един малък град. Той не е единственото място за живеене на света или дори в Америка. Или дори в Масачузетс. Това са само шепа хора, просто точица на големия екран. Тяхното мнение не значи нищо. Как може да ти пука какво мислят?

— Ама те всичките не ме харесват. Всички в училището. Всички в града.

— Всички в този град — натъртих. — Не всички навсякъде. Отиди в Калифорния или в Мисисипи, или пък във Франция. Никой там дори не е чувал за теб и което е по-важно, никой не е чувал за загубеняците, които движат това място тук.

Ченето й буквално увисна. Нима това никога не й беше хрумвало? Да не би да мислеше, че трябва да остане тук завинаги?

— Просто да отида... някъде другаде? — Имах чувството, че мога да чуя свистенето на мозъка й, превключил на високи обороти.

— Отиди *където и да е* другаде.

Лицето ѝ се изопна.

— Как? За това трябват пари.

Замислих се.

— Има два начина. Единият вариант е да се захванеш с каквато работа успееш да си намериш. Работи в „Хоум Депо“. Стани чистачка. Започни работа в погребална агенция. Каквото и да е. После спести достатъчно, за да си купиш еднопосочен автобусен билет до някое място и да имаш пари за храна поне за една седмица. След това се мятай на автобуса. Или пък...

Тя зачака.

— Ти можеш да бъдеш всичко, което пожелаеш — казах. Така че бъди. Ако мислиш, че ставаш за армията, ще имаш парите и образованието, ще пътуваш често, пък и ще придобиеш някои полезни умения, като например да боравиш с автоматични оръжия.

Тя се разсмя.

— Та аз едва навърших седемнайсет миналия месец.

— Значи имаш една година, в която да работиш и да пестиш пари, или пък можеш да накараш вашите да ти дадат писмено разрешение, за да се запишеш в армията. — Извърнах очи към небето навън. — Имаш варианти, Дрей. Винаги ще имаш варианти. Нещата никога няма да бъдат толкова лоши, че да не можеш да напуснеш града. Помисли за това. Сега трябва да изчезвам. Не мисля, че възглавниците, които съм пхнала под одеялото си, за да мислят, че спя, ще поддържат заблудата още дълго.

Дрей довърши шейка си. Все още изглеждаше замислена, докато обличах дебелилото си яке, което ме караше да изглеждам като човечето на „Мишелин“.

— Да те закарам ли до някъде? — предложих.

— Тц — поклати глава тя. — Ще повървя. Благодаря за шейка.

— Нямах ядове. Доскоро.

Дрей тръгна надолу по улицата и забелязах, че вече не изглеждаше толкова отчаяна. Тъкмо бях влязла в колата си, когато тя се върна.

— Как си станала толкова умна и оправна? — попита. Тонът ѝ предполагаше, че на мига може да обърне всичко на шега, ако се наложи.

Защото съм правила хиляди пъти по-тъпи грешки от теб, помислих си. Защото съм преживявала много по-големи гадости.

Свих рамене.

— Да кажем, че съм натрупала доста житейски опит.

Тя кимна, след което се обърна и закрачи, прегърбена в якето си.

Дрей започваше да става важна за мен. Мериуедър и дори старият Мак започваха да стават важни за мен след десетилетия, през които не ми бе пукало за нищо и никого. Това беше необичайно.

Беше плашещо.

Знаех прекрасно колко много щеше да ме боли, когато ги изгубех.

Това наистина не ми харесваше.

[1] Програма, базирана на дванайсет основни принципа, която се следва при възстановяване от пристрастяване или проблеми с поведението. Първоначално е създадена от организацията на „Анонимните алкохолици“. — Б.пр. ↑

— Добре — каза Ан. — Ще се видим в зелената стая след десет минути.

— Може ли да се присъединя? — Нел леко бе прекалила с пламенността в тона си — Направо си умирам да поработя още със скъпоценните камъни.

Ан се поколеба за момент, след което кимна:

— Добре, хубаво.

Нел засия от щастие.

Погледнах начумерено към Ривър. Изражението ѝ беше съчувствено, но също така сякаш ме предизвикваше да отстъпя. Станах и си занесох чинията в кухнята.

* * *

— Не си съсредоточена. — Гласът на Ан беше търпелив. Дори прекалено търпелив.

Отворих очи. Намирах се в една и съща класна стая с човека, чието семейство беше убило моето семейство. Чието семейство беше убито от моето семейство. Стояхме и се опитвахме да осъществим връзка с камъни. Бях седнала максимално далеч от него, а Нел, разбира се, му се беше лепнала. Истинската му самоличност и ролята, която бе изиграл в живота ми, все още ми изглеждаха сюрреалистични. Същината на спомените и преживяванията, от които се бях опитвала да се абстрахирам в продължение на четиристотин години, стоеше на метър от мен от плът и кръв. Това беше като да се боря с чудовището, криещо се под леглото ми, но хиляди пъти по-ужасно. Чудовището беше тук. Най-лошият ми кошмар беше облечен в зелена вълнена риза и дънки, ухаеше на прах за пране и чист есенен въздух.

Седяхме в редица край дълга маса. Ан ни поднасяше кадифена торбичка, пълна с различни камъни и кристали, а ние трябваше да затворим очи, да бръкнем вътре и да изберем дрънкулката, която от своя страна трябваше да избере нас. Яко. На това му се казва качествен инструктаж. Нещата тук изглеждаха дори по-индивидуални, отколкото при работата с металите, а избраният камък щеше да повлияе на начина, по който правехме магика.

Чарлз бръкна първи и си избра тигрово око (или пък беше избран от него).

— Еха — възкликна той. — Тигровите очи са последният писък на модата този сезон.

Бързо угасващата следобедна светлина пламтеше в червената му коса, а зелените му очи искряха весело. Той записа нещо в подвързаното си с кожа тефтерче с равния си, наклонен надясно почерк.

Рейчъл беше извадила аметист, чийто дълбок пурпурен цвят контрастираше прекрасно с маслиновата ѝ кожа и черните ѝ коси. Както обикновено, тя не се усмихна — по принцип го правеше много рядко — така че просто вдигна камъка пред лицето си и го огледа със сериозно изражение.

— Рейн? Сега е твой ред. Просто бръкни вътре, освободи съзнанието си и същевременно се концентрирай. — Ан поднесе торбичката пред него. Силната му ръка едва успя да се промуши в тесния отвор. Същите тези дълги пръсти снощи се бяха плъзнали под пуловера ми. И също така бяха помогнали да разбият вратите на бащиния ми замък и да избият всички в него. Миналото и настоящето ми се сблъскваха със страшна сила, а аз трябваше да стоя в тази стая и да се преструвам, че всичко е наред.

Секундите отминаваха. Всички ние чакахме. Рейн затвори очи и аз най-сетне имах възможност да огледам отново лицето му, без той да ме види. Опитах се да намеря върху него отсянка от кръвожадността и страстта му. Извърнах поглед.

Той бавно извади ръката си и я разтвори. В дланта му лежеше тъмнозелен камък, изпъстрен с червени точки.

— Хелиотроп^[1] — каза Ан, а аз си помислих: „Колко подходящо“. — Какви са свойствата му? Кой може да ми каже?

— Този камък провокира... откровеността — промълви Рейн, а на мен ми хрумна, че Нел наистина вярва, че той е на 267 години. Тя не знаеше истината за него, за разлика от мен. — Честността. Той успокоява тревогите. Хората вярват, че ако притиснеш хелиотроп към рана, ще спреш кървенето. Някога воините са носили амулети от кървав камък, защото са смятали, че те ги правят неуязвими в битките. — Тонът му беше странно безизразен, докато въртеше камъка между пръстите си.

— Много добре — кимна Ан. — Настасия? Твой ред е. — Тя разтвори торбичката пред мен.

Мушнах ръка вътре и раздвижих пръсти. Камък. Камък. Кристал. Може би камък. Кристал? Уф, на кого му пукаше всъщност. Просто хванах нещо и го измъкнах. Беше нешлифован изумруд с размера и формата на бадем.

— Не, не е този — каза Ан тихо, но уверено.

Вдигнах очи към нея. Откъде можеше да знае?

— Затвори очи и се съсредоточи — настоя Ан. — Там вътре има един скъпоценен камък, който е предопределен за теб. Той иска да бъде с теб. Опитай отново.

Затворих смутено очи и се опитах да прочистя съзнанието си от всякакви мисли. В което всъщност нямаше никакъв смисъл — не се ли очакваше да мисля за камъни, кристали и магия? Ела, малко камъченце, пис-пис-пис... ела при мама...

Исках просто да измъкна друг камък от торбичката, но Ан най-вероятно пак щеше да каже, че не е този и трябва да опитам отново. Откъде можеше да разбере? И как всъщност се очакваше аз да разбера? Това бяха поредните вещерски простотии...

Почувствах вибрациите. Слаби, едва доловими трептения, когато пръстите ми се плъзнаха по един от камъните. Пробвах с друг. Беше гладък, студен и съвършено неподвижен. Върнах се към предишния и отново го усетих как завибрира под пръстите ми. Ан ли правеше нещо? Това някакъв номер ли беше?

Отворих очи и я погледнах намръщено. Ясните ѝ сини очи ме наблюдаваха напрегнато. Ръцете, с които държеше торбичката, бяха съвършено спокойни и неподвижни.

— Да? — попита ме тя.

Вече усещах как камъкът започна да се затопля под пръстите ми. Едната му страна беше равна и шлифована, а другата — начупена и назъбена. Вибрациите напомняха за туптенето на човешко сърце. Хванах го в ръка и изведнъж ме изпълни чувство на щастие.

Извадих камъка и го погледнах. Беше с размерите на голяма череша и приличаше на... замръзнала капка мляко. Същият като камъка от амулета на майка ми. Беше красив, мистериозен. Направо се влюбих в него. А той беше влюбен в мен.

— Да — каза доволно Ан. — Това е той. Можеш да го усетиш.

Кимнах, без да кажа нищо, леко уплашена. Реално погледнато, бях тук, защото отчаяно исках да повярвам в методите на тези хора, но част от мен продължаваше да се изненадва, когато видех, че методите им наистина работят.

— Нел? Сега си ти.

Нел побърза да затвори учи и с усмивка мушна ръка в торбичката. Известно време муча тихичко, сякаш за да покаже на всички колко силно се е концентрирала. Наблюдавах я, чудейки се каква ли беше нейната история. Тя беше едва на осемдесет, от Англия, което означаваше, че е родена някъде през двайсетте години на миналия век. Значи е била на около двайсет по време на Втората световна война. Защо беше тук? Защо бе толкова обсебена от идеята да бъде с Рейн? Само почакай да разбереш, че той всъщност е берсерк, красавице, Зимния касапин. Всъщност щеше ли това да промени отношението ѝ?

Нел извади син камък, прошарен с бели нишки.

— О, много е хубав — възкликна тя. — И освен това ми отива на очите!

Тя го вдигна пред лицето си и започна да пърха с клепки. Чарлз се усмихна.

— Знаеш ли какво е това? — попита Ан.

— Да, разбира се — отвърна бързо Нел. — Това е...

Мълчание. Още мълчание. Ехо, часовникът тиктака...

— Содалит? — предположих аз.

Нел ме погледна изпепеляващо.

— Точно така, точно така, содалит.

— Правилно — каза Ан. — А какви са свойствата му?

Нел замлъкна отново. Самата аз продължавах да се ровя из списъците със скъпоценни камъни, кристали, метали, масла, билки, звезди, елементи, животни, растения, бла-бла-бла, които ми бяха набивали в главата, откакто бях дошла тук. Бях научила може би половин процент от всичко, което искаха да знам. Нел обаче беше тук от няколко години, освен това лично беше пожелала да дойде на урока тази вечер.

Тя се усмихна неуверено и се изчерви чаровно, докато търсеше отговора с всички сили. Извърна поглед към Рейн, сякаш се надяваше, че той ще ѝ подсказе. Рейн обаче въртеше своя хелиотроп между

пръстите си, без да вдига очи от него. Този мъж беше опустошавал селище след селище. Бях виждала труповете, които ордата му бе оставяла след себе си. Баща му беше убил моя баща. Майка ми и брат ми бяха убили неговия брат. Баща му беше избил всички други освен мен. И въпреки това все още можех да си спомня вкуса на устните му, тялото му, притиснато към моето сред сладостния аромат на сеното, топлината на кожата му, под пръстите ми. Настояще и минало. Твърде много реалности.

— Настасия? — Ан се обърна към мен. — Лунният камък избра теб. Какви са свойствата му?

Нел беше засрамена и се опитваше да не го показва. Прогоних Рейн от мислите си и опитах да се съсредоточа върху настоящето, прехвърляйки през главата си всичко, което знаех за лунния камък. Ами... гладък е? Беличък? Погледнах към камъка в ръката ми. Беше тежък и топъл. Чувствах се малко глупаво, задето си го харесвах толкова много. Дали майка ми беше обичала своя по същия начин?

— Винаги е оформян като кабошон^[2] за да се подчертае ефектът на котешкото око — казах бавно. — Рядко бива фасетиран.

— Точно така. Какво друго?

Замислих се за химическия му състав, как се е образувал или откъде произхождаше. Цейлон? Оттам май бяха сапфирите. Уф...

— Той е свързан с луната — спомних си внезапно. Думите се появиха в съзнанието ми сякаш от нищото. — Хората са вярвали, че неговото котешко око нараства или намалява в зависимост от лунните цикли.

— Какво друго?

Мамка му. Образи и факти профучаваха през главата ми. Погледнах към камъка в ръката си. „Сподели с мен тайните си — помислих си. — Каж ми защо си мой“.

— Смята се, че това е камъкът, най-силно свързан с женското начало — изобщо нямах представа откъде зная това. — Използван е, за да се свързва с женската енергия и да я привлича, особено що се отнася до сънища и предчувствия. — Затворих очи в опит да успокоя мислите си. — Използва се, за да балансира женската и мъжката енергия, за да помага в изцеряването, особено на женски болестки, свързани с месечния цикъл или раждането. Подсилва интуицията. Помага при пророкуване. Ако гадаеш, докато го държиш в ръка,

виденията ти ще се прояснят. — Я виж ти, това звучи интересно, помислих си. — Освен това... тъъ... събира отново влюбени, които са се разделили в гнева си. — Това пък къде, по дяволите, го бях прочела? Надявах се да е истина, а не цитат от някой филм или нещо от сорта. — Защишава тези, които пътуват по вода. Помага при вземането на правилните решения. — Вече наистина не знаех дали все още говоря за лунния камък, така че млъкнах и отворих очи.

Ан ми се усмихваше:

— Много добре, Настасия. Работила ли си с лунни камъни и преди? Изглежда знаеш много за тях.

— Не, не съм, искам да кажа.

— Содалитът — обади се Нел, сякаш не можеше да понесе идеята, че аз съм център на вниманието. Усмихна се кокетно и аз си помислих, че тя бе тази, която трябваше да работи с лунния камък, беше хиляда пъти по-женствена от мен. — Той не се ли използва за... привличане на любовта?

— Не, не и в буквалния смисъл — каза Ан кротко. — Най-общо казано, той ти помага да прочистиш съзнанието си, за да определиш по-ясно чувствата си. Помага ти да се отърсиш от гнева, вината и страха, за да видиш по-ясно пътя си.

— Той сваля на земята хората, които са прекалено емоционални — добави услужливо Чарлз.

Лицето на Нел се стегна. Запазих неутралното си изражение, но вътрешно се кикотех гадничко.

— Той прояснява замъгленото съзнание и разрушава илюзиите — продължи Ан. — Разкрива истината и дарява този, който го използва, с увереност.

Нел си замълча.

— Сега бих искала да се съсредоточим, за да заредим камъните си с нашите енергии и вибрации — каза Ан. — Всеки кристал или скъпоценен камък се използва по различен начин и има свой собствен нрав. При правилна употреба те могат да ви дарят с голяма сила. Да работите срещу природата на камъка ще бъде безрезултатно в най-добрия случай и опасно в най-лошия. Сега ще седнем в кръг, ще се свържем с камъните си и ще видим къде ще ни отведат.

Ан извади малка сребърна купичка и я напълни с морска сол.

— Сложете камъните си тук — инструктира ни тя. — Те попиват околните вибрации и енергии, носят отпечатъка на предишните си собственици и на заклинанията, при които са били използвани. Така че първо ще трябва да ги прочистим.

Тя начерта кръг на пода, като просто направи обиколка на стаята, държейки кутията с морска сол с отвора надолу.

Предполагам, че безсмъртните и маговете осигуряват процъфтяването на търговията със сол. Кръгът беше съвършен, все едно бе начертан с пергел. Всички влязохме през „вратичката“ и започнахме да се настаняваме. Надявах се, че няма да правим нищо гадно. Наистина бях на ръба и изобщо, ама по никакъв начин нямах нужда от нови спомени или видения точно в момента. Въпреки това осъзнавах, че всъщност вече съм видяла най-неприятните неща в последно време. Спомените, които бях потискала с векове, бяха извлечени навън. В гардероба ми не бяха останали особено много скелети. Въпреки това не бих имала нищо против малко почивка. Какво ли щеше да стане, ако просто прекрачех кръга от сол? Дали главата ми щеше да експлодира? Или стаята щеше да пламне? Какво?

Внимателно приседнах между Рейчъл и Чарлз, докато Нел, разбира се, побърза да се настани до Рейн, избутвайки леко Ан, за да си освободи място. Видях как Ан я стрелна с поглед. Кръгът беше толкова малък, че коленете ни се допираха.

Ан постави дебела бяла свещ в центъра на кръга до купичката с камъните и промърмори няколко думи. Щракна с пръсти до фитила на свещта и той се запали. Яко!

— Няма нужда да заемам енергията ви за пречистването, така че просто ме наблюдавайте — каза Ан, след което затвори очи и започна да припява. Думите ми звучаха като келтски — тежки и красиви, плашещи и неземни. Тя постави ръце край свещта, след което ги вдигна към лицето си, все едно загребваше енергия от пламъка. После разтвори длани над сребърната купичка, изсипвайки събраната енергия.

Почти ахнах, когато солта в купичката бе обхваната от бледи синкави пламъци. Знаех, че солта е абсолютно незапалима, Брин дори я беше използвала, за да загаси пожар в кухнята. Въпреки това тази тук гореше, но без да изгаря. След няколко минути Ан сниши глас и огънат

угасна с тих пукот. Тя веднага вкара ръка в купичката и извади хелиотропа на Рейн.

— Внимателно — предупреди. — Солта е хладна, но камъните са се нагрили.

Всички получихме камъните си обратно. Стори ми се, че моят изглежда още по-красив и блестящ, сякаш в него бе затворена небесна звезда. Леле, чуйте ме каква съм поетична! Както и да е, исках да притисна лунния камък до гърдите си, да го люлея в ръка. Обичах това малко бяло късче така, както никой никога не бе обичал камък. Беше доста... извратено.

— Сега ще се обвържем с камъните си — каза Ан и вдигна своя. Беше назъбено парче обсидиан, голямо колкото пръста ѝ.

— Тъ... такава... ние всъщност кръг ли ще правим? — попитах, оглеждайки стаята в търсене на място, където бих могла да се издрайфам.

— Да — отвърна Ан. Тя се приведе напред и бързо начерта руните — или пък може би магическите знаци? — върху челото, гърлото и задната част на ръцете ми.

Нел ме погледна снизходително — новачката със слабия стомах.

— Аз ще ръководя обвързването — каза Ан. — Сложете камъка в лявата си длан и го покрийте с дясната, ето така. — Тя ни показа. — Просто... влезте в контакт с вашата сила и когато сте готови, повторете думите, които казвам. Разбрахте ли?

Всеки кръг, в който бях участвала през последните няколко седмици, беше различен от останалите, въпреки че основните церемонии, общо взето, бяха едни и същи. Освен големия групов кръг навън и този, в който бяхме само двете с Ривър, бяхме правили и още няколко със съучениците ми по време на часовете. По-голямата част от мен все още ги ненавиждаше, но имаше и една по-малка, която започваше да жадува за тях заради взрива от енергия и красотата на проблясващите космически истини, които танцуваха край нас... Пък и ако заклинанията за концентриране на енергията свършеха работа, може би нямаше да одрайфам всичко наоколо.

— Затворете очи, дръжте камъните си и влезте в контакт със силата си — инструктира ни Ан.

Все още си нямах конкретен метод, по който да „вляза в контакт със силата си“. Обикновено просто си седях, мислех за разни неща и се

надявах силата ми да се появи. Слушах невероятно успокояващия глас на Ан и се опитвах да не обръщам внимание на вбесяващия факт, че Нел и Рейн са заедно, припомняйки си колко е — абсурдно дори не беше достатъчно силна дума — да ми пука за Зимния касапин, когато усетих топлината и тежестта на камъка в дланта си.

В крайна сметка започнах да припявам древната мелодия, която зазвуча в съзнанието ми, напасвайки гласа си към този на Ан. Мелодията бе отчетлива, плътна, древна и мрачна, подобно на стар дървесен корен, протегнал се към ядрото на земята.

Не знаех как точно се случваха тези неща и откъде идваха, но в един момент бях малка, изпълнена с магика феичка, която се обвързваше с камъка си и се намираще в единение със земните си корени, ла-ла-ла...

Всичко, което мога да направя, е да ви опиша начина, по който се чувствах. И аз се чувствах точно така. Ако не ви кефи — лошо.

Дали се поклащах? Мисля, че се поклащах. Във всеки случай вече не усещах коленете на Чарлз или Рейчъл да докосват моите. Не усещах изтръпването в кльошавия си задник, разположен на твърдия студен под. Камъкът ми ставаше все по-топъл и по-тежък и колкото повече мислех за това, толкова по-щастлива се чувствах. Сега вече разтворих уста и действително започнах да пея, оставяйки мелодията да премине през земята и тялото ми и да се понесе нагоре във въздуха. Тя беше плътна и тежка, изпълваше гърдите ми и се изливаше с лекота през устата ми. Беше станала много могъща и красива, без дори да забележа. Чувствах, че я знам, че я разпознавам ясно, и внезапно, в ослепителен проблясък, видях майка ми да пее същата песен, да изпълнява същия ритуал. *Моята майка.*

— Ох!

Чу се вик, придружен от трясък, и аз рязко отворих очи. Горещият лунен камък бе натезал толкова много в дланта ми, че се наложи да отпусна ръка на пода.

Огледах се и видях облещената Нел, разтворила устни под формата на буквата „О“. Свещта и сребърната купичка бяха съборени. Солта се беше разпиляла по пода, примесвайки се с протеклия от свещта горещ восък.

— Какво стана? — попита загрижено Ан.

— Камъкът ми! — Нел разтвори ръка и аз примигнах, когато видях малката купчинка синкавобял прах. Не беше ли содалитът достатъчно твърд, за да не можеш да го разтрошиш по този начин?

— Какво стана? — попита отново Ан.

Нел извърна блесналите си очи към мен.

— Ти го направи! Ти разби камъка ми! Чух песента ти... тя беше зла! Беше като черен облак, който изпълваше стаята! Ти си зла! Изпълнена си с мрак!

Преди два месеца най-вероятно щях да свия рамене при подобно обвинение или дори да се разсмея. То нямаше да значи нищо за мен. Сега обаче...

— Н-не, не съм — заекнах. Тънко гласче в главата ми прошепна: *Ще ти се.* — Не съм — повторих по-уверено. — Не съм направила нищо с песента си... просто се опитвах да обвържа камъка си към мен. — Сведох очи към дланта си. За миг ми се стори, че това малко камъче тежеше поне пет килограма, но внезапно то олекна и аз с лекота вдигнах ръка. Моят прекрасен, блестящ лунен камък.

Ан изглеждаше объркана. Без да каже нищо, тя се изправи и разтвори кръга, след което взе сребърната купичка и свещта и ги постави на полицата.

Най-накрая се обърна към мястото, където седяхме, неуверена какво да прави.

— Как се чувстваш? — попита тя Рейчъл.

— Добре — отвърна тя, свивайки смутено рамене. — Мисля, че успях да се обвържа с камъка си.

Ан погледна към Чарлз.

— А ти?

— И аз съм добре. Определено усетих могъща магика, но не мисля, че беше Настасия. Също така не ми се видя черна.

После Ан се обърна към Рейн, който беше с около глава и половина по-висок.

— Усетих могъща магика — произнесе той бавно, без да ме поглежда. — Беше древна. Силна. Аз също се обвързах с камъка си. — Рейн вдигна хелиотропа си и го огледа преценяващо.

Дали песента ми наистина беше зла? Аз ли бях виновна? Нима бях безнадеждно покварена? Помислих си за Боз и Инси и потръпнах. Страните ми горяха, докато страхът препускаше през мозъка ми.

После си спомних, че Ривър ме беше приела тук. Тя беше казала, че мога да прогоня... мрака от себе си. Тя беше казала, че имам избор. Че мога да се науча да бъда Тахти. Вдигнах Рбрадичка.

— Тя разби камъка ми! — отсече Нел, която почти пръскаше слюнки от ярост. Вдигна ръката си, върху която лежеше неоспоримото прахообразно доказателство.

— Защо ми е да го правя? — попитах. — Аз си имам свой собствен камък!

— Ти не искаш моят кам... — започна тя разпалено, но бързо млъкна и прехапа устната си.

Чарлз и Рейчъл ни наблюдаваха така, все едно гледаха долнопробен сапунен сериал. Всъщност в някаква степен разиграващото се беше точно това.

— Рейн, Чарлз и Рейчъл — каза Ан кротко, — можете да си вървите. Става късно.

Тримата побързаха да се надигнат и да излязат от стаята. Рейн хвърли един последен поглед през рамо.

Кръстосах ръце пред гърдите си и стиснах здраво лунния си камък.

Ан премести погледа си от мен към Нел и сплете пръсти.

— Има ли тук нещо, което трябва да знам?

Аха — Нел е пълна кучка.

Нел изглеждаше така, сякаш се кани да си каже всичко, и водена от нездравото си любопитство, всъщност се надявах да го стори. С видимо усилие обаче тя успя да потисне емоциите си и надяна маската на неутралност, придружена с намек за загриженост:

— Не. Като изключим... Е, не исках да го споменавам, но имам чувството, че Настасия ревнува от мен. — Тя ни дари с чаровна и скромна усмивка. — Пък и... помислих си, че усетих черна магика. Тревожа се... Тя не е обучена да използва магиката си и всичко може да се случи. Пък и сериозно, какво точно знаем за нея? Моят камък се разтроши в ръката ми. Не съм го сторила аз, това беше нещо тъмно и зловещо. Не го ли усети?

Тя потръпна пресилено и се огледа, все едно Смъртта можеше да дебне иззад ъгъла. Такава си бях, като нищо можех да призова самата Смърт, само за да се заям с някого. Боже!

Ан погледна към нея, а после към мен.

— Ти ли разби камъка на Нел? — попита ме.

Зяпнах.

— Не! Магиката, която почувствах... тя идваше от мен, минаваше през мен. Не съм извличала енергия от външен източник, като например камъка ѝ. Защо бих искала да го сторя? Всичко, което правех, бе да призовавам собствената си сила, за да обвържа камъка си с мен.

Ан кимна.

— Добре. Нел, остави праха тук. — Тя поднесе пред нея малко парче плат и Нел изсипа останките от камъка си върху него. — Сега можеш да си вървиш. Настасия, ще те помоля да останеш още малко.

О, стига де, помислих си. Нел ми се ухили самодоволно, така че само аз да я видя, а аз стиснах устни, вбесена до крайност. Докато бързаше към вратата, забелязах, че лицето ѝ се отразяваше в един старомоден свещник, окачен на стената върху добре излъскано парче метал, което да удвоява светлината. Това парче метал изпълняваше ролята на огледало и аз видях в него, че Ан наблюдава Нел. Значи трябваше да е видяла и самодоволната усмивка. Супер! Винаги съм смятала, че човек трябва да спре и да се наслади на подобни малки моменти, които правят живота толкова по-приятен.

Нел затвори демонстративно вратата след себе си, за да подчертае, че тя си тръгва, докато аз трябва да остана с учителя.

Когато бравата изщрака, аз се обърнах към Ан.

— Не съм ѝ трошила тъпия камък — заявих и кръстосах ръце. Искрено се надявах, че не съм необратимо покварена от мрака, но това, което ме ужасяваше, бе перспективата Ан да ми каже, че не ставам за това място и трябва да си вървя.

Вместо това обаче тя ми каза:

— Възможно ли е Нел да е тази, която е направила черните заклинания в стаята ти?

Бях толкова изненадана, че ми отне минута да осмисля въпроса ѝ.

— Не знам — произнесох бавно и замислено. — Не мислех, че е достатъчно силна, но от друга страна, нямам представа как да преценявам тези неща. Пък и тогава не смятах, че ме мрази толкова много. Сега вече започвам да се чудя.

— Защо те мрази? — Сините очи на Ан бяха изпълнени с доброта и любопитство.

— Всъщност аз... не знам — промърморих неуверено. — Ако има реална причина, трябва да е заради Рейн. Тя е луда по него, а той дори не го забелязва. Ясно е обаче, че двамата с Рейн ще се избягваме взаимно... Имам предвид — той е самият дявол. Така че ако причината е Рейн, тя само си губи времето. Въпреки това не мога да отрека, че ѝ се иска да бъде водачът на агитката, която скандира „Мразим Настасия“.

— Хмм — Ан отметна кичур от хубавата си тъмна коса, паднал пред лицето ѝ, и ме погледна.

— Така или иначе, не съм ѝ трошила камъка — почувствах се длъжна да добавя. — Не съм правила магия по... стария начин.

— Знаем, че не си. Тя го стори. Камъкът ѝ отказа да се обвърже с нея.

Примигнах.

— Как... той се е саморазрушил?

— Да. Макар да съм напълно убедена, че това беше нейният камък. Интересно. Какво беше усещането от досега със силата ти?

Не исках да прозвуча самохвално, затова казах:

— Усещането беше... наистина хубаво. Беше силно. И в него нямаше мрак или страх, нищо, от което бих искала да избягам. Чух думите, които пеех, и мисля, че звучаха... могъщо. Красиво. — Толкова по въпроса с въздържането от самохвалство.

— Наистина бяха такива. Бяха невероятно могъщи. И невероятно красиви. Това е твоето наследство. — Тя отново ме погледна, сякаш се опитваше да запомни лицето ми. Започнах да се чувствам неловко и затова мушнах лунния си камък в джоба, след което отидох да си взема якето. Навън нощта беше плътна и успокояваща като черна мантия и можех да видя снежинките, които започваха да се сипят от небето.

— Какво е усещането от досега ти с твоя камък?

Сведох очи, докато се опитвах да се преборя с тъпото двойно закопчаване на якето си. Кой някога би поискал цип, който да се разкопчава отдолу нагоре? Никой! Погледнах в ясните сини очи на Ан и не открих там заядливост или сарказъм.

— Аз... обичам го — изтърсих, леко засрамена от силата на думите си. — Обичам го. Той си е мой. Той е... Той е...

— Той е част от теб — допълни Ан спокойно.

— Да — промълвих и заряхах ципа отворен.

— Това е съвършеният камък за теб — заяви Ан, докато почистваше стаята, след което отиде за собственото си палто. — Ще можеш да твориш доста интересна магия с него. Нетърпелива съм да я видя.

Не знаех какво да кажа.

— Помниш ли къде си научила песента, която запя? — попита тя, докато затваряше вратата зад нас. Двете тръгнахме по алеята рамо до рамо. Беше късно и клепачите ми бяха натезжали. Чувствах се изцедена от преживените емоции.

— Не — признах, като придържах якето си затворено заради студа. Мракът ни обгръщаше и създаваше усещането за уединение. Внезапно усетих, че съм на път да призная цялата истина. Доста необичайно. — Чувствах я, все едно идва от дълбините на самата земя. Сякаш бях проводник на нещо, което вече съществуваше и просто преминаваше през мен, разбираш ли?

— Да — отвърна Ан. — Разбирам.

— И тогава, точно преди камъкът на Нел да експлодира, аз внезапно си спомних как майка ми пее същата песен, докато прави нещо. Не знам какво. — Досега никога не бях споменавала доброволно някого от моето семейство и се стегнах, готова за канонадата от въпроси.

Както обикновено, Ан не направи това, което очаквах:

— Това беше много древна сила, мила моя — каза ми тя. — Много могъща, както казах. Ти си единственият човек на света, който има достъп до този поток на магиката. Това е могъщ, опасен дар. — Очите ѝ проблясваха в нощта и аз затаих дъх в очакване на поредното кошмарно ровене из миналото ми. Не бях готова. Все още не.

Ан потри ръце и духна върху тях.

— Всъщност знаеш, че Рейн не е самият дявол, нали? — По устните ѝ премина отсянка на усмивка.

— Не, не знам такова нещо — заявих.

Ан се разсмя.

— Като за начало, ние не вярваме в дявола. В злото — да. То съществува. И ние се борим срещу него ежедневно. Но дявол? Няма такова нещо.

— Хубаво де, значи той е въплъщение на злото — съгласих се.

Тя взе ръката ми и я стисна между своите:

— Разбирам как се чувстваш, Настасия. — Сега гласът ѝ беше сериозен. — Наистина. Обаче трябва да разбереш, че Рейн е просто човек, макар и безсмъртен. Това, което е бил, това което е сторил — тези неща са били част от средата, в която е израснал, от културата на народа му. Нима той е бил единственият нашественик, който е нападал замъка на баща ти?

— Той е единственият, който влезе вътре — казах сухо. Усещах как сърцето ми се стяга. Не исках да говоря за това.

— Нима неговата орда е била единствената, която е разрушавала села? — продължи Ан нежно, но настоятелно. — Хората са се избивали и поробвали едни други по време на цялата история на човечеството. В наши дни осъждаме това като нещо неправилно. В онези времена обаче то е било част от живота, също като чумата, орането с коне или това, че седем от десетте ти деца са умирали.

Погледнах я.

— Нима се опитваш да оправдаеш действията му? — попитах невярващо.

— Нищо такова. Не всеки мъж от онова време е правил това, което е правил той. Много, страшно много мъже са искали мир, искали са дом и семейство. Не, Рейн е бил див и жаден за власт воин, роден в рамките на култура, която е почитала насието, за която подчиняването на други култури е била основно верую. Той не се е бунтувал срещу това, не е бягал от него. Той е прегърнал ужаса, смъртта, мрака. Но преди близо триста години същият този човек е избрал различен път и е захвърлил оръжията и бронята си. Изоставил е бащиния си дом, отказал се е от ролята си на предводител. Хората му са го прогонили заради избора му да се отрече от мрака и смъртта. Оттогава насам той води война от различен тип, война, която бушува вътре в него, война срещу собствената му природа. Опитва се постоянно да избира доброто вместо мрака, мира вместо насието и живота вместо смъртта.

Спомних си думите на Рейн как пътят на мрака е белязан с лудост, отчаяние и безкрайна болка.

— Оттогава насам той води тази битка всеки ден от живота си — продължи Ан. Вече бяхме стигнали до къщата, но стояхме отвън, сред

мрака и студа. — Той е правил грешки. Постигал е някакъв прогрес, след което го е губил. Слизал е в бездните на ужаса и е изпълзвявал обратно оттам. Но аз знам и Ривър също знае, че под всичко това той е добър човек. — Тя ме погледна замислено. — Мисля, че ти също го знаеш.

Ченето ми увисна. Как беше способна да ми каже нещо подобно? Ан плесна с ръце и си пое дълбоко дъх.

— Охо, надушвам мириса на цепеници в печката. Нито една друга миризма не създава подобно чувство на уют в студена нощ, не мислиш ли?

Не отговорих.

[1] Вид халцедон. Минералът е известен още като „кървав камък“. — Б. пр. ↑

[2] Относително плосък скъпоценен камък, който е оформен с едно гладко куполообразно полирано лице, за разлика от фасстирните (шлифовани) камъни, които имат множество равнинни повърхности на лицевата си страна. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На следващия ден трябваше да приготвям закуската. И изгорих два фунта бекон. В един момент се справях перфектно и обръщах резените като професионалист, после спрях, за да извадя тава с английски кифлички от фурната, и когато отново се обърнах към печката, целият тиган беше пълен с овъглени парчета свинско. Гледах ги невярващо и тогава с периферното си зрение зърнах проблясък на светлокестенява коса зад кухненския прозорец. Изтичах до вратата, разтворих я широко и бързо слязох по стълбите. Нямаше никого. Аз обаче бях сигурна, че е била Нел, която е направила нещо с бекона. Исках да я сграбча за гушата и да ѝ кресна, че може да си задържи своя берсерк, защото не го искам... но така и не го сторих. Ривър не беше казала на нито един от двамата ни да си държим устите затворени относно миналото си, но доколкото знаех, Рейн не бе казал на никого, че съм наследницата на рода Улфур, така че и аз не бях казала на никого, че той е Зимния касапин.

За първи път отидох на работа в дрогерията на Макинтайър с пет минути закъснение. Докара ме Рейчъл, която щеше да продължи към Бостън. Улиците бяха покрити със снощния сняг и се придвижвахме по-бавно от обичайното въпреки слабия трафик.

— Охо, ето я и нея! — изръмжа старият Мак, когато звънчето над входната врата иззвъня. — Радвам се, че благоволи да се присъединиш към нас в днешния ден.

Бях закъсняла с *пет* шибани минути. Най-добрата защита е нападението.

— Поръча ли хомеопатичните лекарства? — попитах, докато отивах към задната стая, за да отбележа времето си на пристигане и да си окача палтото.

— Захващай се за работа! — кресна той вместо отговор.

Старият Мак днес явно беше станал от леглото със задника нагоре. Мериуедър не беше на училище заради зимната ваканция, но

той се погрижи и двете да бъдем заети цяла сутрин, така че нямах възможност да разменя дори две думи с нея.

Секциите за Коледа и Ханука явно бяха доста посещавани, защото прекарах цяла сутрин да подреждам рафтовете и да добавям нова стока там, където нещо беше свършило. Бъдни вечер беше след два дни и нямах никаква представа какво е планирала Ривър.

— Абе ти пълна идиотка ли си? — Гръмкият глас на Мак ме накара да подскоча. Намирах се в другия край на магазина, но тихият отчаян глас на Мериуедър бързо ми изясни на кого крещеше.

— Казвал съм ти стотици пъти! Дръж медицинските рецепти отделно! Умишлено ли се опитваш да разрушиш каквото е останало от бизнеса ни, а?

Двете местни жени, които пазаруваха в наскоро разширената секция с козметика, вдигнаха глави и се намръщиха.

— Не ми дреме какво мислиш! — изрева старият Мак. — Не ти плащам да мислиш! Остави мисленето на мен! Ти просто ще правиш каквото ти кажа!

Жените стиснаха устни, оставиха покупките си по местата им и напуснаха магазина, хвърляйки неодобрителни погледи през рамо. Бях сигурна, че Мериуедър ги е видяла и сигурно ѝ идеше да потъне в земята от срам.

— Да не си решила, че имаш право на глас, само защото ти позволих да разместиш малко стока?! — продължаваше той.

Изправих се, стиснала юмруци. Старият Мак винаги се държеше зле, но обикновено не беше така отявлено жесток и не нападаше Мериуедър по толкова директен начин.

— Татко... — От треперливия ѝ тон ясно си личеше, че е на път да се разплаче. Запитах се колко ли пъти Макинтайър ѝ е вдигал подобни скандали, какъв ли ад беше животът ѝ у дома.

Ръцете ми се раздвижиха във въздуха, а устните ми започнаха да мълвят думи, без дори да се усещам какво правя. Знаех само, че той никога повече нямаше да я тормози.

— *Гиб нат хатор* — прошепнах. — *Мин ерлак нат хабен...*

Виждах в огледалото между рафтовете, че магазинът е празен, като изключим стария Мак, който размахваше ръце пред лицето на Мериуедър. После зърнах своето отражение, моите русо бели коси, черните ми очи, поруменелите ми от гняв бузи, ръцете ми, рисуващи

магически символи във въздуха. Аз правех заклинание, творях магика. Как? Откъде бе дошло това познание? За части от секундата през съзнанието ми се плъзна споменът за Инси и таксиджията, за това как се питах откъде ли е научил това заклинание. Сега аз правех същото, а непознатата магика се надигаше в мен... дори не ми се налагаше да се замислям. Всъщност, когато се замислех, тя ми се изплъзваше като дим. Но ето ме тук, моето древно наследство най-сетне излизаше на повърхността...

За да нарани стария Мак.

Усетих топлина в джоба на дънките ми. Нещо буквално прогаряше плата и изгаряше кожата на бедрото ми. Спрях със заклинанието и измъкнах лунния си камък. Той светеше ярко и когато го видях, най-сетне осъзнах какво правя.

Исках да нараня стария Мак и лунната богиня знаеше, че той си го заслужава. Заслужаваше го повече от всички хора, които бях наранила през годините, съзнателно или несъзнателно. Какво ме спираше в такъв случай? Лунният камък блестеше в дланта ми, почти непоносимо горещ.

Какво ме спираше?

Инси беше осакатил онзи таксиджия. Боз беше убил онези деца.

Ривър щеше да бъде толкова... разочарована? Бясна? По-скоро разочарована. Тя можеше дори да ме изрита от Ривърс Едж. Къде щях да отида тогава? Солис и Ашър щях да бъдат бесни — при тях вече май нямаше да се мине само с разочарование. Те може би дори очакваха от мен да направя нещо подобно. Нел щеше да бъде толкова неистово щастлива и триумфираща, задето съм се прецакала по такъв впечатляващ начин.

Всички те щяха да научат, в това нямаше никакво съмнение. Щяха да усетят магическата енергия около мен, да почувстват вибрациите в пръстите ми. Сега не бях в Ривърс Едж, където магиката беше повече или по-малко прикрита, невидима за хората навън. Намирах се наред градчето.

Ако го направех, ако завършех това заклинание, то щеше да остави отпечатък от моята енергия тук. Никога преди не се бях замисляла за това, може би просто никога не го бях забелязвала. Когато влизах в класната стая при Ривър обаче, усещах, ако там наскоро е била използвана магика. Понякога можех да определя и от кого. Щях

да оставя отпечатъка си тук, в магазина, в Уест Лоуинг, и всеки можеше да го открие.

Внезапно краката ми се подкосиха и седнах върху една обърната пластмасова кофа. Сърцето блъскаше в гърдите ми, а ушите ми се изпълниха с жужене.

Бях на косъм да съсипя всичко. На косъм да издам присъствието си на всеки, който би искал да ме открие. Като Боз. Като Инси. Да, Ривър и останалите бяха направили заклинание над града, за да бъде повече или по-малко скрита тук. Но ако използвах магия... Тази мисъл бе може би по-плашеща от мисълта за неодобрението на Ривър.

Бях спряла. Бях се спряла навреме.

Чувствах кожата си лепкава и студена. Старият Мак и Мериуедър продължаваха да се карат през два рафта от мен. Изправих се, треперейки от нерви, и взех кутия с дамски тампони „Тампакс Пърлс“. Насочих се към гласовете и минах спокойно покрай двамата, сякаш досега съм била в Тимбукту и не съм чула крясъците.

— Хей, някой знае ли... — започнах и после се престорих на изненадана, когато те извърнаха глави към мен. Лицето на Мериуедър беше мокро от сълзи. Това на стария Мак пък беше толкова зачервено, че се зачудих дали няма да получи сърдечен удар. Е, предполагам, че ако внезапно се катурнеш на една страна, щях да разбера.

— Опа, съжалявам. Не исках да ви прекъсвам — продължих с фалшива веселост в гласа. — Но дали някой от вас знае... — Вдигнах кутията с „Тампакс“, да покажеш тампони на стария Мак беше същото като да покажеш кръст на вампир — ... дали от тези има по-големи?

Мериуедър, която сигурно не знаеше на кой свят се намира, опита да се стегне:

— Имаш предвид кутии от по седемдесет и осем?

— Не — казах, докато старият Мак започна да отстъпва, свел очи към земята и мърморейки си нещо под нос. — Искам да кажа, че тези са за подрастващи. Имаме и нормални. А дали има и някакви суперголеми? Като например за хора с наднормено тегло или пък... може би... просто за по-големи хора?

Мериуедър надали бе способна да си събере мислите, но въпреки това виждах, че самоотвержено иска да ми помогне, което ме накара да се ядосам още повече на тъпия ѝ баща.

— Мисля, че има — каза тя едва-едва. — Погледна ли отзад?

— Аа — казах, вкопчвайки се в тази брилянтна идея. — Не съм, сега ще проверя. Хей, между другото е почти обяд. Не съм гладна, така че защо не отидеш да хапнеш нещо, а аз ще си тръгна, когато се върнеш? Става ли?

Мериуедър прехапа долната си устна, после грабна палтото си и излезе от магазина.

Старият Мак се върна в зоната с лекарствата и започна да блъска малките кутийки и да си мърмори. Бях спечелила на Мериуедър половин час отсрочка. Щеше ми се да разреша някак проблемите й. Нейните и тези на Дрей.

Пукаше ми за тях. Исках да се почувстват по-добре, да живеят по-добре. После ми хрумна, че всъщност ми пукаше и за самата мен. Аз също исках да имам по-добър живот. Когато се грижех за себе си, това ми помагаше да се грижа и за останалите. Ривър отново беше права.

Колко досадно.

Също така знаех, че съм се спряла и не съм използвала черна магия. Бях решила да не го правя. Това вече беше прогрес. Определено беше.

Същата вечер бях дежурна по миене на чинии и се бях съсредоточила върху настоящето, което означаваше, че усещах с пълна яснота колко много мразя да мия чинии.

— Не ви ли е хрумвало да си вземете съдомиялна машина? — попитах Ривър, когато ми донесе поредната купчина чинии. — Индустриалните модели могат да измият всичко това за две минути.

Прокарах малката си четка по повърхността на една чиния, след което я потопих в сапунената гореща вода. Бях забравила да си сложа гумени ръкавици (хайде сега всички заедно да кажем; *Ама разбира се!* става ли?) и ръцете ми бяха напукани и зачервени. Това бяха ръце на — примерно — шведски рибар. На мъж. На старец. Замислих се за нежните, бели и женствени ръчички на Нел с перфектно поддържан маникюр и в стомаха ми се надигна горчилка.

Ривър се усмихна и ме погали по шията.

— Знам колко е важно за теб да пестиш време. Защото то никога не ти достига.

Изсумтях и тя се разсмя.

Ако трябва да бъдем сериозни, цялата отминала седмица беше гадна. Нел навлизаше в изцяло нова фаза от войната си с мен. Не можех да избия Рейн от мислите си и непрекъснато преживявах кошмарните си спомени с него едновременно като разрушителя на детството ми от миналото и като разрушител на спокойствието ми от настоящето. Спомнях си разгорещените ни целувки, спомнях си колко беше ужасен, когато ме разпозна. Той се страхуваше от мен не само защото бях „лошо момиче“, което можеше да го въведе отново в грях, но и заради ролята, която той и семейството му бяха изиграли в живота ми. Неговите минало и настояще също се сблъскваха.

Старият Мак беше нетърпим. Чувствах се зле едновременно заради Мериуедър и Дрей. Беше зима, най-омразният ми сезон на безкраен студ, сняг и лед, когато слънцето изгряваше късно и залязваше рано. Защо Ривър не се беше установила на Бахамите например? Нима не можеше да спасява изгубени души и там? Можеше. И беше избрала да не го прави.

— Може би просто не мога да го направя.

Дори не осъзнах, че съм го казала на глас, докато Ривър не се обърна и попита:

— Какво?

Е, вече не можех да си върна думите назад, така че беше по-добре да излея всичко. Затърках яростно чинията.

— Мия чинии, кълват ме кокошки, тормозят ме двучлени кучки и се сприятелявам с хлапета, чийто живот е по-нещастен и от моя. А, да — освен това си купонясвам с психопата, който е убил родителите ми. Колко по-скапано би могло да бъде?

Ривър ме погледна.

— Виж, не ме бива за безсмъртно момиче скаут — казах уморено. — Всичките тези уроци, приемането на миналото и моята същност, цялата тази дружелюбност и спретнатост — това не съм аз.

Ривър не каза нищо и след минута усетих как се сковавам от мисълта какво ще зърна в очите ѝ. Разочарование? Вдигнах поглед и видях там... не бях съвсем сигурна. Съчувствие?

— Какво искаш? — попита ме тя нежно.

— Искам да се почувствам по добре — отвърнах, както бях отвърнала и преди. — Да не ме боли.

— Не... какво искаш в действителност?

Стиснах зъби.

— Искам да... не се чувствам като пълна отрепка. Да знам, че от съществуването ми има смисъл.

— Не — настоя тя. — Какво искаш в действителност?

Исках да креця и да разбия тази чиния в каменния ръб на мивката.

— Искам да не бъде изпълнена с мрак — прошепнах. Никога досега не го бях произнасяла гласно.

Ривър не каза нищо, но аз останах с впечатлението, че това все още не е правилният отговор. След няколко секунди тя ме погали по главата и си тръгна.

Ако Нел беше влязла в кухнята в този момент, щях да й строша чинията в главата.

Вместо това останах сама и приключих с миенето на проклетите чинии. После се качих горе, направих заклинанието си за заключване на врати, легнах в леглото си с дрехите, изпих си чая и плаках, докато не заспах.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващият ден беше неделя. Задачата ми беше да се погрижа за два от конете. Бяха ми разпределили Сорел и Титус. Сорел беше изящна дребна кобилка, която се използваше само за езда. Титус пък беше едър ирландски товарен кон, когото от време на време впрягахме в каруци или двуколки. И двата коня бяха прекрасни животни, търпеливи и спокойни, за разлика от кокошката от ада например.

Завързах Сорел и започнах да я търкам с гуменото чесало. Тя пръхтеше в косата ми, докато я почиствах от мръсотията и опадалата козина.

Конете. Дори не знам откъде да започна, ако тръгна да говоря за тях. Невъзможно е да се опише колко важна роля са играли в живота на хората допреди буквално стотина години. В продължение на хилядолетия конете и кравите са били това, благодарение на което човешката раса е оцеляла. Благодарение на тях хората са пътували, пренасяли са тежки товари или са обработвали достатъчно земя, за да изхранват семействата си. Един от периодите, когато бях живяла в Англия, в средата на осемнайсети век или някъде там, направо бях полудяла на тема коне. Яздех всеки ден, купувах си най-различни породи, имах изработени по поръчка седла. За съжаление обаче и тези прекрасни животни като всичко друго на този свят рано или късно умираха.

Така или иначе, мисля, че преодолях тази си страст. В момента предпочитах да избягвам конете. Умните им очи бяха способни да прозрат истината под пластове глупости, също като тези на кучетата, котките и малките деца. Гледам да стоя настрана от всички тях. Да не говорим, че миризмата на кон събужда в мен адски много спомени по начина, по който успяват да го сторят единствено миризмите. Понякога мога да се намирам в абсолютно същата сграда или да наблюдавам позната гледка от някой мост и не мога да си спомня нищичко, освен че съм била на това място и преди. Ако споменът е придружен с миризма обаче, всичко нахлува обратно в съзнанието ми до най-малкия

детайл. Ароматът на печени фъстъци в Манхатън. Уханието на Средиземно море в Ментон. Прясно окосената трева в Канзас. Снегът в Исландия. Намачканото грозде в Италия. Изпечените байганети с кафе в Ню Орлиънс.

И конете, разбира се.

Сорел удари леко по земята с предното си ляво копито, докато аз всячески се опитвах да не мисля за сеновала на някакви си три метра над мен. За няколко минути бях щастлива там горе. Първо чесалото, после малката четка, след това голямата четка и накрая кърпата. Накарах я да си вдигне копитата, почистих калта под подковите и бях готова. Докато я отвързвах, тя подуши косата ми. Дъхът ѝ беше топъл и ухаеше на сено.

— Добре, конче — промърморих и я вкарах обратно в нейното отделение.

Титус беше по-голям и по-тежък, но беше същинско пони в сравнение с першероните или шаирските коне^[1].

Завързах го и взех чесалото във вече болящата ме дясна ръка.

* * *

Бойни коне.

Баща ми имаше такива. Не бяха огромни и тежки като онези в Европа, които трябваше да носят мъж и бронята му с общо тегло от двеста килограма. Въпреки това бяха едри и силни коне, създадени за битки. Децата не трябваше да се приближават до тях. Той също така имаше и коне, които наричаха „дамски“ — по-дребни, по-леки и обикновено женски, те бяха за мен, майка ми и по-малките ми братя и сестри. За първи път ме качиха на кон, когато бях на три години. По времето, когато бях на шест, вече яздех съвсем сама и имах своя собствена кобила — нямам представа как точно се изписва староисландското ѝ име, но в превод означаваше „морска звезда“ заради странния ѝ белег. Трябваше да яздим бавно и внимателно, докато излезехме от двора на замъка и се спуснехме по пътеката до каменистия бряг. Там заедно със сестрите и по-големите ми братя се упражнявахме да се изправяме върху седлото, като задържахме юздите с една ръка, а другата протягахме драматично във въздуха над главите

си. Тогава смятахме, че това изглежда невероятно смело и предизвикателно.

След като изгубих всичко и заживях с осиновителите си, които ме омъжиха за Асмундур, баща му ни подари малка товарна кобила като сватбен подарък. Това беше кралски дар — наш собствен кон! В превод името ѝ би било нещо от сорта на Мъхливка, наричахме я така заради вида на гривата и опашката ѝ. Тя беше дребничка, но много силна и смела, а освен това се трудеше здраво. Обичах я, въпреки че никога не успях да я поюздя — когато не работеше, трябваше да си почива. После Асмундур почина и именно Мъхливка изтегли ковчега му до гробищата. Мъничката Мъхливка теглеше каруцата с ковчега, а ние крачехме отзад.

След това ми се наложи да продам Мъхливка — не можех да си позволя прехраната ѝ през зимата, пък и сама нямаше как да поддържам дори съвсем мъничка ферма. Освен това, ако останех в онова село, не след дълго щяха да ми намерят нов съпруг. Бях млада и здрава вдовица — направо страхотна оферта. Така че продадох Мъхливка, събрах толкова багаж, колкото можех да нося на гръб, и се сбогувах с мащехата, и семейството на Асмундур, които изобщо не искаха да заминавам. По-късно осъзнах, че те имаха още един син, който бе едва на четиринайсет по онова време, но след някоя и друга година щеше да бъде съвсем естествено да се омъжа за него.

Стигнах до следващия голям град, Аелфдинг, в пълната със сено каруца на съседите. Пътувахме през целия ден и част от нощта. Плаках през целия път, отчасти заради бедничкия Асмундур, но най-вече заради прелестната, безстрашна и силна малка Мъхливка, която не видях никога повече и усещах болезнената ѝ липса над петдесет години.

В Аелфдинг потърсих майка Берглинд, която живееше в таванската стаичка над една конюшня и си изкарваше прехраната, като тъчеше груби ленени платове за престилки и подобни неща. Тя беше много стара и почти сляпа, на практика работеше опипом на стана си. Трябваше да се приближа съвсем близо, за да може да ме види. Тя присви очи и наклони глава. Бях се променила — сега бях на осемнайсет години, жена и вдовица, а последния път, когато ме беше видяла, бях на десет. Въпреки това тя ме позна и уплашено се отдръпна назад.

— Какво искаш, дете? — попита.

— Помниш ли ме? Аз бях... сираче, а ти ме даде на едно семейство фермери в долината. Гунар Одурсон?

Тя се поколеба, докато ме оглеждаше с присвитите си очи, сякаш се чудеше дали да отрече, или да признае.

— Така е — промърмори с нежелание най-сетне.

— Домът на семейството ми беше близо до Хеолфдавик. Знаеш ли дали там все още живее някой?

Старицата се огледа, сякаш се страхуваше, че някой може да ни подслушва. Изглеждаше разтревожена от посещението ми. Искаше ми се да ѝ благодаря, задето ми бе намерила осиновители, но виждах, че няма търпение да се махна от дома ѝ.

— Там няма никого — отсече тя.

— Не са ли останали хора в селото? — настоях.

— Не! Там не живее никой! — каза тя ядосано, след което ми обърна гръб и закуцука към пейката пред стана си.

Не знаех какво да кажа, а и бях смутена от поведението ѝ. Така че просто си тръгнах, без да се сбогувам, и забързах надолу по тесните полегати стъпала.

Предполагам, че беше съвсем естествено да се върна. Още повече че не беше толкова далеч, колкото си мислех — когато бях малка, разстоянието между бащиния ми хрокур и Аелфдинг, а оттам до фермата на Одурсонови ми се бе видяло огромно. Сега обаче го изминах за около шест часа.

По някое време пътят стана по-тесен и кален, с дълбоки коловози. Помнех го съвсем бегло, защото бях минавала по него едва няколко пъти, но в откъслечните ми спомени той бе далеч по-широк, равен и оживен. На някои места дори бе препречен от храсталаци и ми се налагаше да си пробивам път през тях, за да продължа напред. Някога това беше главният път между Хеолфдавик и Аелфдинг, който минаваше през земите на баща ми и нашето село. Беше странно, че вече никой не го използваше.

За малко да пропусна отклонението към земите на баща ми. Видях няколко камъка сред високата трева и след секунда осъзнах, че някога това е била портата към селото ни. Тръгнах надолу по пътя и след половин час, когато краката ми вече бяха изранени, а раменете ме

боляха от тежестта на торбата със скромните ми притежания, видях бащиния си замък.

Когато бях малка, той бе обграден с каменни стени, високи може би три метра и половина и дебели към четири при основите си. Сега пред погледа ми се разпростираха единствено каменни отломки.

В онези времена всяко поселище с повече от четири или пет колиби беше оградено със стена, за да се предпази от нападенията на варварите. Не че стените можеха да ги спрат — всъщност нищо не можеше да ги спре — но поне ги забавяха малко. Нашето село бе обградено от стената, през останките от чиято порта бях минала, а вътре бяха къщите, колибите и малките парчета земя, където хората държаха козите, прасетата или овцете си, като се намираше и някой друг кон. Имаше и зеленчукови градинки. На върха на хълма бе разположен семейният ни... точният превод на думата е „замък“, но всъщност ставаше дума за малък замък. Той беше най-голямата и представителна сграда на стотици мили околоръст, но въпреки това беше груба постройка, изработена изцяло от камък, а не от замазани с глина дървени греди.

Баща ми беше крал на тази земя, също както баща му преди него и неговият баща преди това. Бях родена в кралско семейство и въпреки че говорехме за много по-малък мащаб и не можехме да се сравняваме с европейските крале и кралици, нашето кралско семейство притежаваше огромна сила — магическата сила на Четвъртата безсмъртна династия. Родът на Улфур. Стените около замъка ни ограждаха около пет акра^[2] и бяха по-високи и по-широки от онези, които предпазваха селото. Освен това върху тях имаше място, където да се разположат войници. Огромните дървени порти, покрити с железни остриета, се отваряха отвътре навън, което правеше разбиването им с таран по-трудно. Точно пред портата имаше дебела дървена платформа, нарочно покрита с мръсотия и пръст. Ако човек не знаеше, че е там, щеше да мине директно по нея. В случай на нападение обаче тя можеше да бъде издърпана, а отдолу се криеше адски дълбока дупка със заострени колове по дъното. Предполагах, че някои от хората на Рейн са срещнали смъртта си в нея през онази нощ.

Това не беше замък като Версай или Уиндзор — беше много по-грубо изграден и много по-стар — но въпреки това носеше всички отличителни белези, с които сме свикнали да свързваме един замък.

Тесни процепи в стените за стрелците с лък, виещи се каменни стълби и прочее. Слугите ни живееха във вътрешния двор, малките им къщички бяха подредени край стените. Там бяха и оборите за нашите коне, кози, прасета и овце. Имахме си и собствени градини. При нападение хората от селото грабваха най-ценните си притежания и хукваха към бащиния ми хрокур. Високите дървени порти се затваряха след тях, а после всички се подготвяхме за атаката.

Нашествениците никога не бяха преодолявали стените на замъка. Чак до нощта, в която успяха да го направят.

В деня, когато се върнах там, от нападението бяха минали почти девет години. Не знаех какво ще открия. Мислех, че селото може би е построено отново. Че замъкът може би си има нов господар, който е поправил щетите. Това, което открих обаче, бе нищо.

Видях развалините от стените на селото, а след това и руините от стените на замъка. Бащиният ми дом беше построен от огромни камъни, извадени направо от земните недра в местната каменоломна. Докато оглеждах руините обаче, най-големият камък, който видях, може би беше с размерите на кратуна. Сякаш всичките се бяха разпаднали на прах, също като содалита на Нел. Сега вече знаех, че бащата на Рейн се е опитал да използва амулета на майка ми, предмета, който ѝ е помагал да съсредоточи цялата си магия. Той обаче не е имал нейните знания и нейните заклинания и е загинал в стихията от отприщена мощ. Рейн е видял как баща му, братята му и техните воители са се превърнали в пепел пред него. Беше получил белег от изгаряне, също като мен.

Нашествениците винаги разрушаваха градовете — палеха всичко, взимаха със себе си или избиваха добитъка, отвличаха или избиваха местните жители. Винаги обаче оставаха обгорените скелети на колибите, основите, комините. Понякога разрухата не беше пълна и хората имаха възможност да построят отново домовете си, но това не се случваше често. В онези времена имаше вярване, че ордите на нашествениците са следвани от кръвожадни тролове, така че останките от къщите бяха оставяни на чудовищата, а оцелелите изграждаха ново селище някъде наблизо.

Но това... никога не бях виждала нещо подобно. Огромната каменна постройка, с най-малкото четиринайсет стаи, беше превърната в прах. Освен това, за разлика от пътя, водещ насам, нищо не бе

пораснало на мястото, където се бе издигал семейният ни хрокур; дори природата не бе посмяла да се върне на това място. Знаех, че след пожар всичко израства отново, понякога дори по-буйно от преди, но земята тук бе останала гола, черна и напукана.

Свалих торбата от рамото си и седнах на земята. Завръщането ми беше напразно. Тук нямаше никой, който да ми разкаже какво се е случило. Тайничко се бях надявала да открия някои от книгите на фадир, може би малко пообгорени, но скрити под отломките. Или пък бижутата на майка ми, нещо, което грабителите са пропуснали. Тук обаче нямаше нищо и никого. Сякаш никога не бе имало. Потърках задната част на врата си. Това беше мястото, където бях прекарала първите десет години от живота си, където бях имала истинско семейство. Ние бяхме богати; татко беше могъщ. Важни хора изминаваха огромни разстояния само за да се срещнат с него. Имахме слуги и учители, книги и музикални инструменти, коне и дори малка каручка, теглена от кози, за моето малко братче.

Сега тук нямаше нищо. Аз нямах нищо. Нямах никого.

През онази нощ бях видяла как главата на баща ми падна в камината и се изтърколи по пода. Бях видяла как майка ми одра един човек жив, а после Зигмундур му отсече главата. Бях оставила моята по-голяма сестра и малкото ми братче и бях изтичала при майка ми, за да се вкопча в полите на роклята ѝ. В съзнанието ми тази сцена бе съставена от отделни, откъслечни образи и разпилени звуци. Отвън в коридора имаше мъже, толкова много мъже. Замъкът гореше, всичко в двора гореше. Конете и овцете пищяха. Децата на слугите ни плачеха. Понякога чувах как тези плачове рязко секваха.

Тялото на одрания варварин лежеше на пода, всеки сантиметър от него кървеше. В следващия миг по-едрият нашественик, онзи със златисточервената коса и боядисаното лице, нададе гърлен рев и се пресегна над рамото си, за да сграбчи бойната си брадва. Всичко сякаш се случваше в един безкраен забавен каданс. Видях как металното острие изсвистя във въздуха и как брат ми се опита непохватно да отскочи назад, видях как брадвата се заби в рамото му, почти отсичайки дясната му ръка. Зигмундур закрепця, а след това в стаята нахлуха още берсерки. Някои от тях останаха да пазят пред вратата и посичаха стражите на баща ми, които тичаха по коридора към нас.

Зигмундур се олюляваше и стенеше от болка, но въпреки това успя да вдигне меча с другата си ръка. Тогава брадвата на нашественика се завъртя отново и главата на брат ми падна на земята, последвана от бавно свличащото се тяло.

Скрита зад полите на майка си, аз чувах нейната груба, мрачна, кошмарна песен, видях светкавиците, изригнаха от ръцете ѝ, които се забиваха безмилостно в лицата на варварите, изгаряйки очите им. Те падаха назад с писъци, но на тяхно място идваха нови и нови.

Някой отсече главата на Ейдис и тя падна като покосено от сърп цвете на полето. Главата ѝ остана съвсем близо до тялото ѝ очите ѝ продължиха да примигват, а ръцете ѝ потрепваха. Тежък ботуш изрита главата на няколко фута встрани и след няколко минути очите ѝ се затвориха.

Тинна беше следващата. Тя винаги беше мразила битките и мечовете, винаги се опитваше да се измъкне от тренировките. Сега стоеше, облечена в нощничката си, с лице бяло като платно, а мечът се изплъзна от ръката ѝ. Един от мъжете пристъпи напред, хвана я и я метна на рамото си. Докато излизаше от стаята обаче, няколко от стражите на баща ми го нападнаха и забиха мечове в корема му. Вътрешностите му се разпиляха по пода.

Нечия брадва отсече главата на Тинна. Най-едрият и най-възрастен от мъжете крещеше заповеди — все още беше жив, макар да бе оплискан с толкова много кръв, че боята от лицето му се отмиваше. Говореше на диалект, който се различаваше от нашия, но все пак бе достатъчно подобен, за да различа думите: „Убийте ги всичките! Не оставяйте никого жив! Дори и децата! Ако дори един остане жив, той ще прокълне тяхната магика!“.

Хаакон се стовари на колене, а малките му ръчички все още стискаха кинжала. Някакъв мъж се втурна към него, а той инстинктивно вдигна ръце и заби острието в глезена му. След секунда най-малкият ми брат също беше мъртъв.

Майка ми се бе изправила, висока, ужасяваща и могъща. Видях как във въздуха проблесна мълния и се заби в окото на най-едрия варварин. Очната ябълка избухна и мъжът с писък изпусна брадвата си и притисна ръка към кървавата дупка в лицето си. Докато майка ми вдигаше отново ръце, нашественикът завъртя меча, който държеше в другата си ръка, по-бързо, отколкото смятах, че е възможно. Тялото на

майка ми трепна от удара и после бавно, много бавно тя започна да пада назад. Вкопчих се още по-здраво в полите ѝ и стиснах очи, а тя се стовари право върху мен. Главата ми се удари в каменния под толкова силно, че пред очите ми заиграха звезди, а хаосът в стаята избледня за момент. Усецах тежестта на майчиното ми тяло, а платът на вълнената ѝ рокля ме задушаваше. Не виждах нищо, не можех да помръдна. Крясъците бяха приглушени. Носът ми се изпълни с ужасяващи миризми на горяща коса, горящи дрехи, горяща плът.

Не знам колко дълго съм лежала там. В някакъв момент настана тишина, но аз не помръдвах от мястото си, въпреки че почти не можех да дишам. Димът изпълваше ноздрите ми, изгаряше гърлото ми. Най-накрая осъзнах, че наистина не мога да дишам. Бутнах внимателно тялото на майка ми, но бързо установих, че ще трябва да забия крака в пода и да вложа повече сила. Тя се изтърколи от мен. Отворих очи. В стаята не беше останал жив човек. Край мен лежаха телата на братята и сестрите ми. Лицето на майка ми, все още ослепително красиво, беше на метър от мен. Коридорът отвън беше празен. Чух приглушени викове отвън. Замъкът под мен гореше, цялата стая бе обхваната от пламъци, а топлината беше почти непоносима.

Бавно се изправих на крака. Бях схваната, неспособна да мисля или да чувствам. Зачудих се дали не са убили и мен, дали в момента не бях просто един дух. Наложих ми се да прекрача тялото на Ейдис, след това тялото на Хаакон. Предположих, че ако бях дух, просто щях да прелетя над тях.

Вратата на кабинета беше разбита и аз тръгнах към нея, когато с периферното си зрение видях една от стените да помръдва. Погледнах я и видях движението отново — тясно каменно парче точно до големия шкаф се отмести встрани. Коленичих до него, докосвайки, без да искам, напоените с кръв коси на Зигмундур.

От процепа надникна ужасено женско лице. Жената огледа стаята и притисна длан към устните си, за да не изпищи. Примигнах и я разпознах: това беше Гилдун Харалдщотир, съпругата на бащиния ми коняр. До нея се появи и мъж. Степан, съпругът ѝ. Лицето му се изкриви от ужас и мъка и той постави ръка на рамото ѝ.

Изправих се.

И двамата подскочиха уплашено, когато ме видяха да стоя сред трупите и пламъците. С разтворени в безмълвен писък устни, Гилдун

ми махна да отида при нея. Бавно се насочих натам, едва осъзнавайки какво точно правя. Нещо изхрущя под крака ми и аз сведох очи надолу. Видях тежката златна верижка от амулета на майка ми. Самият амулет липсваше, а главата на мама беше отсечена. Направих нова крачка към Гилдун, оставяйки верижката да си лежи на пода.

Конярят и жена му ми махаха да побързам. Никога досега не бях виждала тази тайна врата и нямах представа накъде води. Сега започнах да разбирам защо мама ни бе довела в кабинета. Нещата обаче явно се бяха развили прекалено бързо и тя не бе успяла да ни отведе до тайния тунел за бягство. Или пък вратата към него можеше да се отвори само от другата страна. Не знаех. Никога нямаше да разбера.

Пламъците облизваха краищата на килима под краката ми. След миг нощницата ми щеше да пламне. Още нямах представа, че съм безсмъртна, а и току-що бях видяла как семейството ми бе избито. Знаех, че смъртта от огън би била много неприятна. Направих още една крачка и стъпих върху нещо. Страхувах се, че може да е нечия ръка, не исках да поглеждам надолу. Въпреки това го направих. Сред пламъците лежеше майчиният ми амулет. Или поне половината от него. Другата, върху която се намираще лунният камък, липсваше. Бързо се огледах за нея, но не я видях никъде. Наведох се и вдигнах парчето от амулета, но то изгори ръката ми, така че веднага го пуснах.

— Лиля, побързай! — гласът на Гилдун беше приглушен и уплашен. — Пожарът!

Откъснах подгъва от нощницата си и увих дългата лента плат около ръката си. Вдигнах амулета, след което отново погледнах към Гилдун. След още няколко крачки бях при нея и Степан протегна ръце, хвана ме и ме издърпа в мрачния тунел. Гилдун затвори вратата зад нас и взе факлата си. Степан стисна здраво ръката ми и ме поведе бързо надолу по тунела.

— Почакайте — извиках и освободих ръката си. Увих амулета в парчето плат и го вързах здраво около шията си. После отново хванах ръката на Степан и тримата се затичахме по ниския, тесен и кален тунел, вонящ на влага и пръст.

Чувствах се така, сякаш сме тичали с часове. Препъвах се в корени и камъни и веднъж се наложи Гилдун да ме изправи на крака. Най-накрая стигнахме до огромна скала. Изходът беше естествен тесен

процеп в нея, скрит от гъст храсталак. Пробихме си път през листата и клоните и се озовахме на тесен черен път, разположен доста далеч от замъка. Обърнах се и видях, че цялата сграда е обхваната от пламъци.

Нямах представа дали ще тичаме по целия път до Аелфдинг, но след около четвърт миля някакъв фермер, когото не познавах, ни чакаше с каруцата си, пълна със сено. Гилдун и Степан бързо направиха дупка в сеното, след което Степан ме вдигна и ме натика вътре, все едно бях торба. Нахвърляха върху мен още слама, но достатъчно нарядко, за да мога да дишам, макар и с усилие. После фермерът подвикна на магарето си и тежката каруца затрополи по пътя.

На следващия ден фермерът ме отведе при майка Берглинд, а тя ме отведе във фермата на Гунар Одурсон. Така аз станах Сунна Гунарсон. Лиля и нейният живот бяха забравени, те бяха затворена книга, която никога повече не исках да отварям. Живях там шест години, докато не се омъжих. Така и не видях повече Гилдун, Степан или фермера, който ме бе откарал до града. Нямах представа какво се е случило с тях.

С течение на времето свикнах с живота си като фермерска дъщеря и единственият знак, че някога съм била нещо различно, беше кръглият белег отзад на врата ми, там, където амулетът бе прогорил плата и беше белязал кожата ми. Дори не бях забелязала кога е станало това.

Слънцето беше високо в небето и трябваше да побързам, за да се върна в Аелфдинг преди залез. Внезапно кожата отзад на врата ми настръхна и аз бързо се изправих и заслоних очи с ръка, за да огледам далечните гори. Не видях никого и нищо. Чак тогава се усетих, че не съм чула нито една птича песен, не съм зърнала нито едно диво животно да притичва край мен. Наоколо нямаше дори насекоми. Това място не бе просто мъртво, то беше прокълнато.

Грабнах торбата си и отново се върнах на пътя. Сега товарът ми се струваше пет пъти по-тежък, а дървените обувки — непоносимо тежки и неудобни. Всичко бе натежало; имах чувството, че самият въздух ме притиска, засяда в гърлото ми. Ускорих крачка. Струваше ми се, че дори и слънчевата светлина не е ярка. Това място бе обгърнато от мрак, от сянка, каквато нищо живо не би могло да хвърля. Родното ми място се бе просмукало с ужас, кръв и зло.

В този миг бях пронизана от болка, превих се на две, а торбата се изплъзна измежду пръстите ми.

* * *

Прокарах леко малката четка по топлите силни крака на Титус. Щеше ми се някога да бях имала всичките тези модерни инструменти, за да се бях грижила по-добре за Мъхливка. Бях правила за нея всичко, което бе по силите ми, но тя щеше да бъде толкова по-щастлива в тази първокласна конюшня, заредена с цели бали сено от тимотейка^[3].

Всичко това се бе случило толкова отдавна. Онова беше тогава, това беше сега. Ръката ми се стегна. Една мисъл избухна в мозъка ми като ярка бяла светлина и аз с удивление проумях думите на Ривър. Тогава аз бях там, в едно друго време, в един друг, далечен свят, а самата аз бях съвсем различен човек. Сега бях тук, точно тук, в настоящето, а това бях аз сега. Вече не бях там, вече не бях онова момиче. Незнайно защо, никога досега не бях осъзнавала напълно тези неща.

Може би това, което Ривър имаше предвид, беше, че самото време е като река^[4], която непрестанно се движи напред, и реално човек се озовава в нови води всеки ден, всеки час. Досега бях възприемала целия си живот като езеро. Езеро, в което всичко оставаше завинаги непроменено. Всичките ми изживявания, всички хора, с които съм била, всичко, което бях притежавала, всичко, което бях изгубила... носех тези неща с мен през цялото време. Те бяха изграждали пласт след пласт от моята все по-твърда черупка, подобно на шеллак върху японска кутийка. Тази черупка, която ме бе задушавала, която ме бе карала да се чувствам полумъртва, неспособна да взаимодействам нормално с нищо и никого.

Времето, което бях прекарала тук, по-малко дори от два месеца, беше обелвало бавно тези пластове, един по един. И моето окаяно, уплашено и затворено в себе си аз беше започнало да излиза на бял свят, разлиствайки се подобно на почти изсъхнало цвете, докоснато от дъждовните капки. Защо това се случваше? Защо се оставях на тази промяна след толкова дълго време?

На същия този ден преди повече от 440 години бях лежала върху почернялата земя на бащините ми владения и бях плакала от страх и болка. Последната връзка със стария ми живот беше разкъсана след смъртта на Асмундур. Тогава наистина почувствах, че съм изгубила всичко — семейството, дома, осиновителите, съпруга си, любимия си кон и моето единствено дете, което бе живяло, без да го забележа, и бе починало, преди да осъзная какво става. Вече не ми бе останало нищичко, нямаше къде да отида. Вече не бях никоя — не бях дъщеря, не бях съпруга, не бях дори нечий приятел.

На следващия ден, когато най-сетне успях да се изправя на крака, събрах багажа си и поех по пътя, по-далеч от това място на ужас, смърт и загуба. Вървах, докато не открих някакво високо растение с месести листа, обкичено с красиви пурпурни цветове. Изядох голяма част от него, давех се с цветовете и едва преглъщах твърдите, жилави листа. Нашата перачка някога ни беше казала, че самакитката е смъртоносно отровна и никога не бива да я докосваме.

Изядох толкова, колкото можах, чак докато усетих как отровата започна да изгаря устата ми. Ръцете ми изтръпнаха и се превих надве заради жестока болка в стомаха. Плаках, пицях и повръщах с часове чак докато не изгубих съзнание.

Цялата ирония, разбира се, беше, че аз бях безсмъртна, но просто не го знаех. След неуспешния ми опит за самоубийство, след като дори не смогнах да умра, както му беше редът, аз някак успях да се добера до най-големия град наоколо, Рейкявик. Бях взета на работа като слугиня от една икономка, която ме представи на новата ми господарка, Хелгар. Така започна животът ми като безсмъртна, така бе сложен краят на стария ми живот. Точно толкова рязко и неумоливо, колкото ако самакитката ме беше убила. Тогава се появи и първият пласт от черупката ми.

— Ако продължаваш да търкаш този кон, няма да му остане козина.

Извърнах рязко глава и видях широкия гръб на Рейн, който минаваше край мен, понесъл няколко тежки седла. Рейн е бил там през онази нощ. Той е бил един от нашествениците в централната зала на замъка. Лично той не бе убил никого от семейството ми, което си беше облекчение, защото в противен случай *трябваше* да го убия, а отсичането на нечия глава си е доста трудоемко начинание. Той обаче е

бил там през онази нощ. И бе единственият друг оцелял, споделил ужаса от случилото се. Ето го тук, с дънки „Ливайс“ и работни ботуши.

Лицето му не беше боядисано, не бе препасал меч. Просто един нормален мъж. Нормален, вечно кисел и досадно наперен мъж, който, също като мен, бе загубил семейството си преди четиристотин години.

В този момент Титус извърна глава към мен и ми хвърли поглед, който казваше: „Прав е, между другото“.

— Съжалявам — промърморих, оставих инструментите си за почистване и го отвързах.

Отведох го в отделението му, напълних хранилката му със сено, след което тръгнах обратно към къщата, изгубена сред мислите си.

[1] Породи едри товарни коне. — Б.пр. ↑

[2] Единица за площ, равна на малко повече от 4 декара, все още официално използвана в САЩ. — Б.р. ↑

[3] Многогодишно растение, използвано за фураж. — Б. р. ↑

[4] Името на Ривър на английски означава именно „река“. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Само още мъничко...

Лапнах поредната хапка, забила поглед в чинията си, но съсредоточена изцяло върху питката на Нел. Вдишвах и издишвах много бавно, концентрирана върху изместването на питката съвсем мъничко извън обхвата на ръката ѝ, отново и отново.

Веднъж, втори, трети път я гледах как се пресяга, докато си бъбри с мълчаливата Ривър и оживения Лоренц, който отмяташе назад глава и се смееше гръмко. Всеки път, когато протегнеше ръка към мястото, където бе оставила питката си, пръстите ѝ улавяха единствено въздух. Тя се мръщеше, отчупваше си зальк, след което я слагаше по-близо до чинията си.

После аз отново я измествах съвсем бавничко, използвайки единствено моите изумителни мозъчни вълни на безсмъртна. Вътрешно триумфирах неистово.

Бях дошла в трапезарията по-рано и направих необходимите ограничителни заклинания, за да не местя питките на другите, а само тази на Нел, единствено питката, но не чашата или вилицата ѝ. Бях се ровила из магическите книги в библиотеката и след това упражнявах заклинанието сама в стаята си през последните два дни. Реално правех светла магика, нищо край мен не умираше, не изсмуквах ничия енергия. Сега бях Тахти и използвах наследената си огромна магическа мощ. Разбира се, използвах я за нещо сравнително гадничко. Дали това я превръщаше в черна магика? Дали намеренията ми също имаха значение, а не само методът, по който правех заклинанието? Най-вероятно щях да науча това в някой бъдещ учебен час.

Буквално бях грейнала от щастие, потисках превъзбудата си, а стомахът ме болеше заради усилията, които полагах да не се разкикотя. Но го правех. А Нел изглеждаше все по-объркана и раздражена. Това да местиш нечия питка беше нещо съвсем незначително, но въпреки това невъзможността да я открие там, където я беше оставила, я изнервяше все повече.

Бавно лагнах поредната си лъжица със супа, контролирайки дишането си, запазвайки изражението си спокойно и неутрално. През две места от мен, пръстите на Нел с перфектно поддържания им маникюр отново се затвориха в празното пространство. Този път тя заби обвинителен поглед в питката си, а аз замалко не блъгнах супа през носа си. Видях я как оглежда внимателно масата. Доколкото знаех, никой тук не използваше (и по-точно — не злоупотребяваше със) магия по подобен начин. От инцидента с камъка Нел ме избягваше по деликатен, но очевиден за всички начин, държеше ме под око и никога не сядаше до мен. Тя искаше всички да разберат, че миличката, сладка Нел се отнася с подозрение към мен и ми няма доверие. В крайна сметка тя беше тук от години. Всички я познаваха. Аз аз все още бях повече или по-малко чужд човек.

— Нас, ти ли отви лехите с лук в градината тази сутрин? — попита ме Брин.

Беше увила около главата си поредната шарена кърпа, която контрастираше странно със светлик ѝ вълнен пуловер. Напоследък радиаторите в къщата не успяваха да се справят особено добре със задачата да поддържат топлината в стаите. Хората коментираха, че зимата е необичайно студена.

— Аха — отвърнах и потопих залък хляб в супата си.

— А после зави ли ги, преди слънцето да залезе? — попита Ашър.

— Аха — повторих и се пресегнах, за да си сипя още задушен грах.

— Тази година няма да има повече спанак, дори и от парниците — отбеляза мрачно Джес. Пробвах да докарам разочаровано изражение.

Нел вече беше сграбчила здраво питката си, усмивката ѝ изглеждаше неестествена, а смехът ѝ — прекалено насилен.

Самата аз се стараех да изглеждам максимално невинно, ядях бавно и слушах как останалите говореха за предстоящата Коледа, която щеше да настъпи утре.

— Имаме си коледна цепеница^[1] — припомни Чарлз. — Съхне в плевнята от миналата година.

— Ще я запалим по зазоряване — каза Солис. — Как се справя готварският екип с плановете си за трапезата?

— Ще готвим аз, Чарлз и Лоренц — отвърна Ан. — Смятам, че вече сме измислили всичко.

— Чудесно — кимна Солис. — Кажете, ако имате нужда от помощ.

— Мога да направя курабийки, ако искате — обади се Джес и Ан кимна щастливо. Самата мисъл за това как обруленият от живота Джес, който изглеждаше като довлечен от улицата в името на някаква социална програма, всъщност е специалист по правенето на курабийки, беше толкова забавна, че се усмигнах.

С периферното си зрение видях как Нел най-сетне се реши да остави питката си точно до ръба на чинията.

— Украсата е почти готова — заяви тя, лепвайки чаровна усмивка на лицето си. — Освен това ще закачим имел, така че внимавайте!

Всички край масата се разсмяха, включително и аз... докато внимателно отдалечавах питката на Нел от чинията ѝ.

Движението привлече погледа ѝ и тя бързо завъртя глава, за да го проследи. Срещу мен Лоренц ме помоли да му подам солта и аз го направих, без да нарушавам концентрацията си. Дори съумях да го попитам дали ще си разменяме коледни подаръци.

— Тук играем на нещо, което наричаме „потайното джудже“ — обясни ми той с отчетливия си италиански акцент. Лоренц изглеждаше като събирателен образ на всичко, което хората намираха за очарователно у италианците, и аз се зачудих защо ли не го намирах за привлекателен. — Пишем имената си на листчета и ги пускаме в една шапка, а после всеки трябва да изтегли по едно листче и да даде таен подарък на този, който му се е паднал.

Зачудих се докъде ли щеше да стигне Нел, за да е сигурна, че ще избере Рейн или пък че той ще избере нея. Или и двете.

Хвърлих случаен поглед към нея и я видях как разкъсва питката и пуска зальците в супата си, след което ги разбърка с лъжица. Едва не избухнах в смях, но напрегнатото ѝ, яростно изражение ме накара да си затрая.

Дали някой друг беше забелязал? Тя действително изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне. Рейн я наблюдаваше с крайчеца на окото си, а лицето му беше безизразно.

Всички разговаряха за коледните си планове, а настроението беше лековато и весело, край масата се бе създала атмосфера на домашен уют. Огледах лицата на хората и видях, че всички — като се изключат Нел и Рейн — изглеждаха щастливи. Точно тогава бях сполетяна от поредното си прозрение: не можех да си спомня последния път, когато съм била сред доволни и щастливи хора. Моите приятели, които с времето и разстоянието все повече започвах да възприемам като група социопати, със сигурност не бяха такива. Бях се движила сред богати и могъщи хора с общо взето неограничени възможности в продължение на адски дълго време, но дали бях виждала истинско щастие, изписано върху лицата им? Бях виждала триумф или някое и друго победоносно изражение. Щастиято обаче бе съвсем ново явление за мен и аз бях запленена от досега си с него.

Хората край тази маса не променяха хода на историята, не управляваха огромни компании и не завладяваха нови земи. Не насилваха възможностите си до краен предел или отвъд него. Не подчиняваха други хора и не се стараеха да увеличат контрола си над нищо освен над самите себе си. Не правеха нищо, за да се сдобият с повече власт, не ламтяха да притежават всичко, което зърнеха очите им. Вече знаех, че всеки от тях бе преживявал кошмарни падения и моменти на триумф. Всеки от тях имаше нуждата да бъде тук за повече или по-малко време.

Въпреки това обаче те бяха доволни и щастливи. Дори смазаният от живота Джес изглеждаше такъв. Нито един от тези хора не вярваше, че е съвършен, всеки от тях се мъчеше да придобие нови умения, да разшири познанията си. Всеки работеше над нещо. Те не играеха важни роли в нито една сфера от живота, малцина извън седящите на тази маса изобщо знаеха за тяхното съществуване. Всички ние работехме нещо сравнително незначително, чистехме, мъкнехме разни неща и се бяхтехме като крепостни селяни всеки божи ден.

Защо тогава тези хора бяха толкова щастливи? Дори не можеше да се каже, че някой тук си е намерил съвършената половинка. Единствената двойка, за която знаех, бяха Ашър и Ривър.

Бях удивена. Нещо повече: почувствах как се пробуждам, а съзнанието ми се прочиства. Може би моят лунен камък ми помагаше, но с внезапна яснота най-сетне разбрах какво искам. Всичко беше

толкова очевидно, сякаш е било пред очите ми през цялото време, дори още преди да дойда тук.

Видях, че Ривър ме наблюдава, а в ясните ѝ кафяви очи се четеше тревога. Тя повдигна леко вежди и извърна поглед към Нел, която мачкаше зальците хляб в купичката си със супа. После се обърна отново към мен и присви очи, сякаш ми казваше: „Знам, че ти го направи“.

Прехапах долната си устна.

Вечерята вече отиваше към своя край, а аз си бях подготвила единствено заклинанието за питката, така че след като Нел си направи попара, забавлението ми приключи. Обаче изпълнението ми беше велико, не може да се отрече.

После установих, че двамата с Рейн трябва да измием чиниите. Не бяхме зачислявани заедно за никаква работа, откакто бяхме открили истината един за друг, и можех да се закълна, че преди вечерята името ми не беше в списъка. Сега обаче то беше там и когато извърнах очи към Ривър, тя ми отвърна с поглед в стил „не ме занимавай с глупости“. Може би това беше наказанието ми заради номера с питката? Нямах как да знае със сигурност какво съм направила. Дали?

В кухнята Нел се умилкваше около Рейн, който пълнеше мивката със сапунена вода. Тя се смееше и му мълвеше нещо със сладкото си гласче.

— Нел? — учуди се Ривър.

Нел се обърна с чаровна усмивка на лицето. Когато ме видя, усмивката ѝ понечи да се стопи, но тя бързо разтегли устни отново и махна весело с ръка:

— Не се притеснявай, Настасия. Аз ще те отменя тази вечер.

Понечих да се изнижа от кухнята, но Ривър ме спря.

— Нел, бих искала тази вечер Настасия да измие чиниите с Рейн.

И тримата бяхме изненадани — хората непрекъснато си разменяха задачите. Това беше необичайно. Очевидно ме очакваше някакъв житейски урок, който щях да науча, затворена в една и съща кухня с моя архивраг. Определено не бях готова за нещо подобно.

Въздъгнах и започнах да изсипвам останките от храната в съответните пластмасови кутии. Ривър изчака, докато Нел с нежелание си тръгна, след което се приближи до мен.

— Почувствахме как... някой те търси, Настасия. Обикновено не бихме могли да доловим нещо подобно, но сега сме оградили мястото със заклинания, за да прикрием присъствието ти. Някой се опитва да те открие с помощта на магия.

Сърцето ми се стегна.

— Инси?

— Това би било и моето предположение — кимна Ривър, след което ме потупа по гърба. — Не исках да те тревожа, но реших, че трябва да го знаеш. Всички ние, учителите, ще предприемем каквото е нужно, за да сме сигурни, че тук си на сигурно място. Освен ако не желаяш да поговориш с Иносенсио?

— Не искам. Все още не.

Дали някога изобщо щях да поискам?

— Добре тогава. Всичко ще бъде наред, но все пак мисля, че трябва да знаеш.

Кимнах и Ривър си тръгна.

Нощта отвъд прозорците беше тъмна и студена. Утре бе Коледа и цялата къща беше украсена, но тук, в кухнята, не усещах дори наченки от празнично настроение: заплахата от Инси беше надвиснала над мен, а двамата с Рейн бяхме смъртни врагове. Кое то в нашия случай си беше доста абсурдна метафора.

— Ривър каза, че трябва да поговорим — промърмори Рейн, докато изсипваше остатъците от чиниите в една кофа, на която прасетата сериозно щяха да се зарадват. — Тя е права. Обикновено е права.

— Е, този път не е. Не искам да говоря с теб. — Изсипах салатата в една кутия и я прибрах в хладилника.

— Никой от двамата ни не иска да напусне Ривърс Едж. — Гласът му беше нисък и сдържан. — Но между нас има напрежение. Не искам това да създава проблеми на теб, на мен или на някой друг.

Има напрежение?! Каза го така, все едно бяхме имали кофти среща.

— На някой друг? Като например на Нел?

Той ме стрелна с очи. Бога ми, наистина изглеждаше много добре. Това беше толкова изумително, космически, кармично несправедливо.

— Не знам защо продължаваш да опяваш за това. Между мен и Нел няма нищо.

Изсумтях:

— А Нел знае ли? Щото тя е на път да тръгне да избира халки. — Той ме погледна неразбиращо и аз уточних. — За сватбата ви.

— Не ставай смешна! — Рейн ме погледна ужасено и сърцето ми подскочи. Тъпото ми предателско сърчице.

— Не се дръж като безчувствен идиот, който не забелязва какво се случва около него. Опа, извинявай, за това вече е малко късно — заядох се аз.

Тръгнах към килера, за да взема още кутии, и с изумление установих, че Рейн ме последва. Въпросният килер на практика си беше един тесен гардероб, така че вътре определено нямаше място и за двама ни.

— Чупката — казах, помъкнала няколко кутии.

— Бихме могли да се бием до смърт — заяви той. Беше висок и широкоплещест, пък и ухаеше изненадващо хубаво като за някой, който е изклал хиляди хора. Погледът ми бе привлечен от кожата на гърдите му, която се показваше от яката, и аз си спомних за белега му от изгаряне. Тогава най-сетне осмислих думите му:

— Моля? — Усетих как стомахът ми се стегна в леден възел. Като оръжия за самоотбрана пластмасовите кутии бяха удивително неефективни.

— Ти би могла да ме убиеш заради ролята, която съм изиграл в най-кошмарното ти преживяване. Аз бих могъл да те убия заради ролята, която си изиграла в най-кошмарното ми преживяване. И двамата сме загубили братя и сестри, родители и приятели, които са умрели по ужасяващ начин. Сега ти си единствената наследница на рода Улфур, а аз — единственият наследник от рода на Ерик Кървавия. Останали сме само ти и аз.

— И как точно планираш да се убием един друг, за да приключим с цялата тази история? — попитах намръщено. — Защото лично аз не се сещам за адекватен начин.

Крайчецът на устните му се изви и дъхът ми се ускори.

— Можем да се хванем за ръце и да скочим в индустриална турбина.

Зяпнах го.

— Ама ти сериозно ли намираш това за забавно?

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Мисля, че от онези събития са минали четиристотин години, ето какво мисля. Ако толкова искаше отмъщение, трябваше да тръгнеш след мен още тогава.

— Аз бях на десет години!

— Аз пък едва на двайсет!

Двамата се гледахме един друг в продължение на няколко безкрайни секунди.

— Едва на двайсет? — казах най-накрая. — Значи по онова време вече не си бил, примерно, на двеста?

Рейн поклати глава:

— Не. Тогава баща ми беше на петстотин. Имах трима братя. Единият беше на четиристотин и шейсет, вторият — на двеста деветдесет и девет, а третият — на сто седемдесет и четири. Аз бях на двайсет. Идеята, че съм безсмъртен, все още ми беше непонятна.

— И всички те са загинали?

— Да — каза той мрачно. — Единият умря... през онази нощ. Другите двама умряха заедно с баща ми, когато той се опита да използва амулета на майка ти.

— А ти как оцеля? — попитах. Това не ми се връзваше от самото начало.

— Нямам представа. Ти как оцеля?

— Тялото на майка ми падна върху мен. Бях скрита под полите ѝ.

Двамата замълчахме, потънали в болезнените спомени, които бяхме таили толкова дълго. Беше невероятно, че можех да разговарям с някого за онази нощ, с някого, който е преживял същото.

Рейн въздъхна:

— И сега какво? Ще сключим примирие? Ще се бием до смърт? Един от нас двамата ще си тръгне? Отсега мога да ти кажа, че това няма да съм аз.

— Не искам да си тръгвам. — Последните два месеца бяха най-щастливите през целия ми живот. Най-здравословните. Вече се чувствах толкова по-различно. Понякога наистина изпитвах болка, но сега вече схващах, че това бе като пробиване на пришка. Веднъж щом спомените избиеха на повърхността, те ставаха по-малко разрушителни.

— Значи и двамата ще останем — обобщи Рейн.

Погледнах го навъсено.

— Предполагам, че така ще стане. Поне докато не измисля нещо отвратително, което да ти причиня. Само искам да отбележа, че ако беше джентълмен, щеше да си тръгнеш.

Той се усмихна мрачно и въздухът от дробовете ми се изпари.

— И двамата знаем, че не съм джентълмен.

— Така си е. А сега ми се махни от пътя. Уморена съм.

— Има и още нещо — каза той и аз простенах.

— Сега пък какво?

— Това. — Рейн пристъпи по-близо до мен, толкова близо, че пластмасовите кутии се оказаха притиснати между телата ни. Той сведе очи към мен, напрегнати и златисти, лъвски очи.

— О, не, няма да го направиш! — просъсках и пузнах всичко на земята. Опрях длани в гърдите му и се опитах да го отблъсна; беше като да пробвам да съборя дърво с голи ръце.

— Да — каза той нежно и се приведе напред. — Да, ще го направя.

Започнах да се боря. Опитах да го отблъсна с всичка сила, да извърна глава. Наистина се опитах. Но... е, нали разбирате, той беше толкова по-силен от мен... пък и аз, разбира се, съм *пълна и неоправима идиотка* и когато той ме притисна към себе си и най-сетне успя да докосне устните ми със своите, всяка логична мисъл изхвърча от главата ми. След секунди вече бях забравила да се боря.

Мисли от типа на *смъртен враг* или *пък мразя го*, мисли като *Нел е проблем* — всички те се разпръснаха като дим, подет от вятъра.

Отдръпнах устни, разкъсвана от чувствата си, объркана и толкова преизпълнена с копнеж, че гърдите ме боляха. Успях някак да прошепна:

— *Защо?*

— Не знам — промълви той. — Не знам. — Звучеше объркан, несигурен и уплашен. Чувствах как сърцето блъска в гърдите му, притиснати към моите. — Аз просто... те искам. Желая те неистово, през цялото време. Зная, че не бива, зная, че не мога, зная, че е грешно... но дори когато ме ядосваш, дори когато ми напомняш за болката и отчаянието... това желание не си отива. Уморих се да се

боря с него. Боря се с толкова много неща ежедневно, през цялото време. Не искам да се боря и с това. Вече не.

Челата ни бяха притиснати едно към друго. Ръцете му бяха склучени около кръста ми, а моите бяха на раменете му. Той беше твърд като скала под досега на пръстите ми и аз ги плъзнах надолу, към мястото където трябваше да е белегът му. Искях да изгубя себе си в обятията му, да го завлека обратно в сеновала... и в същото време знаех, че това е глупаво и имам спешна нужда от психоаналитик. Най-вероятно и от шокова терапия. След като ми сложат усмирителна риза.

Здравият разум беше наясно, че това е грешно, предателско и глупаво, но сърцето ми нашепваше: *О, Божичко, толкова е приятно, толкова е правилно, ние сме създадени, за да бъдем заедно, защото сме двете страни на една и съща монета и знаем всичко един за друг...*

Не знам колко дълго сме стояли така или кога точно сме се отделили. Какъв беше този тихичък шум, който едва успя да си пробие път до съзнанието ми, горящо в пламъците на страстта? Съскане? Провлачване на крак по каменния под на кухнята?

Минути по-късно чухме вика и почти едновременно с това подушихме дима.

— Пожар! — изкрещя някой, а викът му беше подет и от други, след което противопожарната аларма нададе острия си писък.

Рейн бързо ме хвана за ръката и ме повлече след себе си. Излязохме през задната врата навън в студената нощ. Заобиколихме къщата и видяхме хората, събрани на моравата отпред.

Сграбчих Брин за ръката, когато притича край нас, и попитах:

— Къде е Ривър?

— В момента го гасят — отвърна ми тя, останала без дъх. — Учителите. От мен се очаква да проверя дали всички са тук.

Тя започна да брои хората — няколко бяха изтичали от къщата, други се бяха разхождали навън, а Джес се появи откъм хамбара. Всичките осем ученици бяхме тук, включително и онези двамцата, които допреди малко се бяха натискали в килера. Трепнах, когато си спомних за това.

След няколко минути жълтеникавата светлина на пламъците спря да проблясва в прозорците на горния етаж.

— Изглежда пожарът е бил в крилото със спалните ни — отбеляза Дайсуке, докато потриваше ръце. Повечето бяхме без връхни дрехи. Самата аз се стараех да не стоя твърде близо до Рейн — вътрешно крещях от ужас и радост, но трябваше да запазя цялата история в тайна, поне докато не измислех какво, по дяволите, да правя.

— О, Рейн! Ето те и теб! — Нел се приближи и го хвана под ръка, докато аз гледах на другата страна и се стараех да не реагирам по никакъв начин. — Божичко, какво е станало? Подуших дим. — Тя се огледа наоколо, местейки поглед от един човек на друг, докато не ме забеляза. Демонстративно задържа очи върху мен двойно по-дълго, примигна и отвори уста, сякаш не можеше да повярва, че съм тук.

— Имаше пожар — обясни Рейчъл. — Прав си, Дайсуке, беше в крилото със спалните. Наложих ми се да използвам противопожарното стълбище от другата страна на къщата.

Минута по-късно Ривър, Ан, Ашър и Солис излязоха навън.

— Пожарът е угасен — обяви Солис и няколко от учениците изръкопляскаха.

— Какво стана? — попита Чарлз. — Как е пламнал?

— Тепърва ще установим това — каза Ривър. Изглеждаше мрачна и уморена. Запитах се дали бяха използвали магия, за да угасят огъня.

— Къде точно беше? — попита Нел. С периферното си зрение видях как Рейн се освободи от ръката ѝ, след което отстъпи встрани от нея. Тя го погледна с копнеж, но се опита да запази спокойното си изражение.

— Огънят беше при стаята на Настасия — каза Ан и спря поглед върху мен. — Около вратата ѝ.

Зяпнах.

Нел поклати глава.

— Някои хора просто трябва да бъдат център на вниманието — промърмори тя под нос, но все пак достатъчно силно, за да могат околните да я чуят.

Завъртях се към Нел, но преди да кажа каквото и да било, Ривър взе думата:

— Да. Знам какво имаш предвид.

Нел ме погледна с изражение, което трябваше да покаже, че изобщо не е искала Ривър да я чуе, и се изчерви.

— Не съм го запалила аз — извиках гневно. — Има ли поражения по стаята ми?

— Мисля, че всичко е наред — каза Ривър. — Но можеш да отидеш и да провериш.

— Е, къде беше, когато е пламнал пожарът? — попита ме Нел загрижено. — Не беше в кухнята. Не беше и в хамбара. Не беше на разходка с останалите. Значи трябва да си била в стаята си? Как успя да излезеш? Как да сме сигурни, че не си го запалила ти?

Сложих ръце на кръста си. Идеше ми да избия тази самодоволна усмивка от лицето ѝ с юмруци.

— Достатъчно, Нел — прекъсна я Ашър. — Настасия, ела да проверим стаята ти?

— Но... защо всички ѝ вярват? — Нел изглеждаше смаяна. Останалите ученици се бяха скупчили край нас и по израженията им можех да отсъдя, че не ставаха свидетели на подобни сценки твърде често. Появата ми бе дарила обитателите на Ривърс Едж с малко силни усещания. В най-лошия възможен смисъл, разбира се.

— Настасия беше с мен — заяви Рейн кратко.

Нел се ококори.

— Не... тя е била в стаята си. А ти къде беше? Нямахте те в кухнята. Аз... исках да те питам нещо и теб те нямаше там.

— Настасия беше с мен през цялото време, откакто станахме от масата досега. Не е била в стаята си.

Едно мускулче пулсираше върху челюстта на Рейн — беше ядосан.

Възможността той да се застъпи за мен явно изобщо не беше хрумнала на Нел и това я обърка.

— Тя може да се е измъкнала за момент, да е изтичала, за да запали огъня, и след това да се е върнала — опита тя отново. — Ти къде беше?

— Настасия не е тичала никъде — отсече Рейн.

— Нел... какво имаш против Настасия? — попита Рейчъл.

— Нямам нищо против нея! — настоя Нел. — Само не мога да разбера защо всички ѝ *вярват*? Откакто е дошла тук, нещата са отвратителни! Над това място е надвиснал мрак, надвиснало е зло! Тя съсипа всичко!

Внезапно Ривър и Солис се озоваха от двете ѝ страни.

— Всичко свърши, Нел — каза Солис нежно.

— Какво *става*? — попита Чарлз.

— Нел — Ривър постави ръка върху рамото ѝ. — Знаеш какво ще ти кажа. Вече сме говорили за това. Ти премина всякакви граници и ще трябва да те помоля да напуснеш Ривърс Едж.

Ченетата на всички увиснаха, включително и моето.

Нел изглеждаше стъписана:

— Не! За какво говориш? Не аз, *тя*! Тя трябва да си тръгне! Тя е зла и е склонна към насилие! Тя се опита да ме нарани! Не исках да ви казвам, за да не създавам неприятности. Но тя използва магия върху мен! Опита се да ме нарани! Трябва да се отървете от нея!

— Нел — каза Ривър, след което я изчака, докато успее да фокусира погледа си върху лицето ѝ. — Вече говорихме за това. За заклинанията, които беше направила в стаята на Настасия, и за останалите неща, които стори. Ти твориш черна магия, а ние тук не приемаме подобно нещо. На няколко пъти ти дадохме шанс да избереш различен път, но ти изглежда си неспособна да преодолееш омразата си. Сега, както вече обсъдихме, съм уредила да прекараш известно време при леля ми. В Канада. Ашър ще дойде с теб и ще ти помогне да се установиш, ако желаеш.

— Изобщо не разбирам какво се случва — промърморих.

— Това, което се случва, е, че ти *победи*! — Лицето на Нел се изкриви от гняв. — Ти, тъпа кучко! Опитваш се да се отървеш от мен от самото начало! Рейн обича *мен*! Той иска да бъде с *мен*! Но ти си го накарала да пожелае теб с помощта на магия! Видях ви да се целувате!

Моля ти се, земьо, разтвори се и ми позволи да пропадна в безкрайните ти дълбини, докато не се блъсна в ядрото ти и не изгоря. Моля те. Толкова много ли искам?

Нел опита да се нахвърли върху мен, докато аз стоях стъписана от смущение, но Ривър и Солис я хванаха за ръцете. Ривър започна да мълви думи и да рисува символи върху гърба и ръцете на Нел, докато тя крещеше, риташе и се гърчеше:

— Не! Спрете! Нищо не разбирате! Тя е виновна! Тя! Тя е създание на мрака! Всички го усетихме! *Отървете се от нея!* — последните ѝ думи бяха удавени в писък.

Беше ужасна и покъртителна гледка, въпреки всичко. Можеше и да я мразя, но това не правеше нещата по-малко лоши.

Няколко секунди по-късно тя се срина на колене, хлипайки уморено. Солис внимателно я изправи на крака и я поведе към микробуса. Ан ги последва, обяснявайки с мек глас как ще съберат нещата на Нел и ще ѝ ги изпратят. Самата Нел мърмореше нещо несвързано, по лицето ѝ се стичаха сълзи и ако трябва да бъдем откровени, някогашната английска девица в момента приличаше на откачена вещица.

Пробвах да осмисля факта, че Ривър изглежда ми беше повярвала и бе застанала на моя страна въпреки всичко. Рейн стоеше близо до мен, но без да ме докосва. Видях, че юмруците му се свиват и отпускат, и бях наясно, че всички местят очи от него към мен, сякаш наблюдаваха игра на пинг-понг.

Ривър дойде при мен. Чувствах се, все едно бях прекарана през месомелачка. Всичките ми емоции бяха оголени, нервите ми бяха опънати до крайност.

— Добре ли си? — попита ме тя.

Помислих върху въпроса.

— Не. Честно казано, не съм.

Ривър ме дари с най-искрената усмивка на света и ме погали по ръката, след което извърна очи към Рейн. После наклони глава на една страна и погледна отново към мен, сякаш усещаше някаква грандиозна промяна в душата ми, за която самата аз все още не бях успяла да разбера.

Въздъгнах дълбоко. Очите ѝ бяха все така приковани в мен.

— Какво искаш? — попита тя меко.

Преглътнах.

— Искам мястото ми да бъде тук — произнесох на глас това, което бях осъзнала по време на вечеря. — Да бъда щастлива и в мир със себе си. Искам да нямам нужда от нищо освен от нови знания. Искам да се чувствам в безопасност, да бъда една от вас, а не пришълка. Искам... мястото ми да бъде тук. Да бъда достойна, за да бъда тук. Толкова дълго, колкото мога.

Колкото и глупаво да звучи, бях на път да се разплача като хлапе, неспособно да скрие емоциите си. Паниката започна да се надига в гърдите ми, но аз не ѝ обърнах внимание.

Помислих си, че в очите на Ривър има толкова много чувства, че бе невъзможно да са се натрупали там само за хиляда години.

— Това ли искаш? — попита ме тя.

— Да. Но... най-вече искам... искам да бъда себе си. Да бъда Лиля от рода Улфур. — Потърках лицето си с длан, чувствах се ужасно уморена. — Сега вече го знам и разбирам какво означава това. Искam отново моята сила. Моето наследство. Искam да бъда дъщеря на майка си и наследница на баща си.

Гласът ми трепна. Усещах в очите си онази топлина, която предвещаваше появата на сълзите. Сега вече всичко ми изглеждаше толкова ясно, толкова неизбежно.

Долових нов, непознат блясък в очите на Ривър. Помислих си, че видях там облекчение, задоволство, очакване. Тя ме прегърна и каза простишко:

— Да. Искam това за теб.

— Я почакайте — обади се Брин и гласът ѝ прозвуча неестествено гръмко в тишината на нощта. — Вие наистина ли сте се целували?

Простенах и покрих лицето си с ръце. Рейн местеше тежестта си от единия върху другия крак и се опитваше да гледа навсякъде другаде, само не и към мен. Нещата между нас не бяха приключили. Нито лошите, нито — сега вече го знаех със сигурност — добрите. Искah да видя какво ще се получи. Вече нямах намерение да бягам.

[1] Дървото, което гори в камината между Коледа и Нова година и за което се смята, че носи късмет през цялата следваща година. — Б.пр. ↑

Издание:

Кейт Тиърнан. Вечен живот

Американска. Първо издание

Редактор и коректор: Евгения Мирева

Технически редактор: Ангел Йорданов

Издателство Кръгзор, София 2011

ISBN: 978-954-771-248-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.